

Giới thiệu Cuồng Vũ Khuynh Nhân

Truyện Cuồng Vũ Khuynh Nhân của tác giả Lưu Thiên Thiên mang một triết lý sâu sắc đó là ai cũng muốn mình sở hữu sức mạnh và quyền lực để phán xét kẻ khác.

Nàng xuyên qua dị giới, là muội muội bé nhỏ trong một gia đình có nhiều nam nhi, đặc biệt nàng có tinh thần học hỏi võ thuật đáng nể.

Nàng đã ra sức cố gắng luyện tập để khỏi phụ lòng mong mỏi của gia đình, bên cạnh đó còn có những khó khăn và vui buồn cô phải trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Bệnh tim tái phát

Bệnh viện Tân Á, khoa tim mạch, phòng 308.

Một cô gái mặc bộ đồ bệnh nhân sọc xanh ngồi trên giường bệnh. Khuôn mặt trắng hơi xanh nghiêng nghiêng nhìn vào cuốn sách trên tay. Đó là một cuốn sách về y lý đã ngả màu. Căn phòng tĩnh lặng thỉnh thoảng lại có tiếng lật sách sột soạt.

“Cạch”

Cửa mở ra. Bước vào là một người đàn ông tầm hơn 40, mặc áo trắng bác sĩ. Trước ngực là thẻ ghi tên Viêm Hàm, trưởng khoa tim mạch bệnh viện Tân Á. Nhìn thấy hình ảnh trong phòng, ông lại thờ dài.

Một cô gái đáng thương.

“Bác sĩ Viêm”. – Hạ Vũ hạ quyền sách xuống, nghiêng đầu mỉm cười.

“Uhm. Tiểu Vũ hôm nay thế nào?”

“Rất tốt.” – khoe miệng hơi nhếch, như có như không trả lời.

“Hôm nay 15, có thể ra ngoài rồi.”

“Thật?”

Viêm Hàm hơi ngần ngại nhìn cô gái trước mặt.

Hạ Vũ, 25 tuổi, là bệnh nhân quen thuộc ở đây. Cha cô là một doanh nhân thành đạt, mẹ là ca sĩ nổi tiếng. Gia cảnh rất tốt, nhưng lại đáng thương đến tột. Cô là bệnh nhân đầu tiên của ông. Hạ Vũ bị bệnh tim bẩm sinh. Lần đầu tiên cô nhập viện năm đó ông mới có hai mấy, còn cô lại là một cô bé 8 tuổi. Hơn 10 năm chữa trị, cô bé luôn kiên cường năm nào đã trở thành một thiếu nữ tĩnh lặng đến nao lòng.

“Bác sĩ, hôm nay cháu có thể chơi lâu một chút? Cháu rất nhớ tiểu Bạch.”

Tiểu Bạch là con chó Hạ Vũ nuôi đã được 8 năm, một con chó già nhưng thông minh. Cô không có bạn, chỉ có mình nó là niềm an ủi lớn nhất. Ông thờ dài. Bệnh viện cấm mang súc vật vào. Từ 2 năm trước, gần như tháng nào Hạ Vũ cũng phải ở viện, tiểu Bạch đã bị chuyển ra nhờ người chăm sóc. Con bé này chỉ khi nhắc tới “người bạn” này mới lộ chút thần sắc vui mừng. Đáng tiếc, còn trẻ như vậy...

“Được rồi.” – ông mỉm cười. – “Nhớ về sớm nhé.”

“Cảm ơn bác.” – cô cười thật lòng.

Đã bao lâu không được hít thở thoải mái như vậy?

Nhớ lại những cơn đau triền miên, khó thở day dứt, Hạ Vũ cup mi xuống.

Cô khao khát được như những đứa trẻ kia, chạy nhảy tự do. Cô khao khát một trái tim khỏe mạnh. Nhưng tất cả chỉ là mong ước. Từ nhỏ cô đã không như người khác, chỉ yên lặng ngồi đó đọc sách. Đường như thế giới của cô chỉ có sách làm bạn. Năm 8 tuổi, lần đầu tiên thử chạy nhảy như thế, kết quả nằm viện đúng nửa năm, thật chế giễu.

“gâu gâu”

“Tiểu Bạch...”

Cô mỉm cười. Đã lâu không thấy, xem ra nó càng ngày càng lười rồi. Béo ú thể kia cơ mà. Khuôn viên của công viên rộng lớn. Tiếng cười đùa huyên náo làm tim cô ấm áp hơn nhiều. Bên ngoài, vẫn thật tốt.

“Tiểu thư... Chó của cô.”

“Cảm ơn dì.”

Hạ Vũ chậm rãi đứng dậy ôm lấy bộ lông xù của tiểu Bạch. Nó vui vẻ quẫy đuôi, le lưỡi liếm tay cô. Hạ Vũ bật cười.

“Chúng ta đi dạo.”

Bất tri bất giác, một người một chó cứ chậm chạp mà tiến bước trong công viên. Trời về chiều có phần dịu đi. Hạ Vũ đi một lúc đã thấy không thờ nổi. Cô cười khỏ. Thân xác này, thật đúng là phế phẩm.

“A”

Bỗng tiểu Bạch đứt xích chạy đi mất. Hạ Vũ lo lắng, chạy theo vài bước mới thấy không ổn. Cô ra sức gọi tiểu Bạch, nhưng nó vẫn chạy. Trái tim cô bang bang nhảy lên, nhịp thở gấp gấp. Hạ Vũ gấp người thở gấp. Tiểu Bạch, tiểu Bạch, nó làm sao vậy? Cô cố đi thêm vài bước, nó cũng dừng lại. Hạ Vũ chỉ cảm thấy mình không xong rồi. Cô cố gắng lấy thuốc ra uống, nhưng tay run run đánh rơi lọ thuốc tung tóe. Dường như tiểu Bạch thấy cô không ổn, nó quay lại sửa vang. Hạ Vũ ngồi bệt xuống, nhặt viên thuốc lên. Trái tim co rút lại. Tiểu Bạch chạy đến, liếm lấy viên thuốc trên tay cô. Hạ Vũ ngạc nhiên tròn tròn mắt. Ý thức cuối cùng của cô, là tại sao tiểu Bạch lại có thể vô lí như thế. Nhưng ánh mắt cuối cùng của nó là có ý gì? Ngăn cản cô uống thuốc? Cầu khẩn? Cô như mất đi ý thức, không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyết Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Xuyên đến dị giới

Có lẽ nàng đã chết rồi, Hạ Vũ nghĩ.

Hạ Vũ cảm giác cả cơ thể nhẹ bẫng, trôi bồng bềnh trên không. Tất cả tối đen như mực. Hạ Vũ cố gắng mở mắt ra, lại thấy một tia sáng.

Nơi đó tiểu Bạch đang gọi nàng.

Hạ Vũ kinh ngạc phát hiện mình đang chạy như bay về phía đó mà không hề mệt mỏi. Trái tim của nàng hoàn toàn ổn định. Một cảm giác khoan khoái nhẹ bẫng tràn đến toàn thân. Hạ Vũ chạy theo đến chỗ tia sáng kia.

Rồi một lực hút vô hình kéo nàng về phía đó. Hạ Vũ giật mình, quay ngược lại muốn chạy nhưng sức lực như bị hút sạch vậy. Điểm sáng đó mang Hạ Vũ đến, mặc cho nàng dẫy dụa cũng không thể nào thoát khỏi.

Ánh sáng tràn ngập. Một tiếng động lớn như tiếng sấm vang lên khiến Hạ Vũ giật mình oa lên một tiếng. Hạ Vũ giật mình nhận ra, đây không phải giọng mình.

“Là một bé gái. Lão Hạ, chúc mừng.”

“Oa, là con gái, con gái. Hạ Nam ta cuối cùng cũng có nữ nhi. Ha ha ha...”

“Cha, là muội muội sao?”

“Muội muội nhàn như con khỉ.”

“Tại sao muội muội xấu xí vậy?”

“Ngốc, tại vì mới sinh nên như vậy.”

“Lăn hết ra ngoài cho lão tử. Bà đỡ, Yên nhi sao rồi? Tại sao nàng...”

"Hạ phu nhân không trụ được đến cuối cùng. "

Sau đó là tiếng khóc than. Hạ Vũ vẫn đang trong trạng thái tê liệt chưa thoát khỏi.

Nàng chưa chết? Nàng vừa được sinh ra? Mẹ nàng vì khó sinh mà chết? Đây là đâu? Tại sao lại thế này?

"Hạ Vũ đừng sợ, em sẽ không hại chị."

Trong đầu nàng xuất hiện bóng dáng của tiểu Bạch. Nó đang nói? Hạ Vũ trái tim bây giờ dù khỏe mạnh cũng không thể chống đỡ nổi. Nàng nghe thấy tim mình đập dữ dội.

"Tiểu Bạch, em đang nói chuyện với chị?"

"Đạ."

"Lại đây cào cho chị một cái xem nào. Chị đang nằm mơ phải không?"

"Không, Hạ Vũ, thân xác ở hiện đại chị đã chết rồi. Chính em đã mang chị đến đây đây."

"A? Đây là đâu?"

"Đây là Tô Vũ Á đại lục, là nơi em thuộc về. Hạ Vũ, em sống với chị ngót nghét chục năm rồi, nhưng chị chưa từng vui về hạnh phúc. Chị chỉ nhìn em với ánh mắt khát vọng, vì em có thể chạy nhảy vui về. Chị rất cô đơn. Cha mẹ không yêu chị. Ngoài bác sĩ Viêm và di Hạnh, chị chẳng có gì. Nhưng chị lại đem tất cả thế giới màu sắc của chị cho em. Vì vậy, em không đành lòng."

"Tiểu Bạch, em nói gì vậy?"

"Đây là dị giới, cũng là thế giới của em. Em mong chị có một gia đình thật vui vẻ. Chị sẽ sống thật hạnh phúc. Em sẽ ở bên bảo vệ giúp đỡ chị. Chị xin chị giúp em tìm về bản thể."

"Tiểu Bạch..."

"Em biết thật đường đột khi kéo chị đến đây. Chị là..."

"Cảm ơn em..."

Hạ Vũ nghĩ, quen biết tiểu Bạch là hạnh phúc nhất cuộc đời nàng. Ở hiện đại, cha mẹ lạnh nhạt, bỏ mặc nàng tự sinh tự diệt. Nàng gần như không có lí do để sinh tồn. Ngày ngày làm bạn với sách khiến tâm tính nàng có chút lạnh nhạt. Nay tiểu Bạch đưa nàng đến đây, nói sẽ giúp nàng hạnh phúc. Mặc dù hơi có lỗi với cha mẹ bên kia, nhưng Hạ Vũ lại có tia cảm động. Nàng tin tiểu Bạch. Nhất định nàng sẽ hạnh phúc.

"Cha, muội muội gọi là gì?"

Mở mắt ra, nàng choáng váng với ánh mắt tròn vo của tiểu tử này. Hài tử này cùng lắm là 7 tuổi. Khuôn mặt bầu bĩnh với ánh mắt xanh lam. Mái tóc vàng được búi thành củ tỏi thực sự đáng yêu chết mất. Hạ Vũ yên lặng quan sát khắp cả phòng, lại lần nữa cảm thấy trái tim ầm ầm đau.

"Vậy gọi nàng là Hạ Vũ đi." – nam nhân nhìn ra ngoài trời mưa đi đứng. – "Hạ Vũ, giáng mưa xuống sao?" – trong giọng pha chút mất mát. – "bể muội muội lại đây nào."

Tiểu hài tử bế nàng ra. Nam nhân đưa tay, cẩn thận đón lấy.

Hạ Vũ lặng yên đánh giá nam nhân này. Trẻ tuổi tuấn lãng, nhìn cũng gần 30. Hắn có đôi mắt màu xám tro và mái tóc vàng kim. Con người ở đây thật kì lạ, các "ca ca" nhà nàng bộ dáng cũng như vậy. Hạ Vũ cực kì đau đầu khi nhìn lũ khi con kia.

Hạ Nam ôm nữ nhi vào lòng. Nữ nhi mà hắn mong ngóng nhất chào đời, lại không được hưởng tình thương của mẹ. Nàng trờ lúc chào đời kêu lên một tiếng, rồi lại yên lặng. Đôi mắt xanh lam lóe lên tia xám. Nữ nhi của hắn, Hạ Vũ, hắn sẽ yêu thương bù đắp cho nàng hết thảy để nàng không tự ti. Hắn thờ dài.

Yên nhi, nàng có thấy không? Đây là nữ nhi của chúng ta đây. Ta sẽ thật thương yêu nó. Nàng yên tâm đi.

Hạ Nam rung rung nôi, nhìn bé con dần đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Hạ gia ở Tô Vũ Á đại lục

Thân thể nhỏ bé này cực kì dễ buồn ngủ. Hạ Vũ cực kì khó chịu bên tai lúc nào cũng vang lên tiếng đàn khi con.

Thật là, nhà này không biết kế hoạch hóa à? Tại sao lại đề lắm thế?

Đại ca Hạ Phong năm nay 12 tuổi. Hắn có đôi mắt xám tro và mái tóc màu vàng kim giống hệt phiên bản phụ thân thu nhỏ. Hình như năm nay hắn bắt đầu đi học ở trường học trấn trên nên ngoại trừ ngày đầu tiên, rất ít khi Hạ Vũ thấy hắn.

Nhị ca Hạ Vân, tam ca Hạ Tinh là một cặp sinh đôi mắt xám tóc đỏ. Có lẽ mái tóc di truyền của mẫu thân. Năm nay hai người 10 tuổi, là hai “chiến sĩ thi đua” trong nhà.

Tứ ca Hạ Thiên năm nay 7 tuổi. Chính là tiểu shota bé nàng hôm đó. Tóc vàng mắt xanh tiêu chuẩn châu Mỹ.

Ngũ ca Hạ Nguyệt năm nay 5 tuổi, là một phiên bản của mẫu nhân mẫu thân đã qua đời. Hắn có một mái tóc đỏ rực và đôi mắt xanh thẳm.

Nhìn chung, Hạ gia có 6 nam nhân và duy nhất nòng là nữ nên được cưng chiều hết mực. Tiểu Bạch thường xuyên giới thiệu cho nòng về thế giới này nên về cơ bản nòng cũng biết.

Tô Vũ Á đại lục là giải đất dài bất tận gồm nhiều quốc gia. Trong đó phải kể đến Thiên Nhai, Thiên Nhã, Thiên Như là ba quốc gia lớn nhất. Thiên Nhai chính là quốc gia nòng đang sống. Mà Hạ gia thôn chỉ là một vùng quê ở đây mà thôi.

Tô Vũ Á đại lục chia làm nhiều chức vụ và tầng lớp. Ma pháp sư, chiến sĩ, dược sĩ, vân vân và mây mây. Mỗi nghề nghiệp sẽ tu hành khác nhau. Trẻ em năm 3 tuổi sẽ được đưa đến thành gần nhất kiểm tra năng lực bồi dưỡng. Nhiều đứa trẻ không có năng lực đặc biệt chỉ đành làm người bình thường, ở dưới đáy xã hội, bị chà đạp mà thôi. Nhưng không ít trường hợp đến hơn 10 tuổi mới bắt đầu nắm bắt ma pháp. Những trường hợp đấy việc tu luyện sẽ kém hơn người thường rất nhiều. Nhưng không thể phủ nhận, những người như vậy lại đặc biệt nhiều. Càng lên cao, việc tu luyện càng khó khăn. Muốn đột phá cấp bậc, thiên thời, địa lợi là điều tất yếu.

Thế mới biết trong nhà nòng toàn nhân tài. Cha đại nhân là một Ma pháp sư cấp 7 hệ thủy. Ma pháp sư chia làm 12 cấp. 4 cấp đầu gọi sơ cấp, từ 5 đến 8 là trung cấp, từ 9 đến 12 là cao cấp. Ngoài cao cấp là đến quân chủ, thống lĩnh, đế vương, thánh cấp, thần cấp. Mấy thứ đó ở trong thôn nhỏ này chỉ là truyền thuyết mây bay mà thôi. Ở tuổi 30 của phụ thân đại nhân đến cấp 7 cũng là tốt rồi.

Là một ma pháp sư, hình thức tu luyện là hấp thu nguyên tố. Đương nhiên con đường hấp thu cũng có nhiều loại, thiên nhiên, khoáng thạch, tổ chất. Có 7 loại nguyên tố chính thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, quang, âm. Thường thấy nhất trên đại lục là thủy, hỏa, thổ, phong. Lôi, quang, âm là nguyên tố cực kì hiếm có.

Đại ca Hạ Phong là một nhân tài hiếm có. Hắn là một ma pháp sư lôi hệ, được phát hiện sớm và bồi dưỡng. Nhưng quy định của Thiên Nhai trẻ em 12 tuổi mới được đến trường học ma pháp. Vậy nên vừa vặn năm nay hắn đi học.

Nhị ca và tam ca lại có thiên phú làm chiến sĩ. Năm 5 tuổi đã được đi học rèn luyện. Trường học trong trấn cơ bản cũng gần. Ngày ngày hai người đi học vẫn về nhà. Chỉ có đại ca mỗi tháng được về 4 lần – cuối tuần. Chiến sĩ là chức nghiệp nhan nhân nhất. Khỏe mạnh, cường tráng. Tuy không dùng ma pháp, đánh cận chiến nhưng chiến sĩ người đông vũ khí mạnh cũng thắng được ma pháp sư.

Tứ ca là dược sư. Nghe nói năm 3 tuổi, kiểm tra năng lực hắn không phát hiện gì. Đến năm 5 tuổi, nhờ linh mẫn với dược liệu nên bồi dưỡng dược sư. Dược sư là nghề nghiệp nghe nói rất đáng sợ. Dược sư cực phẩm càng được người ta chào đón. Phải biết ở thế giới này năng lực là cần thiết nhất. Dược sư chế ra cực phẩm được có thể giúp rút ngắn giai đoạn tăng cấp, cũng có thể chế thuốc phá hỏng giai đoạn luyện cấp. Vậy nên dược sư được coi là nghề nghiệp được hoan nghênh nhất, lại cũng ít người nhất.

Ngũ ca là ma pháp sư hỏa hệ, lại có thể song tu học chiến sĩ. Hắn được coi là dị nhân ở trong nhà, được thôn trưởng đích thân tiễn cử đi học.

Gia đình Hạ Vũ ở Hạ gia thôn. Hạ gia thôn phần lớn toàn người họ Hạ, có hơn 10 nhà. Đây là một chi nhánh nhỏ họ Hạ mà thôi.

Một năm sống ở đây, ngày nào nòng cũng được cưng như cưng trứng, hững như hững hoa. Các ca ca thương yêu muội muội. Cha đại nhân cưng nữ nhi hết mực. Vì vậy, Hạ Vũ ngây ngốc ở đây 1 năm luôn luôn có người kèm cặp ở bên hết sức cưng nựng.

Từ khi có ý thức, tiểu Bạch đã giúp nòng thay đổi thể chất để luyện tập ma pháp. Tiểu Bạch nói ở đây, có nhiều tài vẫn hơn vô năng. Không sợ nòng biết quá nhiều, chỉ sợ nòng không biết gì. Thể chất thân thể này yếu do mẹ sinh non. Vậy nên tiểu Bạch ngày nào cũng giúp nòng dịch cân tẩy tủy, học khẩu quyết nắm bắt ma pháp nguyên tố.

Muốn kiểm tra năng lực ma pháp sư, trước hết nhắm mắt đọc khẩu quyết. Nguyên tố giao động xung quanh nhiều nhất, nắm bắt được sẽ chính là ma pháp của mình. Hạ Vũ ở tháng thứ 3 sau khi sinh, bắt đầu biết lật cũng là lúc bắt nguyên tố giao động. Không ngờ là quang nguyên tố, âm nguyên tố và thủy nguyên tố. Tiểu Bạch nói, rất ít người là ma pháp quang và âm, lại càng hiếm người tam tu 3 nguyên tố. Nếu nòng đã nắm giữ được ba nguyên tố, càng phải cố gắng gấp ba người thường.

Ba lật, sáu ngồi, bảy biến tám bò, chín đứng, chu đi. Theo thời gian, Hạ Vũ cũng trở thành một tiểu muội đáng yêu chạy theo đuôi mấy ca ca nhà mình.

Hạ Vũ đặc biệt thân với các ca ca, mà 5 vị ca ca này cũng cực kì cưng chiều muội muội. Đúng như tiểu Bạch nói, cuộc sống thực hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Phế vật tiểu muội

Ba năm sau.

Hôm nay là ngày tiểu Vũ tròn 3 tuổi, cũng là ngày nàng được đưa vào thành kiểm tra năng lực. Từ sớm cha đã chuẩn bị cho nàng. Đại ca năm nay 15 tuổi, sắp tốt nghiệp trường học ma pháp. Hắn đã đạt tới trình độ bát cấp giai đoạn cuối, sắp đột phá cửu cấp rồi, quả nhiên thiếu niên anh tài. Hôm nay hắn cũng về đưa tiểu muội đi kiểm tra.

Lão nhị và lão tam năm nay 13. Cặp song sinh này nổi tiếng trong thôn bởi vẻ ngoài giống nhau mà tính cách khác nhau. Nhị ca này lại tinh ranh và có chút lươn lẹo. Tam ca lại cực kì dễ xúc động. Đúng là chiến sĩ, động tí là muốn đánh nhau.

Tứ ca là nhân vật cực kì thần bí trong nhà. Hắn một ngày ba phần tư thời gian là ở trong phòng chế được. Hôm nào đến phiên hắn trông Hạ Vũ, cô chỉ việc ngồi yên xem hắn lượn lờ trước lò luyện thôi. Năm Hạ Vũ 2 tuổi, có lần hắn chế được hồng, cả phòng nổ tung. Hắn ôm nàng thật chặt nhảy ra ngoài nhưng nàng vẫn bị thương. Cha Hạ Vũ về cứu hòa kịp. Tứ ca hắn bị mắng một trận, đánh cho thừa sống thiếu chết. Bởi vì hỏa hoạn đấy đã làm tổn thương thân thể, khiến nàng vô duyên với con đường chiến sĩ. Tứ ca lại tiếp tục chế được. Có gì tốt thì nhớ nàng trước tiên.

Thực ra mà nói, nàng vẫn có thể tu luyện chiến sĩ. Thời gian dài, mà nàng hoàn toàn có thể áp dụng phương pháp điều dưỡng thân thể ở kiếp trước. Nàng an ủi tứ ca, lại bị “thương tiếc” nhiều hơn. Tiểu Bạch nói cứ kệ thôi.

Ngũ ca là người thân thiết với nàng nhất. Hắn hay mang nàng đi chơi. Tính cách ngũ ca hắn có phần hơi ngốc ngốc. Là dị nhân có khả năng song tu nhưng hắn hoàn toàn không có ý thức mình là đặc biệt. Thường xuyên bị người khác khi dễ, nhưng chỉ mỉm cười. Là nàng thường xuyên “bênh vực” hắn.

Thành Bắc Á là một thành trì nhỏ ở Thiên Nhai. Ông trời ưu ái cho Bắc Á mưa thuận gió hòa, lại gần nhất với dãy núi Tập Liên – một dãy núi nổi tiếng có nhiều ma thú. Vậy nên thành trì này vẫn rất tấp nập.

Kiểm tra năng lực này do hoàng gia tổ chức nhằm tìm kiếm và bồi dưỡng nhân tài. Tất cả hoàn toàn miễn phí. Không kiểm tra cũng được, nhưng là tất cả con em bình dân ai cũng muốn thử sức kiểm tra. Theo tiểu Bạch nói, năng lực bây giờ của Hạ Vũ đạt ma pháp sư ngũ cấp giai đoạn giữa rồi. Nếu được phát hiện ra thì yêu nghiệt đến mức nào.

Bình thường trẻ con ở đây phát hiện ra tài năng ở tuổi thứ 3 rất ít. Nếu có, thường là sơ cấp hoặc mới bắt đầu. Nhiều đứa trẻ không có năng lực ma pháp sư sẽ cố gắng rèn luyện làm chiến sĩ. Con đường làm chiến sĩ gian khổ, lại cũng cần thiên phú. Được sư lại càng khó, càng đừng nói đến những chức nghiệp như thuần thú sư, khám sư,...

Nhưng trẻ con ở hoàng thất hay những đại gia tộc thì khác. Chúng được tiến hành kiểm tra từ năm 1 đến 2 tuổi. Nếu không có năng lực, trực tiếp bị lãng quên. Thế mới nói trong hoàng thất và đại gia tộc còn lãnh khốc và tàn bạo hơn so với thường dân nhiều.

“Đừng sợ, có ta ở đây.”

“Nha, ta không sợ.” – Hạ Vũ tươi cười nhìn tứ ca.

“Nếu không được ta nuôi muội. Ta sẽ không để ai khi dễ muội đâu.”

Tứ ca hắn vẫn áy náy về vụ hỏa hoạn đó. Hạ Vũ càng nói không sao, hắn càng day dứt. Thôi thì dứt khoát bỏ đi.

“Ai nha, nhìn ai kia, chẳng phải là Hạ Vũ sao? Người cũng đi kiểm tra sao?”

Tiếng nói lãnh lút vang lên khiến mọi người quay lại nhìn. Ở cửa học viện, rất nhiều người ngẩn ra về đội ngũ của nàng. Sáu nam nhân đặc biệt tuấn lãng. Cha nàng bình tĩnh thong dong, đại ca lạnh lùng tuấn mỹ, nhị ca tam ca sức sống tràn đầy, tứ ca ôn nhu nho nhã, ngũ ca ngây ngô đáng yêu. Đặc biệt ở giữa một tiểu cô nương xinh đẹp thanh thuần. Mái tóc đỏ rực như mặt trời, đôi mắt xanh biếc ánh lên tia sáng mê hoặc. Dáng người nho nhỏ, làn da trắng nõn khiến người ta yêu thích không thôi.

“Hạ Tiểu Mẫn, người đừng đứng đó ra oai.” – tam ca hết sức không có hình tượng la lên.

Cô bé cất tiếng vừa rồi ngũ quan tinh tế, khuôn mặt có chút kiêu ngạo bướng bỉnh. Đó chính là Hạ Tiểu Mẫn – “hàng xóm” của họ ở Hạ gia thôn. Hạ Tiểu Mẫn hơn Hạ Vũ 1 tuổi. Năm ngoái nàng ta kiểm tra năng lực, là ma pháp sư hỏa hệ cấp 1 giai đoạn cuối, cũng coi như là 1 kẻ có năng lực. Hạ Tiểu Mẫn là dòng nữ chính của chi thứ trong Hạ gia, được cưng chiều và sủng ái cũng có chút kiêu ngạo.

“Không sao đâu tam ca.” – giọng nói Hạ Vũ non nớt vang lên. – “chúng ta đi.”

Thấy Hạ Vũ không thèm để ý đến mình, Hạ Tiểu Mãn càng tức giận nhưng ngại ánh mắt mọi người đang nhìn mới không cam lòng quay đi. Nhưng nàng không có lập tức rời đi. Nàng còn muốn xem kết quả của cuộc kiểm tra này.

Hạ Tiểu Mãn trong đám trẻ con năm ngoái cũng coi là có thành tựu. Một năm không ngừng cố gắng, nàng cũng đã lên được cấp 2 kì đầu. Như vậy coi như đã là thiên phú không tồi rồi.

Lại nói Hạ Vũ bên nhà “hàng xóm” này, nàng đã ngứa mắt lâu rồi. Hạ Vũ có các ca ca hảo suất, lại được nâng niu chiều chuộng hết sức. Mà tính tình Hạ Vũ lại có phần không thèm để tâm, luôn “coi thường” nhìn nàng, thật khiến Hạ Tiểu Mãn tức chết. Nhưng nàng lại không dám làm gì, chỉ lên chế giễu mà thôi. Người ta có các ca ca yêu muội muội như bảo bối thế kia mà.

Nếu Hạ Vũ biết tính tình lạnh nhạt của mình bị xem là “coi thường” người khác, chắc nàng phải dờ khóc dờ cười.

Quay trở lại phòng chờ. Hạ Vũ cùng sáu nam nhân tiến vào xếp hàng thu hút không ít ánh mắt. Nhiều người nhận ra Hạ Phong và Hạ ba ba. Hạ Phong đang học trên trường học ma pháp, cũng khá nổi tiếng. Còn Hạ lão cha lại là người nổi tiếng hiền lành trung trực trong thôn. Vài người tiến lên chào hỏi khá náo nhiệt.

Qua một lúc, đến lượt Hạ Vũ tiến lên. Ngồi trước bàn là một nam nhân trung niên tầm 40. Hắn nhàn nhã hỏi han Hạ Vũ vài vấn đề cơ bản. Sau đó hắn bảo nàng đặt tay lên quả cầu thủy tinh trước mặt.

Phát hiện ma pháp có nhiều cách, nhưng nhanh nhất là đặt tay lên tinh cầu này. Màu sắc hiện lên trong tinh cầu biểu hiện năng lượng đạt được. Nếu không phải là ma pháp sư, quả cầu sẽ không có phản ứng.

Còn như cách Hạ Vũ luyện từ nhỏ là cách bí truyền đã mất từ lâu. Đến đây lâu như vậy nhưng đây là lần đầu nàng ra khỏi thôn nên không biết. Hạ Vũ trực tiếp đặt tay vào quả cầu.

Không có hiện tượng gì?

Hạ Vũ khẽ nhăn mày kì quái. Nam nhân trung niên có vẻ thất vọng phẩy tay. Hạ lão cha rất khản trương nhìn nữ nhi. Có lẽ nàng chưa hiểu hiện trạng của mình. Nàng đã bị tổn thương, không thể làm chiến sĩ. Nay đến con đường tu luyện ma pháp sư cũng không có hi vọng rồi. Như vậy sau này nữ nhi sống sao?

Từ ca càng áy náy nhìn nàng. Các ca ca cũng đau lòng không thôi. Lại càng cố suy nghĩ về sau càng phải chú ý tới muội muội.

Hạ Vũ không có suy nghĩ nhiều tới thế. Nàng hỏi tiểu Bạch một chút tình hình. Tiểu Bạch nói, do cách tu luyện của nàng, Hạ Vũ đã đạt tới ngũ cấp giai đoạn giữa, đương nhiên quả cầu thủy tinh sơ cấp kia không thể nhìn nhận năng lực của nàng. Hạ Vũ không đem bạo nổ nó là may.

Hạ Vũ suy nghĩ. Như vậy cũng tốt. Lí tưởng của nàng chỉ là an an ổn ổn sống qua ngày. Tốt nhất không cần triển lộ tài năng mới dễ sống. Và lại, quá nhiều người đề ý sẽ không tốt.

“Tiểu Vũ đừng buồn.” – Từ ca bế Hạ Vũ lên.

“Ta không buồn.” – nàng chớp mắt.

Từ ca Hạ Thiên chính là 1 kẻ luyện muội điển hình. Trong mắt hắn bây giờ là muội muội đau lòng đến chết còn cố tỏ ra quật cường. Điều tại hắn cả. Về nhà phải đem muội muội tắm bổ một phen.

Thế là trong tình huống không hay, Hạ Vũ lại được một đồng được trợ giúp lên cấp cực kì nhanh.

Tin Hạ Vũ là phế vật rất nhanh lan ra trong thôn. Mọi người nhìn nàng với ánh mắt tội nghiệp. Dù gì cả nhà nàng chức nghiệp gì cũng có. Đến nàng lại chẳng đạt thành tựu gì. Không tránh khỏi bị chê cười.

Vui nhất có lẽ là Hạ Tiểu Mãn. Trong thế hệ mới này, nàng vẫn là đứa trẻ có năng lực nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyên Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Náo quán ăn

Sau khi kiểm tra xong, cả nhà ở lại thành Bắc Á chơi 1 ngày. Nói gì thì nói, hôm nay cũng là sinh nhật tiểu Vũ. Nữ nhi không đạt thành tựu gì, có lẽ sẽ không vui. Cha đại nhân đã đặt chỗ ở tửu lâu lớn nhất thành tên Tùy Tiên Lâu.

Phòng của họ là một phòng chữ Thiên hạng nhất. Chờ đợi tiểu nhị mang đồ ăn lên, cả nhà cười nói vui vẻ. Các ca ca còn tặng quà cho tiểu Vũ rất nhiều. Vốn dĩ muốn cho nàng một kinh hi, nhưng xem ra bị loại như vậy lại thành đá kích.

“Không sao, biết đâu vài tuổi nữa có phát hiện thì sao?” – cha đại nhân an ủi. – “ta đây đến 6 tuổi cũng mới phát hiện ra a.”

“Tiểu Vũ không phải lo. Chúng ta sẽ không để ai khi dễ muội.”

“Phải đó đại ca.” – tam ca nhanh nhẩu. – “muội muội, ai dám khi dễ muội, ta sẽ băm hấn ra nấu canh cho muội ăn.”

“Xi, xem cái miệng quạ đen nhà ngươi. ...” – nhị ca chế giễu.

Đang nói cười thì có tiếng huyền áo bên ngoài. Cha đại nhân khẽ nhíu mày. Hạ Nam đã mất rất lâu mới đặt được phòng ở đây. Phòng chừng là nửa năm trước sinh nhật nữ nhi. Nhưng hình như có người muốn đến nháo rồi.

Cửa bật mở. Bước vào là một tiểu đại nhân bộ dáng phần điều ngọc mài. Hắn có mái tóc đỏ rực và đôi mắt kéo dài như hồ ly. Lẳng lơ mà yêu mị. Một tiểu đại nhân khoảng 8 tuổi, theo sau là một lão nhân gia đang toe toét cười.

“Ai nha, tiểu công tử, người xem khách nhân đã chật kín rồi. Để ta dẫn người qua phòng khác.”

“Bốn công tử thích phòng này.” – mặt hắn khẽ nhếch lên. – “Ngươi bảo bọn họ rút đi. Bữa ăn này bản công tử trả.”

“Đại nhân người xem. Gia đình này đã đặt phòng được nửa năm rồi. ... - tiểu nhị khó xử nhìn lão già kia.”

“Hừ, dân đen mãi chỉ là dân đen. Đặt phòng phải đến nửa năm – Đông Phương Cần Du nhíu mi khinh thường.”

Bọn họ tự biên tự diễn đứng cửa. Sắc mặt của sáu nam nhân trong nhà không tốt lắm. Gia đình họ tuy không phải giàu nứt đổ vách nhưng cũng không hạ tiện đến độ như vậy. Đây chính là sĩ nhục trắng trợn. Nhưng đó chính là quy luật của thế giới này, thế giới cường giả vì tôn, kẻ mạnh đè bẹp kẻ yếu.

“Hạ lão gia, người xem. ...” – tiểu nhị khó xử hướng Hạ Nam

Hạ Vũ chăm chú nhìn ba kẻ đứng cửa. Đặc biệt chú ý đến lão nhân kia. Lão ít nhất đã đạt cấp độ Thánh Cấp. Là tiểu Bạch nói cho nàng. Còn đứa bé kia cũng là ma pháp sư song hệ phong và lôi. Tám tuổi cũng đã tứ cấp giai đoạn cuối, sắp sửa đột phá lên ngũ cấp cũng là nhân tài rồi. Lại là song hệ ma pháp loại hiếm. Kênh kiệu như vậy cũng phải.

Chiến Huyền Thiên cũng đánh giá những người trong phòng. Có sáu nam nhân và một tiểu nhân nhi đáng yêu. Lão nhìn thấy Hạ Vũ thì mắt sáng lên. Chỉ có lão mới biết lão đang nghĩ cái gì. Thiên a, tiểu nhân nhi này thật đáng yêu. Mái tóc đỏ rực như mặt trời, đôi mắt xanh biếc long lanh như biển cả, làn da phấn nộn đáng yêu vô cùng. Mới ba tuổi mà đã yêu nghiệt như vậy.

Hơn nữa, ánh mắt tiểu nữ nhân này vẫn luôn bình tĩnh lạnh nhạt. Không phải là không biết gì, ngây thơ trong sáng, mà hoàn toàn là lạnh nhạt, không để Cần Du vào mắt. Tuổi còn nhỏ đã bình tĩnh thông dong như vậy. Đáng tiếc. ... Lão hoàn toàn không thể thấy được năng lực của nàng. Chẳng lẽ là tiểu nhân nhi này không tu luyện ma pháp được?

Ở Tô Vũ Á đại lục, kẻ cao hơn luôn nhìn thấu tu vi kẻ thấp hơn mình. Nhưng mọi người ai cũng không nhìn ra năng lực của Hạ Vũ.

Tiểu Bạch nói, đều là do cách tu luyện.

Không thể phủ nhận, việc tu luyện của Hạ Vũ có điểm hơn người. Nàng từ khi sinh ra đã bắt đầu dịch căn tẩy tủy. Ngày thứ hai khi sinh đã học khẩu quyết nắm giữ ma pháp. Tính đến nay tròn ba năm, thủy ma pháp của nàng đã là lục cấp, vượt qua cấp hiện tại của nàng. Còn quang ma pháp mới đạt trình độ ngũ cấp. Âm ma pháp mới chỉ đạt tứ cấp. Do trong quá trình tu luyện, việc chọn địa điểm ít có lợi cho thu thập ám nên lên cấp chậm.

Cũng là nhờ từ nhỏ, nàng ăn mất bao nhiêu dược liệu của tứ ca. Việc lên cấp cũng dễ dàng hơn nhiều.

“Ngươi cái tên tiểu quỷ này... có tiền thì tốt sao? Cả lão già kia nữa...” – tam ca dễ “xúc động” nhất đứng lên nói

“Tĩnh nhi.” – Hạ Phong nghiêm mặt. – “Chiến lão sư, tiểu đệ còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Còn mong lão sư thứ lỗi.”

Chiến Huyền Thiên nhìn thiếu niên vừa nói. Có ấn tượng. Chẳng phải là học sinh cung của Chu lão đầu kia sao? Nói vậy đây là cả nhà hấn rồi. Chiến Huyền Thiên cũng nghe qua chuyện của gia đình này. Hạ Phong là huynh trưởng. Mẫu thân mất vài năm trước. Là ma pháp sư lõi hệ sắp đột phá cửu cấp. Gia thế trong sạch, tính tình có phần nghiêm cẩn. Thật không vui chơi. (ý ông ý là không hợp với tính ông)

“Cha, vị này là lão sư của ca ca sao? Vậy mời ngài ấy vào đây ăn sinh nhật Vũ nhi đi.” – Hạ Vũ lúc này bỗng lên tiếng.

Mọi người lúc này mới quay lại nhìn tiểu nữ nhân trong nhà. Đông Phương Cần Du vừa nhìn liền ngẩn ngơ. Thật là một đứa bé đáng yêu. Mái tóc đỏ rực rỡ trên đầu hấn nhìn hoang dã thì trên người nàng lại có vẻ mềm mại yêu mị như ngọn lửa. Đôi mắt xanh biếc như hút hồn người ta. Da trắng hồng phần

nộn cực kì mê người. Hấn ngần ra, lại nghe tiếng khụ khụ đánh thức.

“Tại hạ Hạ Nam. Chiến tiền bối, nghe danh đã lâu. Nếu ngài không chê có thể cùng ngồi xuống ăn bữa cơm với gia đình ta.”

“Tốt tốt tốt.” – Chiến Huyền Thiên cười đến thực vui vẻ. – “tiểu nhân nhi tên gì?”

“Tiền bối, tiểu nữ tên Hạ Vũ.” – Hạ Vũ đứng dậy, hành lễ rất cẩn thận. Người ta nhìn thấy thân hình mũm mĩm của đứa trẻ ba tuổi hành lễ như người trưởng thành, không khỏi phì cười.

“Hạ Vũ phải không? Năm nay người đã đi kiểm tra chưa?”

“Nha, rồi. Họ nói không có gì đặc biệt.” – Hạ Vũ cười

“A?” – Lão có vẻ thất vọng. – “Không sao, còn có thể luyện thành chiến sĩ?”

“Tiểu muội từ nhỏ thân thể bị tổn thương, không thể tu luyện chiến sĩ.” – Giọng Hạ Thiên nhẹ nhàng, không dấu nổi vẻ trách cứ.

“A... Thật đáng tiếc. Có khi vài năm nữa mới phát hiện không chừng.” – Chiến Huyền Thiên xấu hổ cười cười. – “Tiểu nhân nhi hôm nay sinh phần phải không? Ta cũng tặng một món quà.”

Mọi người đều ngạc nhiên giật mình.

Chiến Huyền Thiên cũng là một cao thủ cấp bậc thánh cấp khó thấy ở Thiên Nhai. Nhưng tính tình lão cổ quái, buồn vui thất thường. Lão rất ít thu đệ tử, nhưng đệ tử của lão toàn những người tài năng, những hạt giống tốt. Lão lại mắc bệnh bao che rất nặng. Thật không ngờ hôm nay đệ tử lão hồ nháo, lão lại không giúp tiểu đệ tử mà còn giúp tiểu Vũ nhi.

“Đây là sách dạy tu luyện cho những người bình thường không có thiên phú từ nhỏ. Ta thấy rất hợp với người.”

Mọi người trong nhà ngạc nhiên lại mừng rỡ. Như vậy là tiểu Vũ có cơ hội? Ngay đến Đông Phương Căn Du cũng ngạc nhiên nhìn sư phụ. Lão nhân này không phải nhìn trúng tiểu cô nương nhà người ta chứ? (==||)

“Không cần.” – tiểu Vũ cười.

“A! Tại sao vậy?” – lão hứng thú nhìn.

“Lão nhân gia ngài không phải nhìn trúng ta chứ?” – Tiểu Vũ tươi cười – “ngài muốn gì có thể nói thẳng ra. Người ta có thể giúp mà. Không cần đưa lợi lộc lớn thế để dụ dỗ tiểu cô nương.”

(==||)

A?

Đây là lời đứa trẻ ba tuổi có thể nói?

Tất cả quay lại nhìn nhị ca. Hấn vô tội a. Hạ Văn mặt bắt đầu đỏ. Hấn chả qua có đưa muội muội đi tham quan lâu xanh có một lần. Kể từ đó tiểu nữ nhân này phát ngôn cái gì gây sốc mọi người lại nhìn hấn như thâm cừu đại hận.

“Ha ha ha ha ha...” - Chiến lão cười vang. – “thật là tiểu cô nương thú vị. Ta đương nhiên nhìn trúng người. Đưa người đương nhiên có lợi. Ta là muốn 9 năm nữa người vào trường làm đệ tử ta a...”

Mọi người lập tức sững sốt, còn tiểu Vũ rớt rầm.

Nàng là vượt cấp được chưa? Lão đưa cho nàng bản sơ cấp làm gì?

“Vậy không bằng lão đưa ta bản trung cấp và cao cấp luôn đi.” – tiểu Vũ cười.

“A? Người tự tin đến thế?” – lão hứng thú hỏi

“Đương nhiên. Chẳng lẽ Chiến lão sư lại đánh giá thấp trình độ chọn người của mình? Như vậy thì bản sơ cấp này cũng không cần rồi.”

“Tốt.” – lão phát tay liền lấy ra 2 bản nữa. – “cho người. Đừng làm ta thất vọng.”

“Cảm tạ...”

Nói rồi lão dẫn theo đệ tử ngồi vào bàn.

Mọi người lúc này mới sực tỉnh. A? Như vậy liền xong?

“Ta cũng không có mời hấn nha.” – tiểu Vũ bất mãn chỉ Đông Phương Cẩn Du

“Cái gì?” – mọi người ngạc nhiên.

“Hấn coi thường chúng ta như thế, ngồi cùng chúng ta không phải là một loại vũ nhục với hấn sao?”

Chiến lão đầu liếc nhìn đệ tử mặt đang hết đỏ lại xanh, cười thâm trong bụng. Tên tiểu tử này cũng có lúc bị bắt bí. Thật tốt.

“Ta... Sư muội, dù gì ta cũng là sư huynh của ngươi...”

“Nha, ta còn chưa có bá sư.” – nàng cười cười

Tất cả mọi người cười vang. Thật đáng yêu. Tiểu muội của họ thật lợi hại.

“Được rồi. Tiểu công tử cứ ngồi đi. Tiểu nhị mang thêm đồ lên.” – Hạ Nam mỉm cười nhìn nữ nhi. – “tiểu qui nhà ngươi lại bắt nạt người ta.”

“Cha, nữ nhi nói đúng mà...” - Hạ Vũ chạy đến ôm tay Hạ Nam lắc lắc làm nũng

Kể từ khi trọng sinh đến nay, tính tình nàng cũng thay đổi dần. Trước đây có thể lạnh nhạt hết thấy. Nhưng nay có một gia đình tốt như vậy, đương nhiên là vui vẻ rồi. Nàng có thể vẫn lạnh nhạt, đó là đối với người ngoài râu ria. Nhưng đối với cha đại nhân và năm vị ca ca lại thành tiểu muội ngoan ngoãn đáng yêu, biết làm nũng. Đó chính là lợi thế của trẻ con.

Đông Phương Cẩn Du cuối cùng trả tiền. Hấn còn lớn tiếng nói không cho phép cự tuyệt, đây là tặng sinh nhật sư muội. Hạ Nam bắt đắc dĩ. Tiểu nữ nhi nhà mình cũng thật may mắn đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Không gian phong ấn

Hai năm sau.

“Cha, cha, không tốt, lại không thấy tiểu muội.” – Hạ Thiên hấp tấp chạy vào

“Ngươi cái tiểu tử luyến muội này. Nó rời ngươi một khắc cũng kêu.” – Hạ Nam bắt đắc dĩ. - “Ngươi xem nó có đi theo tiểu Nguyệt tử không?”

“Không có. Ngủ đi hấn đến trường rồi.”

“Thật là... không lẽ lại chạy đến rừng chơi rồi?”

Mặt Hạ Thiên lại tái đi, xoay người chạy.

Hai năm nay, phong chùng số lần hấn chạy đi náo loạn là tiểu Vũ mất tích đếm không xuể rồi. Có điều cũng không thể không thông cảm cho hấn. Tiểu Vũ nàng là cái dạng gì chứ? Đến tiểu Bạch cũng nói thiên phú tu luyện của nàng không phải người thường có thể đạt được.

Việc biến mất thường xuyên, là từ 2 năm trước trở về nhà, nàng giả bộ tu luyện bản sơ cấp. Sự thật chứng minh, cả nhà đau lòng nhưng vẫn ủng hộ nàng còn chỉ bảo thêm. Đương nhiên Hạ Vũ cũng không phụ sự kì vọng của họ. Vào năm thứ nhất sau khi lên được ngũ cấp giai đoạn cuối, nàng cũng đã nói mình đã nắm bắt được nguyên tố. Nhưng Hạ Vũ không nói hết mà chỉ biểu hiện mình đã nắm bắt được thủy nguyên tố cấp 1 mà thôi. Nhưng như vậy cũng khiến cả nhà mừng rồi.

Điều đáng nói là, đại ca rất thắc mắc vì không thấy nguyên tố dao động quanh nàng. Một chút cũng không. Như vậy rất lợi cho việc kẻ địch sẽ không biết nàng cấp độ nào.

Một năm ròng mà nàng vẫn chưa đột phá cấp 6. Hạ Vũ lo lắng, còn tiểu Bạch la hét nói nàng biến thái. Người ta học tập có khi phải nửa đời mới lên cấp 6. Nàng năm đó mới 4 tuổi a, lên lục cấp là cái khái niệm gì?

Vì vậy năm tiếp theo, nàng dựa theo cách huấn luyện hiện đại, buông tha việc điên cuồng theo đuổi lên cấp để rèn luyện bản thân. Vậy mà lại đột phá.

Lần đột phá này, nàng phát hiện một bí mật.

Cái bốt hình hoa trong lòng bàn tay trái của nàng là một không gian bị phong ấn.

Không gian này rất rộng, gần như không thấy điểm cuối. Nổi bật nhất là dòng ám thủy dày đặc ám nguyên tố. Một đỉnh dài lớn rộng rãi với kiến trúc cổ. Đẹp mà trang nhã. Cổ kính mà không hề cũ nát. Vườn tược rộng lớn với bao nhiêu loại kì hoa dị cỏ. Hạ Vũ thực sự rung động trước cảnh sắc nơi này.

Hon hết, ở đây, nàng gặp được tiểu Bạch.

Nhưng không phải bản thể. Tiểu Bạch trong suốt, biết bay và biết nói. Mặc dù vẫn nghe nó nói trong đầu, nhưng gặp lại là việc khác. Tiểu Bạch cười cười và bắt đầu giới thiệu cho nàng về không gian nơi này.

Ở Tô Vũ Á đại lục, có một bộ phận vẫn đồng nhất như thế giới cổ đại bình thường. Con người ta cũng làm nông, cũng có ruộng đất vườn tược, cũng có nuôi trồng như nông dân. Nhà Hạ Vũ cũng vậy. Cha Hạ Nam làm nông sản. Nhà Hạ Vũ có hơn 100 mẫu ruộng, thuộc loại khá giả nhất nhì thôn. Vậy nên việc nuôi 6 huynh muội không khó khăn gì. Huống hồ, học sinh có thiên phú được miễn giảm học phí. Các ca ca nàng chính là thuộc diện này. Còn phương diện được liệu, đương nhiên là “của nhà trồng được”.

Vì vậy, Hạ Vũ nghĩ, có khi nào nên mang một số giống lạ ra ngoài cho Hạ Nam.

Mất một năm tròn nàng vẫn chưa khám phá hết gian nhà kia. Chỉ riêng thư các đã muốn bằng 50 mẫu ruộng nhà nàng rồi. Mỗi ngày chỉ đi một chút, lại ngồi xem sách tìm hiểu thế giới này và ma pháp, nàng đã đạt lục cấp giai đoạn cuối.

Tiểu Bạch nói, chờ nàng đạt đến thánh cấp là có thể bắt đầu hành trình đi tìm bản thể nó rồi.

Hạ Vũ cũng mong ngày đó. Nàng phải thật mạnh mẽ để tìm bản thể cho tiểu Bạch. Nhìn nó như linh hồn phiêu lãng trong không gian nàng thực sự đau lòng. Đây là người bạn duy nhất của nàng trong những năm tháng năm viện. Cũng có thể là người bạn duy nhất của nàng kiếp trước. Thật mong nó có thể tìm được bản thể để lại tự do chạy nhảy như xưa.

Cảm nhận được có người muốn phá kết giới, Hạ Vũ lắc đầu, xoay người đi ra khỏi không gian.

“Tiểu Vũ, Vũ nhi...”

“Nha, tứ ca, ta ở đây.”

Thanh âm ngọt ngào khiến lòng Hạ Thiên không khỏi mềm nhũn.

Muội muội của hần quả nhiên ở đây.

Rừng cây phía sau nhà này ít khi hần đến. Chỉ có ngũ đệ hay dẫn tiểu nha đầu này đi. Đại ca cũng kiểm tra qua, không có ma thú ở đây hần mới yên tâm đôi chút. Nhưng tiểu muội mấy năm nay lại thích trốn vào rừng. Nàng muốn học ma pháp. Nàng muốn trở nên mạnh mẽ. Hần không biết mục đích của nàng, nhưng là càng đau lòng. Vì hần mà tiểu Vũ nhi bị tổn thương thân thể. Nàng lại không có thiên phú từ nhỏ như các ca ca, chắc chắn sẽ tự ti.

Thật tốt là nhờ Chiến lão sư, nàng có thể ngưng tụ ma pháp.

“Lại chạy đi một mình.” – giọng hần hơi hòa hoãn. – “nhớ gặp chuyện không may thì sao?”

“Ta không sao.” – Hạ Vũ cười ngọt ngào. – “tứ ca... bé”

“Nhờng nhèo.” – hần cười cười nhưng vẫn bế nàng lên. – “cũng đã 5 tuổi rồi.”

“Chẳng lẽ tứ ca không thương Vũ nhi nữa?” – nàng ngửa mặt lên, đôi mắt xanh biếc nhìn hần như chứa một tầng nước.

“Sẽ không...” – hần ôn nhu.

“Ta biết tứ ca thương ta nhất mà...” – nàng hắc hắc cười.

Hạ Vũ vẫn biết, tứ ca là quan tâm nàng, có mức hơi quá. Nhưng nàng không thấy phiền. Có người quan tâm, thực tốt.

Hạ Thiên xoay người công Hạ Vũ trên vai trở về nhà. Hai huynh muội vừa đi vừa trò chuyện thật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyết Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Lần đầu thực chiến

Vất vả lắm mới trốn được Hạ Thiên. Hôm nay hẳn có việc vào trấn trên. Cả nhà còn lại mỗi Hạ Vũ và Hạ lão cha. Nàng tính tính thời gian, lại xin phép Hạ lão cha đi chơi. Hạ Nam thấy nữ nhi nhõng nhẽo một hồi cũng đồng ý, với điều kiện đi loanh quanh gần đây thôi. Đương nhiên, Hạ Vũ đáp ứng (mới là lạ).

Nàng muốn vào rừng Tật Liên. Nếu với sức của nàng bây giờ, cả đi cả về chưa đến nửa ngày. Rừng Tật Liên nổi tiếng nhiều ma thú. Rất nhiều dong binh đoàn đến săn ma thú lấy ma hạch. Ma hạch này rất có lợi cho việc tu luyện của ma pháp sư. Và lại, nhiều ma thú bán cũng rất được giá.

Mỗi ngày buổi sáng Hạ Vũ đều chạy bộ. Mặc dù thân thể hồi nhỏ có bị tổn thương nhưng vốn đã sớm lành. Nàng lại đặc biệt luyện tập theo phương pháp thấy được ở hiện đại. Mỗi ngày chạy vòng quanh ngọn núi sau nhà. Trước năm 3 tuổi, Hạ Vũ còn bị quản thúc nhiều. Vì vậy nàng chỉ luyện ma pháp. Sau ba tuổi, mỗi ngày tập chạy, còn đặc biệt sử dụng bao cát. Giờ nàng có thể vác 50 cân mà chạy quanh ngọn núi kia trong vòng 2 khắc (30"). Không biết đó là nhanh hay chậm. Nhưng nếu có kẻ biết thời gian nàng chạy như vậy, còn không trở mặt nghĩ rằng nàng có dị năng là phong.

Mỗi ngày chạy đến 10 vòng, càng ngày càng thuần thục thì tăng trọng lượng bao cát. Thân thể nhỏ nhỏ năm tuổi nhưng đặc biệt khiến người ta yêu mến. Chạy như vậy mà da thịt vẫn trắng nõn, còn càng thêm mịn màng trắng trẻo. Vốn hoạt động tốt nên thân thể cao hơn hẳn bạn đồng lứa. Hạ Vũ nắm bắt thời điểm, bắt đầu chạy nhanh.

Với tốc độ của người bình thường thì đi từ Hạ gia thôn đến núi Tật Liên còn mất đến 1 canh giờ. Nhưng Hạ Vũ thì khác. Tốn có 3 khắc thời gian là nàng đã đến rồi. Hạ Vũ hưng phấn nhìn ở ngoài rìa rừng có nhiều binh đoàn đóng quân.

“Tỉ tỉ cẩn thận. Chỗ này không ít chiến sĩ cao cấp đâu.”

“Đã biết. Tiểu Bạch, em thật cẩn thận.”

Chiến sĩ cũng chia ra giống như cấp bậc ma pháp sư. Ngoài cao cấp có quân chủ, thống lĩnh, đệ sĩ, thánh sĩ, thần sĩ. Thường thì chiến sĩ cao cấp vẫn có thể đánh bại ma pháp sư cấp thấp hơn. Nhưng ma pháp sư cũng có thể thắng chiến sĩ hơn đến 2 cấp. Tất cả là dựa vào năng lực ứng biến và thực chiến mà thôi.

“Tiểu muội đi đâu vậy?”

Vốn dĩ nàng đã cảm ứng được có người tiến đến, nhưng không ngờ lại là một tiểu nam hài. Hắn có mái tóc nâu và con ngươi màu vàng xinh đẹp. Trông hẳn chưa đến 10 tuổi nhưng lại có to rõ già dặn. Đôi mày khê chau lại, môi mỏng khê lắm lắm gì đó. Hạ Vũ nghe xong mà ngáy người.

“Gia đình ai thật vô trách nhiệm. Để trẻ con chạy loạn chỗ nguy hiểm như vậy, thật vô trách nhiệm.”

A, thật đáng yêu!!!

Hạ Vũ muốn phì cười. Nàng lúc này trốn sau một gốc cây, khê thò đầu ra nhìn hắn. Bên này khá vắng, vốn không ai để ý. Nam hài này ở đâu? Bé như vậy đã tham gia dong binh đoàn? Tiểu Bạch nói hắn là chiến sĩ tam cấp kì cuối. Như vậy cũng tính là giỏi rồi. Nàng xoay người, không để ý đến hắn chạy thẳng vào rừng.

Tiêu Lục tròn mắt. Người đâu rồi?

Hắn vốn dĩ muốn đi giải quyết, không ngờ gặp một tiểu nhân nhi trốn sau gốc cây. Tiểu cô nương nhỏ nhỏ với mái tóc đỏ ngược đôi mắt xanh biếc, trong suốt nhìn hắn. Chỉ giây lát ngẩn người mà đã hoàn toàn biến mất. Là tinh linh rừng sâu? Hay ma thú có thể biến thành người? Hắn ngẩn ra cho đến khi cảm thấy dưới bụng hơi căng mới nhớ ra mục đích của mình.

Hạ Vũ một đường thẳng tiến. Ma thú cấp thấp cảm nhận hơi thở của nàng thì chạy xa. Nàng cũng không có hứng thú với chúng mà đi một mạch vào sâu trong rừng.

“Cẩn thận. Có gì đó đang đến. Là ma thú lục cấp”

“Ta cũng cảm ứng được” –Hạ Vũ hưng phấn

Tiến tới gần nàng là một con báo đốm vàng lục cấp. Khuôn mặt dữ tợn, đôi mắt đỏ long sòng sọc nhìn nàng chằm chằm. Miệng lớn mở ra, lộ ra hàm răng sắc nhọn. Nó giương vuốt sắc lên, lao vào tấn công.

“Là Phong Báo”

Một con Phong Báo lục cấp. Báo là loài nhanh nhẹn, lại có phong ma pháp, thật đúng là tốc độ khó ai có thể bắt kịp.

Nhưng Hạ Vũ là ai? Nàng tuy không phải là ma pháp sư phong hệ nhưng lại nhanh nhẹn cực kì. Xoay người né tránh, nàng thét lớn

“Ám tiến”

Trong rừng âm u, ám ma pháp năng lực cực dễ sử dụng. Lực lượng tinh thuần của ám kết tụ lại thành một mũi tên lao nhanh đến Phong Báo.

“Lên”

Liên tiếp 5 mũi tên năng lượng ám bay đến khiến Phong Báo bất ngờ không kịp tránh. Nó rú lên đau đớn, lại càng trở nên cuồng bạo.

Tại sao loài người càng ngày càng biến thái? Ngay đến đứa trẻ 5 tuổi cũng có thể bắt nạt nó. Nó là Phong Báo lục cấp nha. Nàng rốt cục đã cấp mấy rồi? Hoàn toàn không nhận thấy ma pháp dao động quanh nàng ta. Nên làm gì bây giờ?

Phong Báo cảm thấy hôm nay nó thật đen đui. Nhưng nó lại càng thấy cuồng dã. Nghiến răng nghiến lợi lại lao lên. Lần này nữ oa kia lại dùng ám tiễn bắn nó. Chết tiệt. Càng sâu trong Tập Liên, lực lượng ám càng tinh thuần. Bị trúng tên này ít nhất phải phục dưỡng nửa tháng.

Nó rú lên đau đớn rồi bỏ chạy.

“Chạy rồi?”

“hì hì, tại tí mạnh hơn nó. Ma thú cảm ứng nguy hiểm đương nhiên bỏ chạy.”

“Nhưng ta cũng mới cấp 6.”

“Tí tí đừng có oán thán. Ngươi không thấy là tuy cấp 6 nhưng thủy ma pháp của ngươi đã đạt thất cấp. Ám ma pháp cũng đã lục cấp, lại ở nơi sâu trong rừng Tập Liên, đương nhiên phải mạnh rồi.”

“Có lý”

Hạ Vũ suy nghĩ chút, hỏi xem bây giờ nàng có nên tìm ma thú kí kết khế ước không. Tiểu Bạch nói tốt nhất nên tìm. Như Phong Báo, nó không hợp với nàng. Như vậy khi kí khế ước nó không thể tăng cấp hoặc tăng cấp chậm. Nhưng nàng có thể tìm thú hệ thủy, quang hoặc ám. Chỉ là hơi khó tìm. Dù sao quang và ám hệ rất hiếm. Ít người hiểu rõ năng lượng này có gì hơn người. Ma thú hai hệ này càng hiếm. Gần như chưa ai phát hiện.

“Thật là... Ta tình nguyện dùng năng lượng bình thường.” – Hạ Vũ than thở

Người ta cầu còn không được, nàng lại mong không có.

Quang ma pháp và ám ma pháp trên Tô Vũ Á đại lục không phải không có mà là hiếm. Nhưng đó chỉ là trên Thiên Nhai đế quốc của nàng. Cách 1 dải núi Thiên Sơn chính là Thiên Như đế quốc. Thường thì 3 đại cường quốc rất ít giao hảo. Bởi lẽ, Thiên Như và Thiên Nhã có tập tục khác hẳn, có phần phát triển hơn Thiên Nhai. Một số tư liệu cho thấy, nó gần giống thời cận đại của các nước Tây Âu. Hơn nữa, ma pháp quang và ám chính là ma pháp chủ đạo của Thiên Như đại lục.

Có lẽ, nếu có thời gian nên đến đó một chuyến.

Gần trưa, Hạ Vũ cũng có ý trở về. Chuyến đầu tiên, nàng đã kiếm được một chút ma hạch của ma thú ngũ cấp và lục cấp. Cũng coi như không tòi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Khách đến nhà

Hạ Vũ không ngờ vừa về đến gần nhà đã cảm nhận 1 hơi thở cường đại. Nàng hơi ngáp ngừng, dứt khoát giả bộ chạy về. Ở cửa, tam ca Hạ Tĩnh đang nhón nhác tìm kiếm gì đó về vội vàng.

“Trời ơi, tiểu yêu nhà muội. Đi đâu giờ này mới về??? Nhanh nhanh nhanh...”

“Chuyện gì vậy tam ca?” Hạ Vũ khó hiểu.

“Muội này cả ngày rong chơi. Hôm nay các đại trưởng lão đến đó. Nhanh...”

Nhắc mới nhớ, Hạ gia ở Hạ gia thôn quả là 1 nhánh “cực kì nhỏ” trong đại gia tộc họ Hạ.

Tại Thiên Nhai đế quốc này, có 4 đại thế gia có công với hoàng thất. Từ xưa kia, thế cân bằng vốn là phía Nam Đông Phương gia, phía Đông Chu gia, phía Bắc Hạ gia, phía Tây Tiêu gia. Hoàng thất Thiên Nhai mang họ Thượng Quan, vốn cũng là từ 1 đại thế gia mà lên nắm quyền. Nhà Thượng Quan và họ Hạ giao tình cũng mấy trăm năm. Hơn nữa, nhiều đời hoàng hậu cũng xuất phát từ họ Hạ. Họ Hạ công cao nhưng không lấn áp chủ nên trở thành đệ nhất thế gia. Con cháu Hạ gia cũng cực kì đông đúc, vốn sống ở kinh thành Cực Thiên. Thế nhưng, cứ vài năm, các vị trưởng lão cũng nổi hứng mà rời kinh thành, đến các thôn xóm và đất đai của Hạ gia tìm nhân tài bồi dưỡng. Nam thì bồi dưỡng trung thành với hoàng thất. Nữ thì tổng vào cung làm phi tần. Hiện tại, hoàng hậu của Thiên Nhai cũng mang họ Hạ. Dù để thấy Hạ gia có thể kiêu ngạo bậc nào.

Bước vào nhà, Hạ Vũ mới nhận ra không khí có phần căng thẳng. Chuyện mấy lão quái vật này đi tìm nhân tài năng cũng nghe qua. Chỉ là 5 năm 1 lần, lần năng sinh ra 5 năm trước, cũng vừa đúng qua đợt tuyển chọn.

“Hạ Nam, ngươi cũng đừng có ngăn cản tiền đồ của Phong nhi nữa. Nó năm nay cũng đã 17 rồi. Đây chính là cơ hội cuối cùng. Quá 20 tuổi, nó muốn cũng chẳng được đâu.” Một giọng nói già nua, lạnh lạnh vang lên.

“Lão gia, người hẳn biết ta tuy mang họ Hạ, sống trong Hạ gia thôn cũng không khác gì ngoại tộc. Phong nhi ta không có ý làm chậm trễ tiền đồ của nó. Thế nhưng mà...”

“Cảm ơn lão gia nâng đỡ. Phong nhi tự biết tài hèn sức mọn không đáng để Hạ gia bên kia phải chú ý.”

“Hừ, ngươi còn biết ngươi mang họ Hạ?”

A, chuyện gì thế này? Có chuyện gì năng chưa biết nữa sao?

“Cha, con về rồi!”

Hạ Vũ mặc kệ, xông vào, giương ánh mắt ngây thơ cong môi cười. Hạ Nam đầu có bức mình cũng không nhịn được sùng nịnh cười. Đứa nhỏ này thật là...

“A, nhà ta có khách a? Lão nhân gia, tiểu bối có lễ.” năng ngoan ngoãn đứng lên hành lễ.

Hạ Mục đang tức giận, nhưng nhìn oa nhi này, linh quang lóe lên. Đứa nhỏ này, quả không hổ danh là do nữ nhân kia sinh ra. Có thể lợi dụng đưa vào cung, đáng tiếc, lại là phế vật không thể tu luyện.

Hạ Nam nhìn thấy ánh mắt lóe lên của lão, không khỏi rét lạnh tức giận.

“Lão gia, người vẫn là về đi thôi.”

“Hạ Nam, nếu Phong nhi không đi, vậy ta dắt theo đứa bé này. Nhìn thấy, tương lai cũng là tiểu mỹ nhân. Mặc dù thân phận không phải đích nữ tôn quý, nhưng đảm bảo một đám tốt cũng không khó gì. Ngươi bị cấm chế ở cái thôn này ngay ngốc gần 20 năm trời rồi, cũng nên biết suy nghĩ chứ...”

A, tại sao càng nói càng không hiểu? Hạ Vũ thoáng chau mày, nhưng vì năng cúi đầu nên không ai để ý.

Hạ Nam thân hình hơi run lên. Hắn cố gắng kiềm nén cơn giận. Hắn biết, với vị ma pháp sư cấp bậc thống lĩnh này chẳng là cái đinh gì gì. Nhưng bảo hắn đưa nữ nhi qua chỉ để không bị quản thúc, hắn còn mặt mũi nào đối với Yên nhi? Đây chính là bảo bối của hắn, bảo bối mà Yên nhi dành cả tính mạng để lại cho hắn. Hắn dù liều cái mạng già này cũng quyết không đồng ý.

“Lão nhân gia, ngươi nói cái gì vậy?” Hạ Vũ nghiêng đầu thắc mắc.

“Ngươi là tiểu Vũ phải không? Nghe nói ngươi không thể tu luyện ma pháp, lão nhân gia ta mang ngươi đi tu luyện nhé! Đảm bảo tương lai ngươi sẽ thật mạnh.” Hạ Mục cười cười, bắt đầu dụ dỗ.

“Di, sao lão nhân gia ngài nói giống hệt lão bắt tử? Nhưng mà lão bắt tử còn tặng tiểu Vũ quà nha!” Năng hua hua quyền sách dạy ma pháp cơ bản. “Ngài xem, ngài ngay cả thành ý cũng không có.”

Hạ Mục cứng đờ nhìn quyền sách kia. Đây, rõ ràng là bản tâm pháp dành cho đệ tử không có năng lực từ nhỏ luyện tập. Đào khắp cả Thiên Nhai, người có quyền sách này chỉ có tiền bối Chiến Huyền Thiên nổi tiếng tính cách quái đản. Lão bắt tử, lời này là sao?

“Ngươi vì sao có cuốn sách này?” Hạ Mục nhanh nhẹn tính kế trong đầu. Nếu mình lấy được nó thì tốt rồi. Hạ gia sau này càng phải nói không có phế nhân.

“Chính là lão bắt tử cho tiểu Vũ nha. Lão tên gì nhỉ?” Hạ Vũ ra vẻ nhăn nhó. “Là Chiến cái gì Thuyền ý.”

“Chiến Huyền Thiên.” Hạ Mục đen mặt

“A, đúng vậy!” Hạ Vũ mừng rỡ. “Ngài biết lão sao?”

“Đúng vậy!” Hạ Mục cười ôn hòa. “Nhớ năm đó chúng ta gặp mặt, vị đó vẫn còn là cấp bậc đế vương. Nay đã là thánh cấp kì cuối nhưng chưa có cơ hội đột phá thân cấp, thật đáng tiếc...”

“Là như vậy sao?” Hạ Vũ ngạc nhiên

“Tiểu Vũ này, có thể cho ta xem quyền sách này không?”

“Để làm gì?” Hạ Vũ giấu ra sau lưng đề phòng “Lão đừng hòng ăn cướp”

“Cướp ư?” Lão bật cười. “Nếu muốn ta trực tiếp đem ngươi đi, sau đó cướp dễ như trở bàn tay. Dù sao cha ngươi cũng bị hạ cấm chế không thể cách

quá xa cái thôn này. Ngươi đưa nhỏ này, cuốn sách đó chắc chắn sẽ là của ta”

Hạ Vũ giật mình. Cầm chú? Xem ra chuyện xưa mình còn chưa có biết. Nàng âm thầm cân nhắc, về mặt khó xử nhìn lão.

“Vũ nhi không muốn xa cả nhà. Vũ nhi càng không muốn cha bị cầm tù. Ông là người xấu”

Về mặt trẻ con thật dễ dàng lừa người. Nàng nhéo mạnh chính mình, cứ thế nước mắt rơi.

“Vũ nhi, Vũ nhi, đừng làm cha sợ. Ngoan, không cần ủy khuất...”

“Vũ nhi ngoan, tam ca dẫn muội đi chơi.”

“Vũ nhi, đừng khóc.” Hạ Thiên đau lòng bế nàng lên.

“Oa oa oa, ông ấy là kẻ xấu!” Nàng càng được thể khóc lớn lên.

“Hừ, tiểu oa nhi.” Hạ Mục cười gằn. “Đưa quyển sách đó đây.”

“Ta mách lão bắt từ cho lão đến đánh chết ngươi. Lão già xấu xa...” Hạ Vũ vừa mếu vừa gào

Hạ Mục hơi lưỡng lự. Tiểu nữ nhân này là do Chiến lão sư nhìn trúng. Cuốn sách kia phải lấy, nhưng là phải bắt oa nhi kia cam tâm tình nguyện giao ra. Nếu không sau này, Chiến lão sư đến thì 10 cái mạng như hán cũng bù không được, lại còn liên lụy Hạ gia.

“Thế này đi, tiểu Vũ ngươi theo ta, đảm bảo có đầy món ngon, nhiều quần áo đẹp cho ngươi.”

“Hừ, cha ta còn không cho ta ăn ngon mặc đẹp sao?” Nàng bĩu môi

“Vậy ta sẽ dạy ma pháp cho ngươi.”

“Lão bắt từ cũng dạy ta.”

“Như vậy... Hay là ta giúp cha ngươi giải trừ cầm chú?”

“Cầm chú?” Nàng có vẻ nghiến ngấm “Vẫn là thôi đi. Ai biết ông có thêm cái cầm chú nào nữa không”

“Ta Hạ Mục xin thề, giải trừ cầm chú cho Hạ Nam mà không hạ thêm bất cứ cầm chú nào cho hán nữa.”

“Vậy còn đại ca? Hán vẫn phải đi theo ngươi.” Nàng lắc đầu

“Hừ, 1 tên ma pháp sư chưa đột phá hết cao cấp Hạ gia còn nhiều.”

“Nhưng là ta không muốn đi theo lão a”

“Phế vật như ngươi cho ta cũng không cần. Không thể tu luyện, giữ nó làm chi? Ta xem xung quanh ngươi cũng không có ma pháp giao động. Chỉ cần ngươi đưa nó ra, ta sẽ giúp ngươi giải cầm chú cho cha ngươi, đồng thời hứa không đến ép buộc người nhà ngươi đi nữa. Bản thảo này rất có ích cho gia tộc họ Hạ chúng ta. Ngươi như vậy chính là lập công lớn rồi. Ta cũng sẽ không truy cứu chuyện này nữa.”

Hạ Vũ ra điều suy nghĩ, còn trong nhà ai cũng khần trương. Hạ Nam tim đập mạnh. Nãy giờ hán muốn nói, nhưng không thốt nên lời. Cầm chú, chính là cái gai trong lòng hán bấy lâu nay. Hán muốn thoát ra. Nhưng là đổi lại nữ nhi bảo bối không thể tu luyện, hán càng không muốn. Vất vả lắm nàng mới có cơ may như thế, hán không thể để nàng lại chịu khổ.

“Vũ nhi, không cần như vậy, ta đi là được.” Hạ Phong cau mày nói

“Vũ nhi, vất vả lắm mới có được, há lại cho đi như thế?” Tam ca Hạ Tinh nóng tính nói

“Vũ nhi, ta cũng không đồng ý. Nó là của muội mà.” Ngũ ca Hạ Nguyệt cũng lên tiếng.

“Vũ nhi” Hạ Nam đau lòng “con cứ giữ lại mà luyện. Cha già rồi, cũng còn đi đâu được nữa.”

Mọi người ai cũng khuyên nhủ làm Hạ Vũ cảm động không thôi. Hạ Mục nóng nảy nhảy ra giành lấy cuốn sách, lại bị đánh bật ra.

Đây là gì?

“Di, quên không nói, cuốn sách này trừ phi ta cho động, không nếu tự tiện động sẽ bị phản hệ.” Hạ Vũ cười. “có điều những điều ông nói ta có thể suy nghĩ. Vẫn là giải cầm chú cho cha ta trước thì hơn.”

“Được!” Hạ Mục dứt khoát đồng ý.

Đùa à? Nếu hấn còn nghi ngờ đây là giả, thì việc bị phản hệ kia càng làm hấn tin là thật. Bí pháp này, quả nhiên chỉ có Chiến Huyền Thiên làm được.

Hấn thi triển phép, mất hơn canh giờ hoàn thành, còn bị đú ra nhỏ kia hoài nghi. Thật đáng giận. Nhưng là nó vẫn ngoan ngoãn giao ra. Việc thành, hấn cũng không nán ná lại mà đi luôn. Chuyến này đi có thu hoạch lớn.

Còn về phần gia đình Hạ Vũ, mọi người ngây ngốc nhìn nàng dứt khoát đưa ra, còn vẫy tay hi hi tiễn lão Hạ Mục thì không khỏi càng ngốc lảng. Đến khi vào nhà rồi vẫn yên lặng không nói lời nào.

“Cha, người không có chuyện để kể sao? Nữ nhi tò mò nha!” Nàng làm nũng

“Haizzz, được rồi, lại đây ta sẽ kể chuyện cho các con.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyết Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Chuyện xưa

Đó là một câu chuyện dài về ân oán và gia tộc tranh đấu.

Cha của Hạ Vũ - Hạ Nam vốn là tam thiếu gia của Hạ phủ ở kinh thành. Ông do một thiếp thất họ Chu sinh ra. Đại phu nhân họ Thượng Quan, chính là công chúa thứ bảy được sủng ái, tiền nhập Hạ phủ đối nhân xử thế khôn khéo. Chu phu nhân là tứ phu nhân, chỉ hạ sinh được Hạ Nam không lâu sau cũng qua đời. Phần lớn thời gian thừa nhỏ ông không được để ý, vì ông không có năng lực đặc biệt năm 3 tuổi. Vì vậy, Hạ Nam thường về bên họ ngoại sống.

Chu Đường Yên chính là biểu muội của ông. Vốn dĩ, đại thiếu gia do Thượng Quan phu nhân sinh có ý với Chu Đường Yên, muốn cướp về làm thiếp. Hạ Nam và Chu Đường Yên lưỡng tình tương duyệt lại bị phá hoại nhiều lần. Cuối cùng, năm đó, Chu Đường Yên tự mình hủy dung nửa khuôn mặt mới thoát khỏi ma trảo của đại thiếu gia. Nhưng Hạ Lâm đó không bỏ qua. Ông ta không chịu được sỉ nhục như thế nên đã hạ cấm chú và nhốt Hạ Nam tại Hạ gia thôn này.

Vốn dĩ, Hạ gia thôn trước không có phồn thịnh như bây giờ. Những người ở đây đều là phế vật bỏ đi, hoặc là kẻ “không biết điều” trong tộc. Nhưng nhiều năm nay, mọi người cùng chung sức gây dựng, Hạ gia thôn mới đủ ăn đủ mặc như nay.

Mà Chu Đường Yên đường đường là tiểu thư được sủng ái ở Chu gia không ở, lại theo chân Hạ Nam, dùng cả đời công lực để phá bỏ cấm chú của Hạ Lâm không thành. Tuy không phá được, nhưng chỉ ít, đời sau không có bị ảnh hưởng bởi cấm chú nữa. Từ đó, hai phu thê sống yên bình, hạnh phúc, sinh ra 5 tiểu tử đáng yêu và 1 tiểu nữ oa xinh xắn là Hạ Vũ đây. Nhưng không may mắn, bà cũng qua đời.

“Đại khái chuyện là như vậy!” Hạ Nam cảm thán “là do ta bất lực, không thể bảo vệ được người mình yêu”

“Người Hạ gia thật quá đáng! Một lũ bại hoại đáng ghét” Hạ Tinh tức giận nói.

“Cha, nói như vậy, người ở Hạ gia tộc vốn dĩ không biết mẹ dùng tu vi cả đời để tránh cấm chú trên người chúng con. Họ cho rằng chỉ mình cha có thể đi cũng không nỡ để chúng con ở đây?” Hạ Phong lạnh lùng hỏi

“Chính vậy!” Hạ Nam thở dài “Tội cho con rồi, Vũ nhi”

“Nói như vậy, tình hình chúng ta bây giờ, cả Hạ gia và Chu gia đều không dung phải không?” Hạ Vân hỏi

“Phải! Chu gia bên đó vì chuyện của mẹ các con mà đoạn tuyệt quan hệ với cha và Hạ gia bên này. Chính vì thế mà đại trưởng lão cùng ông nội các con để mặc cha bị hạ cấm chú, đuổi về Hạ gia thôn này. Coi như thế đã không bạc với con cháu Hạ gia rồi.”

“Cha, như vậy bây giờ cha tính thế nào?” Hạ Nguyệt hỏi

“Tiếp tục sống thôi.” Hạ Nam cười mỉm “Chúng ta sống cũng không mất thêm chút đất nào của Hạ gia. Và lại, Vũ nhi như vậy cũng đem đến cho Hạ gia bên đó kinh hi rồi.”

“Con nghĩ chuyện không đơn giản thế đâu.” Hạ Thiên đau đầu. “Cả nhà bị tiểu muội lừa rồi.”

“Cha, Vũ nhi biết sai rồi!” Hạ Vũ cúi gầm mặt xuống, lí nhí nói.

Mọi người sững sờ nhìn hai người. Lại sau một hồi giải thích, biểu hiện của mỗi người khác nhau. Kinh nghi, hớn hở, sợ hãi, lo lắng.

Hạ Vũ cũng biết rằng Hạ gia bên đó và Hạ Nam chắc chắn có chuyện gì khúc mắc. Chẳng ngờ chuyện lại lớn như vậy. Nàng làm thế quá tiện nghi cho họ rồi. Vốn dĩ bản thảo sơ cấp này chẳng có cái cảm chú gây phản hệ nào cả, chỉ là tiểu xảo nho nhỏ của thuốc do được sư chế tạo mà thôi. Nói đến điều này cũng phải khen tặng Hạ Thiên. Hắn cả ngày vùi đầu trong phòng chế này nọ, có gì tốt đều nhớ tới Hạ Vũ đầu tiên. Loại thuốc này vô sắc vô hương, vốn chỉ quét 1 lớp mỏng trên bìa sách. Người dùng chỉ cần dịch chuyển 1 lượng nhỏ chân khí vào vật sở hữu, những người không cùng hệ sẽ bị bắn ra. Sở dĩ dùng trò này, bởi Hạ Vũ biết chẳng có ai tam hệ như mình thế này.

“Tốt, nên thế! Ta còn tưởng muội đưa thật.” Hạ Tinh sáng khoái nói

“Cha, đã bao giờ cha nghĩ tự tách ra lập môn hộ riêng chưa?” Hạ Vũ nghiêm túc hỏi

Nếu là trước đây, chắc chắn sẽ không. Nhưng nay, Hạ Nam chán chừ. Hắn đã được tự do, con cái hắn cũng có tiền đồ. Tách khỏi Hạ gia, rồi đi nơi khác lập nghiệp, sẽ không còn liên quan tới kinh thành nữa, như vậy...

“Cha, con cũng nghĩ như vậy. Chúng ta nên tách môn hộ!” Hạ Phong nói “Với những gì Hạ gia gây ra, chúng ta không tiến đánh còn may cho họ.”

“Đúng, thù này chúng ta phải trả!” Hạ Tinh tức giận

“Cha à, cuốn sách đó cũng là giả. Qua 1 thời gian nữa, nếu Hạ gia luyện không thành cũng đến tìm chúng ta tính sổ. Chi bằng chuyển đi sớm.” Hạ Thiên nói

Hạ Nam yên lặng, lại có phần ảo não. Hắn, có thể đi. Nhưng là bên kia...

Hạ Vũ cũng nói đó không phải sách thật. Họ Hạ luyện sẽ không nguy hiểm chứ? Dù gì sau sự kiện kia, họ cũng không xuống tay với hắn gì nữa. Giờ lại lấy oán báo ân...

“Vũ nhi, thật xin lỗi...” Hân xoa đầu nữ nhi “Nhọc lòng con nghĩ ra cách này. Cha, vẫn là nên ở đây đi... Như vậy, các con tương lai vẫn còn có tiền đồ.”

“Chúng ta tách ra đi. Không còn dính dáng tới Hạ gia chính là mở rộng con đường tương lai cho chúng con. Cha, người phải hiểu rõ tình huống bây giờ. Luyện theo phương pháp kia, ít nhất 2 3 năm sau mới phát hiện không ổn. Chúng ta còn chừng đó thời gian chuẩn bị. Nhưng là 2 3 năm sau, người có chắc chúng ta sẽ sống nguyên vẹn không? Làm như vậy chính là hướng Hạ gia cắt đứt rồi. Và lại, năng lực chúng con bây giờ không tính là mạnh, nhưng đủ để tự vệ rồi.” Hạ Thiên bỗng nói.

“Nhưng tiểu muội con? Nàng vẫn còn cần dược liệu ở đây chữa thương.”

“Con vốn đã không sao từ lâu.” Hạ Vũ bĩu môi. “Cha, con gái cha còn chiêu bài tẩy chưa lật đâu. Chỉ sợ đến lúc đó, Hạ gia bên kia muốn bắt con làm nô dịch cho nhà họ đấy”

“Vũ nhi đúng là rất giỏi!” Hạ Nguyệt nói.

“Vũ nhi đã thôi dùng thuốc kia từ 2 năm trước rồi.” Hạ Thiên nói

“Vũ nhi, muội nói con bài tẩy là gì? Hạ gia bên đấy tại sao lại muốn bắt muội?” Hạ Vân tinh ý phát hiện ra lời của Hạ Vũ có điều gì đó

“Cha, các ca ca, con muốn nói 1 việc. Điều này, chỉ cần trong gia đình ta biết là được rồi.” Hạ Vũ thập phần nghiêm túc, nhỏ giọng nói “Con gái cha không phải phế vật.”

“Đương nhiên!” Hạ Tinh bĩu môi “Cả nhà không ai coi muội là phế vật cả.”

“Đúng, muội còn là thiên tài. Cha, con là ma pháp sư tam tu.”

“Đương nhiên, một người không có thiên phú, 2 năm đã tự học tu luyện được... Cái gì, muội nói... Ngô ngô...” Hạ Tinh đang thao thao bất tuyệt, bị Hạ Vân bịt miệng

“Tam tu?” Hạ Nam tròn mắt

“Vũ nhi, muội còn giấu mọi người điều gì sao?” Hạ Phong nhú mi.

“Vâng.” Hạ Vũ gật đầu. “Con tam tu quang, âm, thủy. Sự thật là, năm 3 tuổi con đã vượt qua sơ cấp rồi. Vì vậy quả cầu sơ cấp không có phản ứng”

“CÁI GÌ?” Cả nhà giật mình, thất kinh.

“Con đã lục cấp giai đoạn cuối rồi.” Nàng bình tĩnh nói

“CÁI GÌ?”

“Muội muội người... không phải giỡn ta chứ?” Hạ Tinh run run, khó nói nên lời.

“Không hề.” Hạ Vũ cười cười

Hạ Nam yên lặng, mắt trừng lớn. Sau đó hần bình tĩnh lại. Hốc mắt dần đỏ ửng. Thật tốt. Nữ nhi của hần không phải phế vật. Nàng là thiên tài. Thiên tài trong thiên tài.

“Tốt, thật tốt quá!”

“Cha, đừng khóc. Là con không tốt, khiến mọi người lo lắng rồi.” Hạ Vũ nũng nịu

“Tốt, không khóc. Ta là vui quá thôi. Vũ nhi, ngoan.”

Hạ Thiên cảm thấy ngũ vị tạp trần. Tiểu muội gần như là hần nuôi lớn. Vẫn biết nàng có một bí mật, cũng không có ý định hỏi ra. Chỉ cần nàng vui là tốt rồi. Không ngờ hôm nay nàng lại dùng cảm tuyên bố như vậy. Hần vừa mừng, lại vừa lo âu. Mừng, đương nhiên bởi tiểu muội là 1 thiên tài. Cũng lo lắng, Hạ gia mà biết, thì sẽ như nào.

Hạ Tinh cười ha ha không ngừng. Hạ Nguyệt cười ngốc nghếch. Hần biết bí mật này đầu tiên, nên không ngạc nhiên. Còn Hạ Phong vừa mừng vừa ảo não. Hần, cũng chưa thực sự là tài giỏi. Hạ Vân cười hắc hắc thật gian xảo. Không khí trong nhà đúng là vui vẻ.

“Con còn có chuyện muốn nói với mọi người.”

Sau đó, Hạ Vũ đơn giản kể chuyện về tiểu Bạch. Chỉ nói có lần nàng tu luyện thì phát hiện ra nó, nhưng không có bản thể. Nó muốn nhờ nàng tìm giúp, nàng cũng đã hứa. Tiểu Bạch giúp đỡ nàng nhiều, vì vậy, chuyện này dù nguy hiểm nhưng cả nhà đồng loạt ủng hộ.

“Aizz, tìm được bản thể, nhất định phải cho ta xem đó.”

“Đương nhiên cha, dị thú đó. Không ngờ tiểu muội vận tốt như vậy.” Hạ Tinh hưng phấn

“Như vậy đi, cả nhà cũng sẽ giúp muội chuyện này. Tiểu Bạch coi như là công thần của nhà ta rồi.” Hạ Phong cười nói.

“Cảm ơn cả nhà!” Hạ Vũ hồng hồng mặt nói

“Nói gì vậy, chúng ta là người một nhà mà.”

Người một nhà. Là gia đình. Đây mới chính là ý nghĩa của gia đình, của người thân. Những người sẽ ở bên, bảo vệ, che chở và ủng hộ bạn hết mực.

Đây chính là nơi Hạ Vũ cả kiếp trước lẫn kiếp này đều mong muốn, một gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Tạm biệt Hạ gia thôn

Rừng Tập Liên.

Các dòng binh đoàn gần 2 năm nay rất bức bối. Rừng ma thú lớn nhất nhì đại lục đạo này hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở cuồng vọng của ma thú. Nếu như vậy, có khả năng có vị ma pháp sư cao cấp nào đó đã đến đây. Ngặt nỗi, ngay đến cái bóng họ cũng không phát hiện. Vậy thử hỏi có bức mình không?

Sâu trong Tập Liên, một bóng dáng nhỏ bé mặc bạch y xoẹt qua khiến nhiều người nghĩ mình nhìn nhầm. Tốc độ đó, hoàn toàn có thể sánh với người có phong ma pháp, khiến người thường chỉ thấy tàn ảnh. Thân ảnh bé nhỏ nhanh nhẹn tiến tới gần đầm Hàm Băng.

Đầm Hàm Băng như tên, lạnh thấu như băng. Nơi đây rất thích hợp để luyện thủy ma pháp. Chính thế mà Hạ Vũ phát hiện ra rất vui vẻ, thường chạy đến đây chơi.

Đã gần 2 năm trời kể từ ngày Hạ gia bên kia rời đi. Nghe nói, ông ta cũng chọn được vài đứa trẻ có tư chất. Hạ Tiểu Mãn nhà kế bên chẳng hạn. Hạ Vũ chỉ nhớ lơ mờ đó là một cô bé có vẻ hơi danh giá. Dáng vẻ nàng ta thế nào nàng cũng quên sạch. Thêm vào đó hình như có mấy người trong đội ngũ hay bắt nạt Hạ Nguyệt nữa. Có 1 thằng nhóc Hạ tiểu mập thích Hạ Tiểu Mãn, luôn lẻo đẻo theo sau nàng ta. Aizz, trẻ con trong thôn đi mấy đứa mà vắng hần.

Không phải nhà nàng không tốt, mà từ nhỏ các ca ca đã không hứng thú với danh vọng xa vời như thế. Hơn nữa bên kia cũng “đặc biệt dạn dò” không quan tâm tới nhà nàng. Bởi vậy, mặc dù trong nhà ai cũng có tài nhưng không được đề ý đến.

“Cầu Cầu. Ra đi.”

“Chiếp chiếp”

Cầu Cầu là một con dị thú, chắc thể. Nàng không biết. Tiểu Bạch cũng thế. Nó bộ dạng một bộ lông xù trắng muốt, nhỏ bằng lòng bàn tay. Ba tháng trước nó tự dưng đến cửa cho nàng. Chẳng là Hạ Vũ càng ngày gan càng to mới đi vào sâu trong Tạp Liên. Hôm đó hai dị thú đánh nhau giành thức ăn là Cầu Cầu. Cầu Cầu mới sinh, toàn thân chỉ có da nhẵn nheo rất xấu xí. Bộ dạng ướt nhẹp nằm bẹp một chỗ rất đáng thương. Lúc đó nó mở to mắt ra, rất đáng thương kêu “chiếp chiếp”. Hạ Vũ thừa nhận không có sức đề kháng với những thứ đáng thương như thế, mặc dù bộ dáng của nó rất-không-đẹp-nất. Nhưng may mắn cho nó thắm mĩ của Hạ Vũ cũng rất-đặc-biệt nên đã cứu nó. Hai con ma thú cấp 8, vất vả lắm mới đánh bại. Lại dùng 1 đồng dược chắt biết là gì cho Cầu Cầu ăn. Vậy mà ăn xong, nó lập tức vào trạng thái tu luyện. Một vầng sáng bao quanh nó khiến Hạ Vũ cũng không thể động đến. Ba ngày ba đêm sau, nó tiến hóa thành dạng Cầu Cầu bây giờ.

“Ta mang đồ ăn tới nè. Cầu Cầu đáng yêu.”

Cầu Cầu nhà nàng thích ăn thịt nướng. Hạ Vũ thỉnh thoảng hứng thú sẽ làm cho nó ăn. Hạ Vũ không biết nó là ma thú dạng gì. Kể cả trong không gian phong ấn cũng không có tư liệu về nó. Đến bây giờ, ngoài ăn ngủ, nàng chả thấy nó làm gì. Đương nhiên, nó sống trong rừng, Hạ Vũ cũng không mang nó về.

“Cầu Cầu, ta sắp phải đi rồi. Sau này sẽ không cho mày ăn thịt nướng nữa.”

“Chiếp chiếp” Cầu Cầu ngước đôi mắt to tròn lên nhìn nàng

“Nhà ta sắp chuyển đi rồi. Đại ca đi lịch lãm vài ngày nữa sẽ về. Chúng ta đợi ngày này lâu rồi.”

Hơn 1 năm trước, đại ca Hạ Phong quyết định đi lịch lãm. Hắn năm đó 17 tuổi, chuyến này đi cũng hơn 1 năm trời rồi. Hạ Vũ sắp 7 tuổi, đã lại đột phá thất cấp. Còn Hạ Phong viết thư về, không nói rõ tình hình, nhưng hình như cũng đột phá.

“Lần này đi không biết có trở về nữa không.” Hạ Vũ thờ dài, vuốt ve Cầu Cầu “Mày ở đây phải tự mình bảo vệ mình nhé.”

“Chiếp chiếp”

“Mày muốn đi sao?”

“Chiếp chiếp”

“Ôi, Cầu Cầu ngoan. Giang hồ hiểm ác mày biết không? Đi theo ta mày phải tự học cách bảo vệ mình đấy!”

“Chiếp chiếp”

Bộ dạng nó gât đầu, à không, là cúi cả người gât gât đáng yêu hết cỡ. Hạ Vũ nhìn không được cảm lấy nó tung lên mấy lượt khiến nó tức giận chiếp chiếp 1 hồi. Chơi đùa chán chê, nàng thả Cầu Cầu vào túi đi về.

Hạ Vũ thấy mình càng ngày càng trẻ con rồi. Nhớ kiếp trước, chỉ ngồi 1 chỗ xem chúng bạn cười đùa mà buồn bã. Bây giờ, nàng có thể chạy, chạy thật nhanh, chạy đua với gió. Cảm nhận không khí lướt qua tai, nghe thấy nhịp tim đều đặn thật sung sướng. Cuộc sống như vậy nhiều lúc nhớ lại, sẽ chỉ cảm thấy như có mùi sát trùng ở bệnh viện. Máu trắng toát của ga trải, của tường. Kí ức của nàng gần như chỉ dừng ở bệnh viện mà thôi.

Thi thoảng nàng nhớ tới cha mẹ ở hiện đại mà lại hốt hoảng. Nàng đã quên khuôn mặt của họ. Dường như kiếp trước chỉ như một giấc mộng phù sinh mà thôi. Nàng chỉ nhớ được mẹ nàng là một người phụ nữ rất đẹp, rất đẹp. Tiếng hát của bà làm linh hồn người ta cảm thấy tĩnh lặng. Đó là giọng ca của thiên đường. Nàng từng khao khát hát được như thế, nhưng âm thanh thốt ra tuyệt nhiên không có tuyệt diệu như vậy, lại rất nhanh tổn sức mà cảm thấy tim đập nhanh. Còn cha nàng, nàng chỉ thấy ông trên ti vi, qua báo chí với những tuyên ngôn chiến lược phát triển hùng hồn. Người đàn ông đầy chưa từng nhìn nàng lấy một cái. Hoặc lười, hoặc coi như không có đứa con gái như nàng. Đó, là gia đình sao?

“Nghĩ gì vậy?”

“Ca...” Hạ Vũ cười ngọt ngào. Không, đó vốn không phải là nơi nàng thuộc về. Đây mới là gia đình của nàng. Có sáu nam nhân yêu chiều nàng, quan tâm, ủng hộ nàng. Đây chính là gia đình.

“Ngăn người rồi, về thôi. Đại ca có lẽ cũng sắp về.”

Hạ Thiên vẫn quan tâm nàng nhất. Hắn năm nay cũng đã 14 tuổi. Bộ dáng lớn lên càng khiến cho người ta yêu thích. Nhiều lúc, nàng nghĩ hẳn không phải ca ca thì tốt rồi. Lớn lên phải gả một người như hắn thì yên tâm. Sau đó lại tự cười ý nghĩ ngây thơ của mình.

Ở đây, người ta lấy nhau khá muộn. Nam thường ngoài 20, nữ cũng ngoài 18. Vậy cũng tốt. Nếu phải lập gia đình sớm, nàng cũng sợ này. Nhưng không sao, thời gian còn dài.

Mấy năm nay, gia đình nàng bắt đầu di chuyển bớt giấy tờ đất đai và tiền bạc. Hạ Nam không phải đứa ngốc, ông bắt đầu chú trọng việc kinh doanh khác ngoài ruộng vườn. Hiện nay, tài sản riêng của họ cũng đã khá rồi. Hạ Vũ đưa ra chiến lược kinh doanh, Hạ Thiên quản lí chính. Hạ Phong vốn đi

lịch lãm chưa về. Còn Hạ Vân, Hạ Tĩnh ngày ngày đi học. Hạ Nguyệt trong giai đoạn tu luyện có gặp bất trắc, thỉnh thoảng nàng sẽ giúp hắn. Hạ Nguyệt song tu cũng đạt chút thành tựu. Tuy không bằng nàng nhưng 9 tuổi đạt thành tựu tứ cấp ma pháp, tam cấp chiến sĩ là giỏi rồi.

“Hai đứa về rồi.”

“Cha, con mang Cầu Cầu về.”

“Cầu Cầu? Oa, là con vật muội nói rất xinh đẹp sao? Cho ta xem.” Hạ Tĩnh năm nay đã 17 18 mà không khác trẻ con là bao.

“Đây nè. Cho huynh xem.”

Cầu Cầu từ trong túi thò ra. Cả người toàn lông trắng muốt, nhỏ bằng bàn tay của Hạ Vũ. Nó ngơ ngác mở to mắt nhìn cả nhà.

“Ôi, thật đáng yêu.”

“Oa, muội muội, ta cũng muốn.”

Hạ Tĩnh vươn tay muốn bắt lấy Cầu Cầu, bị nó hung dữ dùng móng vuốt cào.

“ai da, thật hung dữ.” Hạ Tĩnh ai oán nói.

“Hi hi, nó chỉ thân muội thôi.” Hạ Vũ cười cười

“Thật không vui”

Cả nhà cười nói vui vẻ, Hạ Nguyệt từ ngoài chạy vào.

“Cha, đại ca về rồi.”

Từ xa, xe ngựa chạy lại. Ngồi ngoài chính là đại ca Hạ Phong. Hắn cũng đã 19 rồi. Bạch y nam tử về ngoài tuần mĩ lạnh lùng khẽ cong môi, vẫy vẫy tay. Mọi người vui vẻ chạy ra đón. Hạ Vũ có thể cảm nhận hơi thở cường đại của hắn.

“Thật không ngờ, mới hơn 1 năm hắn đã đạt cấp bậc thống lĩnh cao nhất rồi.” Tiểu Bạch cảm thán.

Hạ Vũ nhớ đại ca từ năm 15 đến trước khi đi vừa vắn đạt cửu cấp. Không ngờ, mới đó hắn đã vượt qua cao cấp, bước vào giai đoạn thống lĩnh rồi.

“Có lẽ là truyền thừa đi.” Tiểu Bạch nói

Nói đến truyền thừa năng lực này, phải nói có duyên mới gặp được. Các vị tiền bối ngoài thần cấp sẽ đạt tới ngưỡng hư vô. Cái này Hạ Vũ đọc trong sách. Những người như vậy tuổi thọ càng cao, có thể tùy tiện thay đổi nhan sắc bề ngoài. Khi họ chết đi, họ sẽ đưa hơn nửa tu vi đời mình vào cái gọi là truyền thừa năng lượng. Những người có duyên, có tài, vượt qua thử thách của họ có thể thăng cấp rất nhanh, vượt vài cấp là chuyện bình thường.

“Cha, cả nhà, con đã về.”

“Về là tốt rồi.”

Hạ Phong cười tươi, rồi từ trên xe xuống. Bây giờ Hạ Vũ mới để ý đằng sau hắn có một người. Nam nhân thân hình cao khoảng mét bảy, nhìn hơi gầy. Mái tóc hắn màu xanh và đôi con ngươi tím. Nhìn hắn thực sự không có gì đặc sắc lắm. Năng lực cũng chỉ là lục cấp mà thôi. Hạ Vũ tò mò nhìn hắn, lại thấy hắn cười cười nhìn lại.

“Đây là tiểu muội của ngươi sao Phong Phong?”

A? Đây là...

“Nàng ta là nữ.” Tiểu Bạch nói

Thôi rồi, đại ca, huynh đã vương phải cái gì thế này?

“Xin chào, ta là Hạ Vũ.” Hạ Vũ tươi cười

“Đây là Tiểu Ngũ.” Hạ Phong bắt đầu giới thiệu

“Chào thúc phụ, con là Tiểu Ngũ, cả nhà cứ gọi con là tiểu Ngũ. Để con đoán nhé, vị này khỏi nói là tiểu muội Hạ Vũ rồi. Đây là hai đệ đệ Hạ Vân và Hạ Tĩnh đi. Còn vị này, trên người có mùi thuốc nhân nhật, chắc chắn là Hạ Thiên rồi. Vậy đây chính là Hạ Nguyệt.”

“Nàng ta là nữ.” Hạ Phong đầu đầu giải đáp thắc mắc của mọi người. “Vào nhà rồi nói.”

Mọi người cùng nhau vào nhà. Hạ Vũ quan sát Tiểu Ngũ. Họ Tiểu, liệu có liên quan tới Tiểu gia kia không? Họ Tiểu cũng là một trong tứ đại thế gia đó.

“Đại ca, chúc mừng huynh đột phá cao cấp, vào đến thống lĩnh cấp bậc.” Hạ Vũ bỗng mở miệng.

“Oa... thật sao? Tiểu muội người không nói chơi chứ?” Hạ Tinh giật mình

“Thử hỏi xem” Hạ Vũ cười cười

“Thật sao Phong nhi?” Hạ Nam xúc động hỏi

“Dạ.” Hạ Phong gật đầu cười

Đúng như tiểu Bạch đoán, Hạ Phong nhận truyền thừa của một vị tiền bối nào đó. Sau đó, trong mê cung truyền thừa hắn cứu được Tiểu Ngưu. Cứ thế đồng hành trở ra, Tiểu Ngưu cũng cứu hắn lại 1 lần. Nàng ta nói không có nơi để đi, dứt khoát đi theo hắn.

Hạ Vũ nhìn khuôn mặt hơi ứng đỏ 1 cách thiếu tự nhiên, cười thầm trong bụng. Đại ca mặc dù nhìn thì giống khối băng, nhưng mà rất tốt nhé. Còn Tiểu Ngưu này, chưa biết thế nào, liệu có thành đại tẩu của nàng hay không đây.

“Chuyện kia thế nào rồi?”

“Cũng đã sắp xếp xong. Vài ngày nữa chúng ta có thể chuyển đi rồi.”

“Thật đáng tiếc. Mọi người xung quanh đều rất tốt.”

“Cha.”

“Ta hiểu.” Hạ Nam thở dài. “Chỉ là không đành lòng.”

Vài ngày sau, trời còn chưa sáng, cả gia đình đã chuyển đi. Nhìn nơi mình lớn lên, gắn bó gần 7 năm trời này, Hạ Vũ không đành lòng.

“Đi thôi, Vũ nhi.”

Tất cả chìm trong biển lửa. Hạ gia của nàng không còn. Từ nay, phong vân lưu chuyển, gia đình nàng vì nàng mà phải chuyển đi, vì nàng đắc tội với cả đại gia tộc hùng mạnh như thế.

“Không phải lỗi tại muội.” Hạ Thiên ôn nhu. “Ngày này đến, chỉ là sớm hay muộn thôi.”

“Ca, có phải Vũ nhi rất không ngoan không?”

“Không, Vũ nhi ngoan nhất.” Hạ Thiên xoa đầu nàng cười cười.

Hạ Vũ nhìn lại ngôi nhà lần nữa, khóe môi khẽ mấp máy. Sau đó, nàng xoay người, theo cả nhà rời đi.

Hạ gia thôn 1 đêm rực rỡ. Người ta nghĩ, có lẽ gia đình họ vui trong biển lửa rồi. Cũng có người nói, cả nhà họ đã bỏ đi mất dạng. Nhưng dù sao, mọi người thì thoáng vẫn nhớ tới những người trong ngôi nhà đấy. Những người mà sau này họ sẽ nghe thấy tên rất nhiều, rất nhiều lần.

Truyền thuyết mới được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyết Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Nhà mới

Thiên Nhai rộng lớn, còn sợ không có nơi làm nhà?

Có câu nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Nơi cả nhà Hạ Vũ chuyển đến, chính là thành Cực Thiên của Thiên Nhai đế quốc. Để tránh phiền phức, cả nhà đều dùng dịch đan.

Kinh thành Cực Thiên quả không hổ danh là trung tâm kinh tế của Thiên Nhai đế quốc. Sầm uất, náo nhiệt, đất đỏ. Đi ra đường đụng cái cũng sẽ gặp không quan lớn cũng là công tử thế gia. Vậy nên, tôn chỉ của Hạ Vũ vẫn là người kính ta 1 thước, ta kính người 1 trượng.

Nhà mới của họ nằm ở phố Lệ Chi náo nhiệt. Nhà khá lớn, là do Hạ Phong trước đó thám thính mà mua. Nếu muốn sống ở kinh thành, đầu tiên nên tự

tạo riêng mình 1 thế lực. Hạ Vũ đã tìm hiểu qua, sinh hoạt ở đây không khác cổ đại là bao, kĩ viện, trà lâu đều đủ cả. Nơi đây cũng có văn có võ. Nhưng người ta trọng võ lực hơn. Cũng đúng! Một dị thể hỗn loạn, cường giả vì tôn. Không vừa mắt chính là 1 cái phát tay, quán người nói lí làm gì? Văn ở đây chỉ có nghề nghiệp như cầm sư, kết giới sư,... mới cần nhiều. Cầm sư cho đến nay rất ít người đạt cảnh giới cao. Hạ Vũ cũng từng thử luyện thiết cầm trong không gian. Khó khăn hơn nàng tưởng nhiều. Phở kĩ trong tay có không ít, nhưng để đạt được đến kĩ năng dùng ý nghĩ điều chỉnh nhạc điệu thật khó khăn. Nhưng nàng cũng không có bỏ bê. Ít nhất, khi còn có thể, cứ sử dụng hết tinh lực để học thì hơn.

“Căn nhà này được chứ?” Hạ Phong nhưn mày cười. “Ta dành riêng căn phòng gần hoa viên nhất cho muội đấy.”

“Thật tốt. Kiến trúc không tồi. Chúng ta còn nhiều tiền không?”

“Có. Căn nhà này rất rẻ. Chủ yếu là do người ta đồn đãi căn nhà này bị ma ám” Tiêu Ngưu xen vào. “Lúc đó ta nói đừng nên mua, Phong lại nói ma chính là do tâm mà ra, chúng ta làm việc ngay thẳng, còn sợ ma quỉ sao. Lão chủ nhà kia nghe vậy còn giảm thêm cho chúng ta 500 lượng.”

“Thật sao?” Hạ Tĩnh vui vẻ “Ta cũng muốn xem lũ ma quỉ này như thế nào.”

Hạ Vũ cũng cho là đúng. Tâm ma chính là do người nghĩ ra. Nhiều lúc, ma quỉ chính là không đáng sợ bằng con người đâu.

“Vậy còn đủ tiền mở cửa hàng không?”

“Yên tâm. Ta đã sắp xếp ổn thỏa.” Hạ Phong cười “Chính là căn nhà đầu phố. Đã sửa sang lại theo ý của muội. Thiết kế sư cũng phải trầm trồ đấy.”

“Được rồi, nghỉ ngơi đi. Sau đó đi tìm người môi giới, mua lấy mấy tên gia nô nữa” Hạ Nam nhẹ giọng xen vào. “Như vậy mới ra dáng là nhà giàu mới nổi chứ.”

“Cha, người lại cười con.” Hạ Vũ nũng nịu.

Đúng vậy, để chuẩn bị cho ngày này, nhà nàng đã chuẩn bị từ rất lâu. Vốn dĩ những thứ ở nông thôn kia gom đi bán cũng được có vài trăm lượng. Nhưng mà Hạ Vũ nàng tùy tiện xuất ra linh dược nguyên gốc cũng bán được ngàn vạn hoàng kim. Nhưng con người ta miệng ăn núi lở, không thể cứ ăn không, người ta sẽ sinh nghi. Vì vậy nàng bán với cả nhà mở từ lâu. Từ xưa đến nay, trà dư tửu hậu chính là nơi buôn bán tin tức tốt nhất.

Căn nhà này có hậu viện, hoa viên và tiền thính. Tiền thính – phòng khách này cũng đủ chỗ chứa 50 người. Bàn ghế ngay ngắn chỉnh tề, câu đối hoành phi tao nhã. Chứng tỏ chủ nhà trước đây cũng là văn nhân. Hoa viên hiện tại không có mấy hoa cỏ. Đợi đến lúc ổn định, hoa viên có lẽ cũng thành được viên của Hạ Thiên cũng nên.

Viện của Hạ Vũ đặt 1 chữ Vũ. Nàng cũng lười nghĩ mấy cái tên tao nhã khác. Không phải tên này đã hay lắm rồi sao? Gió, mây, sao, trời, trăng, mưa đủ cả. Nhà nàng quá là độc đáo đi.

Phòng của Hạ Vũ cũng chưa có đồ gì nhiều. Một cái giường, 1 ván án, 1 giá sách, 1 bàn trà. Phòng nào cũng như nhau. Chỉ là đại ca chu đáo còn đặt riêng cho nàng 1 bàn trang điểm tinh xảo. Gương đồng mờ mờ làm nàng ảo não nhớ tới gương kính. Có lẽ rảnh rồi nên tự tạo vài cái dùng. Phản ứng tráng gương ở hiện đại không thiếu. Hạ Vũ rảnh rồi, đọc rất nhiều sách nhưng chưa có dịp thực hành. Nàng chờ mong a.

Nghĩ là làm. Nàng cẩn thận nhìn lại phòng xem cần trang trí lại không. Nàng muốn mua vài món đồ nha. Hạ Vũ vui vẻ nhìn đồng tiền trong không gian. Vẫn còn nhiều. Cũng nên hỏi mọi người muốn mua gì. Tiện tay viết 1 danh sách, trở ra tiền thính liền gặp Hạ Nguyệt đang ngồi ghế nghếch ngời đó.

“Ngũ ca. Người không cất đồ a?”

“Ta cũng chẳng có mấy đồ. Đều là ca ca chuẩn bị tốt rồi.” Hạ Nguyệt cười ngai ngùng. “Ta thấy nhị ca và tam ca ngay cả phòng cũng trang trí giống nhau. Tứ ca vừa vào phòng liền khóa cửa. Đại ca và Ngũ ti cũng đã đi đầu rồi. Còn cha đã đi nghỉ. Ta cũng không có việc gì...”

“Vậy chúng ta đi dạo đi. Muội muốn mua mấy món đồ.”

“Được. Chúng ta đi hỏi mọi người.”

“Thôi khỏi.” Hạ Vũ xua tay “Dù gì mấy ngày tới cũng phải đi. Đồ còn cần nhiều mà.”

“Vậy đi thôi.”

Hạ Vũ năm nay 7 tuổi cũng đã có tố chất làm họa thủy. Khuôn mặt tuy còn mang nét non nớt, đôi thủy mâu xanh thăm ướt át linh động, làn da trắng nõn cực kì đáng yêu lại mang vẻ cơ trí. Sau khi dùng dịch dung đan, khuôn mặt trở nên bình thường hơn. Nhưng nét linh động trên đôi mắt không giảm, trái lại ở trên khuôn mặt bình thường như vậy lại càng lay động khiến người ta tiếc hận.

Hạ Nguyệt năm nay 12 tuổi. Tính tình hần hiền hòa, cũng không hay chấp nhặt giống hệt cha. Khuôn mặt sau khi dịch dung cũng có vài phần bình thường. Chẳng qua nụ cười ngốc ngốc của hần không đổi. Nhìn chỉ muốn khi dễ.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi nhà. Một đôi hài tử bình thường không khiến người khác chú ý.

Q.2 - Chương 12: Thị phi ở chợ

Hạ Nguyệt và Hạ Vũ đi ra chợ. Khu Lệ Chi này gần chợ Tam Phiên. Vì gần đây nên nàng chỉ đi bộ. Và lại, Hạ Vũ cũng nhanh chóng muốn tìm hiểu đường đi.

Đến nơi này đã 7 năm, vậy mà số lần nàng đi chợ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Ngoài lần rời nhà năm 3 tuổi, còn lại thời gian nàng dốc hết sức vào học tập. Muốn sống ở đây, phải có bản lĩnh tự bảo vệ mình.

“Vũ nhi, chúng ta đi đâu?”

“Muội cần mấy thứ đồ.” Hạ Vũ nghĩ “Đến hiệu vải trước đi.” Nàng tính làm mấy bộ đồ phòng hộ trong phòng thí nghiệm.

“Nhưng ta không rành đường a.” Hạ Nguyệt vô tội. “Còn có, chúng ta cũng không biết ở đâu chất lượng tốt.”

“Cũng phải.” Nàng gật đầu “Là do muội nóng lòng rồi. Vậy chúng ta cứ đi dạo đi.”

Hạ Vũ và Hạ Nguyệt đi trên đường không khiến mấy người để ý. Chỉ là 2 cái oa nhi bình thường, người như vậy trên đường phố tuyệt không thiếu. Chỉ là, có 1 đôi mắt dõi theo 2 người, nhìn chăm chăm vào túi thêu hoa của Hạ Vũ. Túi tiền này thực chất tượng trưng thôi, phần lớn là đồ linh tinh. Nhưng có người không nghĩ vậy. Người nọ rất nhanh xác định mục tiêu là 2 người.

Hạ Vũ rất nhanh phát hiện ra có ánh mắt nhìn mình, nhưng vẫn bất vi sở động. Còn phải xem người nọ có ý đồ gì. Nếu có thể, không ra tay tuyệt đối sẽ không ra tay.

Ngay lúc cái bóng đằng sau định vọt lên, Hạ Vũ xử dụng chút kỹ xảo té ngã. Không những vậy còn cố ý đẩy cái xe hoa quả kia ra đằng sau. Người ta nhìn chỉ thấy một cô bé khoảng 7 tuổi chẳng may ngã, còn cái kẻ quái dị đằng sau lãnh đủ kia cũng không quan. Nhưng tiểu xảo này cũng không qua được mắt Hạ Nguyệt. Hắn nhủ mi nhìn kẻ vừa bị tiểu muội đẩy xe ngã kia.

“Vũ nhi, không sao chứ?” Hắn nhủ mi kéo Hạ Vũ dậy. Mặc dù biết nàng già vờ cũng vẫn không yên tâm.

“Không sao. Ca ca, người kia không sao chứ?”

“Tiểu cô nương không sao chứ?” Đại hán đẩy xe nhìn 2 đứa trẻ “Đi đường nên cẩn thận chút.”

“Cảm ơn thúc thúc, cháu không sao.” Hạ Vũ mỉm cười

Bấy giờ mới để ý, kẻ kia là 1 thằng nhóc ăn mặc có phần lôi thôi. Mái tóc xõa tung lòa xòa che mắt nửa khuôn mặt. Có lẽ hắn khoảng 10 tuổi, còn kém Hạ Nguyệt nửa cái đầu. Đôi mắt nhìn qua Hạ Vũ lóe lên vẻ không tin cho lắm, phần nhiều là không cam lòng. Nhưng rất nhanh hắn liền cúi đầu, hèn mọn nói xin lỗi.

“Không sao, chúng ta đi tiếp.”

Kẻ kia rất không cam tâm. Hắn nổi tiếng thần sầu trên địa bàn này mà lại bị thua con nhóc kia sao? Rất không cam tâm nha. Nghĩ đến hành động vừa rồi của Hạ Vũ, hắn lại càng chắc chắn rằng là gặp may. Nghĩ vậy, hắn cũng không bỏ qua cơ hội mà bám theo con mồi.

“Kẻ kia rất khả nghi.” Hạ Nguyệt nhỏ giọng

“Hắn là nhắm đến túi tiền của chúng ta rồi.” Hạ Vũ bắt đầu dĩ. Hơn nữa kẻ kia...

“Hừ, tí tuổi không kiếm việc đứng đắn lại làm trộm tặc.”

Đi vài bước nữa, lại thấy 1 đám đông tụ họp. Kinh thành a, không bao giờ thiếu chuyện thị phi tầm phào. Vốn dĩ muốn đi đường vòng mà tránh đi, lại nghe tiếng hét đình tai của nữ tử.

“Người... Tránh ra. Ta chính là người của Hạ gia đấy. Người dám đụng đến ta coi chừng Hạ gia sẽ không để yên đâu.”

“Ai nha, Hạ gia thì sao?” Giọng nam ngả nón có phần dâm dăng “Bản công tử đây lại muốn xem người Hạ gia có thể làm gì ta. Không phải chỉ là một biểu tiểu thư nhỏ nhỏ thôi sao? Ai chả biết Hạ gia mở rộng thế lực bằng cách đưa nữ nhân vào nhà người ta? Người được bản công tử để ý là phúc của người đó...”

Hạ Nguyệt và Hạ Vũ đưa mắt nhìn nhau. Có vẻ như muốn đi cũng không được nha.

Mọi người xung quanh xì xầm, lại tuyệt nhiên không lên tiếng ngăn cản. Có vẻ như màn này thường xuyên xảy ra rồi.

“Á á á...”

Ngay lúc này lại nghe tiếng vị công tử kia hét lên. Mọi người ngay lập tức tản ra, dĩ thường hưng phấn. Hạ Vũ khó hiểu, nhưng cũng kéo Hạ Nguyệt tránh ra.

“Nhìn kia, hôm nay lại có người ra tay cơ đấy!”

“Ai nha, Bạch công tử kia hôm nay gặp hạn rồi.”

“Nữ tử Hạ gia đúng là lớn lên xinh đẹp chọc người. Chết dưới mẩu đơn, làm qui cũng phong lưu... azzzz”

“Ồ, kia chẳng phải đại công tử và đại tiểu thư Hạ gia sao?”

Nhón nháo nhón nháo 1 hồi, lại nghe tiếng nhu thuận ấm áp của nam nhân vang lên.

“Bạch công tử hà cớ lại sỉ nhục Hạ gia như thế?”

Tìm Hạ Vũ bỗng nhiên đập mạnh. Cảm giác áp bức này, khiến nàng thực không thoải mái. Tựa như lại muốn phát bệnh vậy.

“Ti không sao chứ?” tiếng tiểu Bạch lo lắng vang lên.

“Muội sao vậy?” Hạ Nguyệt cũng nhận ra khuôn mặt Hạ Vũ bỗng tái nhợt.

“Không sao.” Hạ Vũ cười trấn an

“Hừ, Hạ Doãn, thì ra là người.” Giọng Bạch công tử kia nồng đậm tức giận

Mọi người tản ra hết. Bây giờ, Hạ Vũ mới nhìn rõ những người trong vòng vây kia. Bạch công tử rất dễ nhận ra. Khuôn mặt hấn tức giận vằn vẹo đến khó coi. Dáng người gầy nhẳng như 1 tên nghiện. Nam tử này khoảng 16, 17 tuổi. Như thể người ta không biết hắn họ Bạch mà mang 1 thân trắng toát. Uống cho mái tóc bạch kim trên người hắn, nhìn cực kì phản cảm.

Ngược lại, nam tử kia chính là Hạ Doãn, đại công tử do đại phòng Hạ gia sinh lớn lên nổi tiếng đệ tam mỹ nam kinh thành. Nam tử khoảng 17, 18 tuổi. Mắt phượng mày ngài. Nụ cười khinh đạm vẫn phong hòa nhã. Suối tóc xanh nhu thuận như dòng nước tùy tiện khẽ bay. Bạch y trên người hắn khiến người ta cảm nhận sự thanh nhã, sạch sẽ y như con người hắn vậy.

Lại nhìn hai nữ tử. Khoảng 15 16 tuổi. Một thân thanh y tươi mát. Hơi thở như u lan. Đôi phượng mâu tinh xảo màu trà. Toàn thân tỏa ra khí chất thanh nhã, làm người ta không dám khinh nhờn. Quả nhiên, Hạ gia toàn mỹ nam tuấn nữ.

Còn vị cô nương bị trêu ghẹo kia mặt đỏ bừng. Nhìn ra cũng chỉ mới 14, 15 tuổi. Một thân hồng y rực rỡ. Đôi mắt mộng lung hơi nước càng khiến người ta muốn bảo hộ. Trừ bỏ ánh mắt phần nộ muốn giết người kia ra, cũng coi là 1 tiểu mỹ nhân. Thảo nào bị người ta trêu ghẹo.

4 người kia, trừ bỏ họ Bạch và 2 nữ tử tu vi còn thấp thì Hạ Doãn này là người mạnh nhất. Hạ đại tiểu thư tu luyện đến ngũ cấp kì cuối. Bạch gia người kia chỉ mới ngũ cấp kì đầu. Còn tiểu cô nương kia tứ cấp. Hạ Doãn người này đã bước gần tới cao cấp rồi.

Ai da, lấy năng lực tu luyện của Hạ Vũ đánh giá người ta cũng quá không ra gì đi.

Ở Tô Vũ Á đại lục này, bình thường ở tuổi thứ 3 phát hiện năng lực khá hiếm. Nếu là người trong gia tộc lớn có cơ hội luyện tập bồi dưỡng thì cũng phải đến 12 tuổi mới bắt đầu được đi học. Nhưng từ 3 tuổi đến 12 tuổi, trong 9 năm đó bồi dưỡng ở nhà phải có bài bản riêng. Trẻ nhỏ dễ dạy, tuổi đó là tiếp thu nhanh nhất. Đến khi đi học, thường là đã vượt qua sơ cấp. Mấy năm đi học, tùy bản lĩnh của người, vượt qua khảo thí trung cấp, người có quyền ra trường rồi. Còn những người muốn học lên cao không phải thiếu. Chỉ là, khi đến trung cấp – cấp 8 thì cũng đã tồn đến hơn 10 năm trời rồi. Trung bình 2 năm rưỡi mới lên 1 cấp. Chưa kể đến nếu chênh lệch, người cả đời cũng dừng nghỉ đến tốt nghiệp, còn phải đóng học phí gấp mấy lần bình thường. Còn có, ngoài 20 tuổi, nghỉ cũng dừng nên nghỉ. Ít nhất phải 10 – 20 năm mới có thể lên cấp. Mà còn là từ giai đoạn đầu đến giai đoạn giữa, giai đoạn giữa đến giai đoạn cuối chứ không phải 1 cái lên 1 cấp đâu.

Vì vậy, 7 tuổi, chưa đến tuổi đi học mà trung bình mỗi năm thăng 1 cấp như Hạ Vũ chính là cực kì biến thái. Có điều, tiểu Bạch nói, nàng nếu chăm chỉ luyện tập, trước năm 12 tuổi có thể tăng mỗi năm 1 cấp. Nhưng sau 12 tuổi, nàng cố gắng phải gấp đôi người thường. Trừ phi nhận truyền thừa năng lượng, việc nâng lên cấp còn khó hơn người thường rất nhiều. Người ta dùng 2 năm rưỡi trong tuổi này thì nàng phải dùng 5 năm ít ra mới có thành quả.

Bi thương nha...

Hạ Vũ bị ai đó đi qua đẩy mạnh suýt ngã mới hoàn hồn, bất tri bất giác mới phát hiện mọi người đã tản hết. Nàng dương ánh mắt không hiểu nhìn Hạ Nguyệt.

“Hạ gia bên kia đúng là quá mạnh, vị Bạch gia kia đắc tội không nổi. Mắng vài câu bỏ đi rồi.” Hạ Nguyệt lắc đầu

“Cứ vậy được thả đi?” Hạ Vũ ngạc nhiên

“Không, bị hồng y kia cạy có người, đánh vài cái rồi bỏ đi. Nàng ta đúng là hung hăng. Sau này còn chịu thiệt.”

Hạ Nguyệt nhìn ngốc ngốc nhưng kì thực lại rất tinh tế. Tâm tư cẩn thận. Hạ Vũ gật đầu rồi quay đi. Vừa rồi, kẻ đẩy nàng chính là vị ăn mày kia ở chợ. Aizzz, cái túi kia bị lấy mất rồi. Nhưng mà, mong rằng hần lục xong không nổi khùng. Nàng lại tiếp tục cùng Hạ Nguyệt đi dạo.

Hạ Vũ đoán đúng. Vị tiểu đầu kia của chúng ta đặc ý không lâu. Mở túi ra, khuôn mặt hần vận vẹo mấy lần. Trong túi có 1 mẫu giấy vẽ khuôn mặt đang là lưới tre tức hần. Thật TMD nó không may. Lại bị lừa giỡn. Hần rất không phục quay lại khu chợ đã không thấy 2 đứa trẻ kia đâu.

Đầu năm nay người bị lừa bốn đặc biệt nhiều nha.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 13: Lại chuyện trà lâu

Thu thập tin tức nhanh nhất nên đến đâu? Thứ nhất là lầu xanh. Nghĩ đến là đã không đi được rồi. Năm hơn 2 tuổi, Hạ Vũ bị Hạ Vân bế đi lầu xanh chơi. Các cô nương ở đấy thực sự rất nhiệt tình khiến Hạ Vũ cam bái hạ phong. Có điều, cũng là lần đó mới bị cấm đi đến loại địa phương này. Và lại, tuổi của nàng và Hạ Nguyệt, chưa đi đến cửa đã bị đuổi ấy chứ.

Thứ hai, chính là trà lâu. Người ta ngồi quán đương nhiên là để buôn chuyện và ăn uống. Nàng cũng muốn đi tham quan trà lâu nơi này thế nào để tránh cho quán trà của nàng bị đụng hàng.

“Ca, mọi nơi chân rồi. Chúng ta tìm quán trà nào đi.”

“Cũng tốt.” Hạ Nguyệt gật đầu. “Nghe đại ca nói, kinh doanh từ lâu lớn nhất chính là của Chu gia đó.”

Cái này nàng cũng tìm hiểu qua. Trong tứ đại gia tộc thì Đông Phương gia và Tiêu gia đối ngoại, còn Hạ gia và Chu gia đối nội. Nói dễ hiểu là, gia tộc Đông Phương và Tiêu gia nắm binh quyền. Người Đông Phương gia thường có rất nhiều ma pháp sư được đào tạo chính qui, nguyên 1 đội quân theo phục vụ hoàng gia. Mà vị sư huynh hờ Đông Phương Cần Du kia của nàng chỉ sợ ra đời không bao lâu cũng bị hoàng gia đánh chủ ý rồi. Trừ khi hần là cường giả chân chính, thoát sự khống chế của Đông Phương gia, nếu không, hần cả đời sẽ làm nô cho họ Thượng Quan mà thôi. Còn tiêu gia nổi tiếng huấn luyện chiến sĩ. Không thể không kể đến dòng binh đoàn nổi tiếng Tiêu gia là Tiêu gia quân – 1 trong những binh đoàn 5 sao hiếm có chuyên đào tạo tinh anh cho hoàng gia và thực hiện các nhiệm vụ khó. Tiêu gia này, nàng không rõ nội tình lắm, nhưng tương lai thì chắc biết.

Thực ra Hạ Vũ đã quên mất cậu nhóc gặp ở rừng Táp Liên năm nàng lên 5. Hần sau này cũng sẽ trở thành 1 bằng hữu tốt của nàng, 1 thiếu chủ có tiếng tăm và si tình. Đương nhiên đó là chuyện sau này.

Còn nói Chu gia và Hạ gia đối nội là sao? Hạ gia khỏi nói rồi. Tất cả các nữ nổi tiếng đứng đầu Thiên Nhai đều xuất thân từ Hạ gia. Hạ gia chính là mốc xích nối binh quyền bằng nữ nhân của Thượng Quan. Vì vậy, chủ mẫu Hạ gia cũng là người xuất thân từ họ Thượng Quan, như vị phu nhân của phụ thân của cha nàng chẳng hạn.

Nói đến Chu gia, vì chuyện Chu Đường Yên và Hạ Nam, mấy chục năm nay cũng có xích mích, chỉ thiếu nguy cơ bùng nổ thôi. Chu gia chuyên về tin tức tình báo. Trà lâu lầu xanh lớn phần nhiều là gia sản của Chu gia. Vậy nên mới nói Chu gia đối nội.

Còn về họ Thượng Quan tại sao đến nay vẫn giữ vững giang sơn mà không đổi họ, 1 phần cũng là huyết chú cùng bí mật hoàng thất nào đó, nàng không biết.

“Vậy đến đó đi.”

Hỏi thăm một chút cũng có người tốt bụng chỉ bảo. Hạ Vũ ngoan ngoãn đi cùng Hạ Nguyệt, vừa đi vừa để ý các sạp hàng bày bán. Người dân ở kinh thành ai cũng tu luyện ma pháp. Nhưng nàng để ý, tất cả những người này, đều dừng ở cấp độ 1, 2. Hạ Vũ biết nếu thực sự có tài năng đã tiến vào học viện hoàng gia để học rồi. Ở đó trợ cấp miễn phí cho học sinh có tài, với điều kiện sau khi hoàn thành huấn luyện người phải giúp sức cho hoàng gia. Đương nhiên người ta ngầm hiểu là thế. Còn những kẻ không biết thời thế, đáng tiếc tùy thời mà xử thôi.

Hạ Vũ liếc nhìn tòa nhà trước mặt. Đây là từ lâu lớn nhất kinh thành Chu Sa từ lâu. Tòa nhà này cao 5 tầng. Ở đây nhà xây lên cao chỉ có ở hoàng thất hoặc đại gia tộc. Kỹ thuật xây nhà ở đây chưa tốt lắm nên gian từ lâu sắp mở cửa nàng cũng chỉ có 2 tầng đã là cao rồi. Chu Sa từ lâu trang hoàng 1 màu đỏ rực, quả là nổi bật như chu sa. Thái độ phục vụ cũng ân cần. Họ không quản Hạ Vũ và Hạ Nguyệt tuổi nhỏ, vẫn chu đáo sắp xếp chỗ cho 2 người. Hai người ngồi ở tầng 2, một bàn cạnh cửa sổ. Hạ Vũ đánh giá từ lâu, hải lòng gật đầu. Quả nhiên đại gia tộc chịu chi. Tầng 1 là thường dân, lên tầng 2 nấc hơn 1 chút, tầng 3 và 4 có nhả gian, tầng 5 là phòng hoàng thất và đại gia tộc. Cách phân biệt đối xử này đúng là đánh vào hư vinh của người thường trà. Quả nhiên có đầu óc.

“Tiểu nhị ca, cho ta vài món điểm tâm đặc sắc của tiểu điểm, 1 bình trà ngon.”

“Có ngay. Hai vị tiểu khách quan chờ chút.”

Tiểu nhị là người nhanh nhẹn, sớm luyện được đôi mắt nhìn người. Hai đứa trẻ này tuy dung mạo bình thường nhưng khí chất ung dung bình thản. Tuổi nhỏ nhưng lại có khí chất như vậy không phú cũng quý. Và lại làm ăn ở kinh thành này, ra đường kiểu gì cũng gặp phải quan to chức lớn, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Điểm tâm nhanh chóng bê lên. Một đĩa bánh hoa quế, một đĩa bánh phù dung, một ấm trà. Tiểu nhị còn nhanh nhẹn giới thiệu cho 2 người đồ ăn.

“Bánh hoa quế này của bốn điểm chính là độc nhất vô nhị. Ăn vào tan ngay, dư vị đầu lưỡi khó quên. Bánh phù dung ngọt mà không ngấy. Trà này chính là pha bằng nước suối tinh thuần nhất, rất có lợi cho người tu luyện thủy ma pháp.”

Hạ Vũ gật đầu, nếm thử. Hương vị không sai. Nàng nếu muốn mở tửu lâu còn phải nghiên cứu học tập nhiều.

Đang nghiêm túc nghiên cứu, chợt nghe tiếng xôn xao tầng trên. Tiểu nhị nở nụ cười chuyên nghiệp nói xin lỗi rồi lên tầng. Có chút nhốn nháo. Hạ Vũ nhíu mi, cũng mặc kệ.

“Món này không tồi. Bánh này rất dễ ăn, muối ăn nhiều chút.”

“Ca, chúng ta còn phải về ăn cơm.”

“Ừ. Tổng thể mà nói, trà lâu này rất tốt. Từ thái độ phục vụ đến các món ăn. Nếu đây là món đặc sắc nhất, ta thấy nó thua xa bánh kem của muội.”

“Ca cũng thấy thế sao?” Hạ Vũ mỉm cười

“Đúng. Còn trà này nữa, không ngon bằng món cocktail mà muội làm.”

“Hi hi hi, vậy quán của chúng ta có triển vọng cạnh tranh chứ?”

“Hoàn toàn có thể.” Hạ Nguyệt cười khê

Đúng lúc này, người trên tầng đi xuống. Là người Hạ gia vừa rồi. Còn có thêm 1 nam tử trẻ tuổi khoảng 15, mày kiếm nhẵn lại. Khuôn mặt tức giận đỏ bừng. Hắn đi còn cố tình huých Hạ Doãn 1 cái, làm Hạ Vũ không nhịn được bật cười. Tính cách này thật giống tam ca Hạ Tĩnh.

Hắn khuôn mặt hớn dỗi bước nhanh về phía cửa sổ. Đám người Hạ gia, nhất là cô nương bị trêu ghẹo kia mặt cũng đỏ bừng tức tối. Aizzz, lại gây họa. Tính nết như vậy thật khó coi.

“Ngươi vừa nãy cười ta?”

Hả?

Hạ Vũ ngẩng mặt lên nhìn. Đúng là thiếu niên kia. Nàng quay sang bên cạnh nhìn nhìn. Hắn là hỏi nàng?

“Đừng có nhìn. Chính là hỏi ngươi đó.” Thiếu niên tức giận “Ngươi dám cười lão tử sao?”

“A?” Hạ Vũ kinh ngạc tròn mắt.

“Chu Đường Ngọc, ngươi có tức giận chuyện Hạ Nhi cũng không nên tìm người khác để xả giận như vậy. Huống hồ người ta lại là 1 tiểu cô nương.” Hạ Doãn từ từ đi đến khuyên giải.

“Mặc xác lão tử, ai bảo nàng ta mặc hồng y? Thật đáng ghét. Nhóc con, còi quần áo ra, nhìn thật chói mắt.”

A? Hạ Vũ tròn tròn mắt kinh ngạc.

“Ngươi muốn làm gì muội muội ta?” Hạ Nguyệt lập tức đứng dậy

“Lão tử chính là muốn nó còi đồ, nghe không hiểu sao?” Chu Đường Ngọc rống giận “Nhìn thực đáng ghét mà.”

Hạ Vũ đầu đầy vạch đen. Tên này không phải đầu óc có vấn đề chứ? Bây giờ phải làm gì? Một tiểu cô nương gặp tình huống này thì nên làm thế nào? Hạ Vũ giương mắt nhìn, ánh mắt cực kì phức tạp.

“Asssss, thì ra là 1 cái si nhi. Lão tử hôm nay đủ đen đủi. Thôi, ca ca xin lỗi, ngươi là bị dọa sợ rồi sao? Ta đền ngươi bữa ăn này.” Chu Đường Ngọc bồng ỉu xù cúi xuống, xoa đầu nàng.

Hạ Vũ lại kinh ngạc rồi. Ai nói cho nàng tên này không phải bị điên chứ?

“Đáng tiếc, không những ngọc, còn bị cầm.” Hấn tiếc hận. “Ngoan, ca ca cho ngươi kẹo.”

Thực ra Hạ Vũ không biết Chu Đường Ngọc đang nghĩ gì. Nếu biết nàng muốn học máu mà tức giận mất. Chu Đường Ngọc này là tứ công tử dòng thứ Chu gia, vốn có hôn ước với Hạ Nhi kia. Nhưng mà 2 người này nhìn không vừa mắt nhau. Hạ Nhi tính tình bốc đồng, Chu Đường Ngọc này cũng là kẻ bốc đồng dờ hơi không kém. Hai người gặp mặt không nói móc nhau vài câu không được. Chuyện ẩm ỉ trên lầu vừa rồi cũng là 2 người giao phong.

Nhưng mà khi chạy xuống dưới, hấn lại bắt gặp ánh mắt sinh động của nàng đang đảo qua đảo lại quan sát. Vốn đang tức giận, lại thấy nàng cư nhiên cười, hấn mới đi ra gây chuyện. Nhìn ánh mắt si ngốc kia của nàng, hấn lại nhớ đến tiểu ma thú mà mình nuôi – một con mèo lười. Ánh mắt kia chính là ánh mắt tiểu Ú hay nhìn hấn, vô tội, ngốc ngốc, đáng thương hề hề. Hấn bỗng thấy dung nhan của Hạ Vũ không khó coi nữa, mà bất giác coi nàng giống tiểu Ú mất rồi.

Thật muốn đem nàng về nhà nuôi.

(Thiên Thiên: Viết đến đây thấy anh ý thật đáng yêu

“Ngươi mới ngốc.” Hạ Vũ không vui gạt tay hấn ra.

“Hừ, Chu Đường Ngọc ngươi được lắm” Hạ Nhi tức giận “Ngang nhiên hiếp đáp dân nữ giữa ban ngày. Hôm nay ta phải thay trời hành đạo.”

Chu Đường Ngọc đang ngốc ngốc nhìn tiểu Vũ. A, vật nhỏ này biết nói nha, thật thú vị. Hấn không để ý kiếm khí của Hạ Nhi bỏ tới, bị tiểu Vũ đẩy ra mới giật mình nghiến răng nghiến lợi.

“À điện kia, hôm nay không đánh cô đến kêu cha gọi mẹ ta không gọi Chu Đường Ngọc nữa.”

Nói rồi, hai người quần lấy nhau đánh xuống lầu một.

“Tiểu muội không sao chứ?” Hạ Doãn cười mỉm. “Khiến ngươi chê cười rồi. Tính tình họ như vậy, đừng để ý.”

“Không sao.” Hạ Vũ chớp mắt. “Cha ta nói đánh là yêu, mắng là thương. Hai người vừa đánh vừa mắng chứng tỏ họ yêu thương nhau mà.”

Hạ Doãn giật mình rồi bật cười. Tiểu cô nương này nhìn bình thường nhưng có đôi mắt thật trong sáng và đáng yêu.

“Bữa này ta sẽ trả tiền, coi như bồi tội. Hai người cứ ăn đi nhé.”

“Àn, tạm biệt vị đại ca này.” Hạ Vũ gạt đầu

Quay trở lại bàn ăn, Hạ Nguyệt vẫn cúi đầu suy nghĩ gì đó. Hạ Vũ vỗ vỗ vai hấn.

“Aizzz, kinh thành đúng là lắm thị phi.” Hấn thở dài

“Ăn đi. Sau đó gói mang về. Không phải Hạ công tử kia nói muốn trả tiền sao? Chúng ta cứ việc thoải mái đi.” Hạ Vũ mặt không biểu cảm nói

“Muội thật là. Giả ngốc y như thật.” Hạ Nguyệt lắc đầu. “Tiểu nhị, cho thêm mấy món nữa lên.”

“Dạ...”

Hai người điềm tĩnh tiếp tục ngồi ăn. Vị tiểu nhị kia mồ hôi ròng. Kia, đúng là ăn bằng tiền người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyết Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Chợ nô lệ

Mấy ngày tiếp theo, Hạ Vũ đều ở nhà.

Sau hôm gặp người Hạ gia và ăn uống thỏa thuê, nàng bắt đầu lên kế hoạch lại cho cửa hàng của nàng. Công tác sửa chữa gần xong rồi, chỉ còn chờ lắp đặt cửa kính nữa. Theo như Hạ Vũ thấy, cửa sổ ở đây vẫn làm bằng tre nứa hay đan lát. Tuy nhẹ nhưng không đẹp. Mà kính ở đây chưa thấy xuất hiện. Vì vậy nàng nhớ lại công thức chế tạo kính thủy tinh trong suốt và làm. Kết quả rất không tệ. Cửa hàng phải độc đáo một chút chứ. Nếu không làm thì thôi, đã làm thì phải lớn.

Trong khi nàng bận rộn nhốt mình trong phòng thì Hạ Phong bắt đầu tuyển hạ nhân. Vì mấy ngày này nàng không cho ai quấy rầy nên khi hoàn tất công

việc thì mọi việc đã xong rồi. Hạ Phong mua cho Hạ gia mỗi người 1 gã sai vặt. Riêng Hạ Vũ là 1 tỉ nữ khoảng 10 tuổi. Hạ Tĩnh không thích trói buộc nên hai người Hạ Tĩnh Hạ Vân dùng chung người. Hạ Thiên không thích có người bên cạnh nên dứt khoát cũng không cần. Hạ Nguyệt cũng vậy. Hẳn ngại người làm vướng tay chân. Vì vậy trong nhà mới mua thêm 3 nam bộc, 1 tỉ nữ, 1 bà tử chịu trách ăn uống và 1 quản gia. Bà tử và quản gia là vợ chồng, con gái họ chính là tỉ nữ của Hạ Vũ. Cả nhà này bán đứt khế ước vì gia cảnh túng quẫn, dồn hết tiền cứu chữa cho con trai út năm nay 5 tuổi nên phải bán mình. 3 nam bộc tên lần lượt là a Lộc 20 tuổi theo hầu Hạ Nam, a Phúc 17 tuổi theo Hạ Phong, a Thọ 17 tuổi theo Hạ Vân và Hạ Tĩnh. Gia đình họ Diệp có cô con gái tên Diệp Linh. Diệp bá phụ tên Diệp Hành, năm nay 40 tuổi, trước làm ở phủ họ Diệp nhưng Diệp gia xuống dốc, bán hết nô bộc đi. Diệp bá nữu tên Tô Ngọc năm nay 35, cũng có kinh nghiệm làm bếp phong phú trước đó rồi. Vì tất cả khế ước bán mình từ Diệp gia ra nên gia đình nàng muốn tìm 1 nhà nào nhận cả gia đình để tiếp tục chạy chữa cho con trai. Hạ Phong đã điều tra kỹ, thấy gia thế những người này không có vấn đề mới đồng ý mua.

“Họ Diệp là họ chủ trước ban, bây giờ để họ đổi họ đi.” Hạ Vũ nói

“Chuyện này ta tính cả rồi.” Hạ Phong cười “Còn phải xem nhân phẩm họ thế nào. Ta gọi tiểu Linh kia vào cho muội xem nhé.”

“Àn, cũng được. Mặc dù muội cũng không cần người.” Hạ Vũ gật đầu. “Sau này bận rộn, có thêm người giúp vẫn hơn.”

Hạ Phong cũng đồng ý, cho gọi Diệp Linh vào. Hạ Vũ đánh giá. Diệp Linh có đôi mắt hạnh to tròn. Dáng người mảnh mai, tò mò quan sát Hạ Vũ. Hạ Vũ thâm gật đầu. Mặc dù nàng ta hơn nàng 3 tuổi nhưng vẫn còn trẻ con lắm. Nhưng cũng linh hoạt khá á. Về sau có thể quan sát thêm.

“Diệp Linh, sau này ngươi đi theo tiểu thư. Nhớ bổn phận của ngươi đấy.” Hạ Phong nhàn nhạt nói

“Nô tì Diệp Linh tham kiến cô nương.” Diệp Linh cúi đầu

“Được rồi. Diệp Linh phải không? Chúng ta quay về Vũ viên đi. Ta có một vài yêu cầu đối với hạ nhân.” Hạ Vũ cười nói.

“Vậy muội về đi. Chuyện của quán đến đầu tháng 3 là hoàn thành. Cửa sổ vẫn còn chờ muội đấy.”

“Dạ, đã biết.”

Hạ Vũ dẫn Diệp Linh về Vũ viên. Vũ viên có 2 phòng lớn và 1 bếp nhỏ. Phòng bên trái là thư các, phòng khách hay phòng thí nghiệm cũng được. Còn buồng bên phải là phòng ngủ. Hạ Vũ dẫn Diệp Linh vào thư phòng. Diệp Linh to gan đánh giá Hạ Vũ vài lần. Chủ tử mới của nàng còn nhỏ hơn nàng mấy tuổi. Khuôn mặt bình thường nhưng khí chất chậm rãi, ung dung lại khiến nàng thấy mâu thuẫn. Rõ ràng còn rất nhỏ nhưng lại nhìn ra đáng tiểu đại nhân.

“Ta có vài yêu cầu nhỏ đối với người của ta. Tuyệt đối trung thành. Chỉ cần như vậy, ngươi có làm được không?” Hạ Vũ đột ngột hỏi

“Dạ cô nương.” Tuy hơi giật mình nhưng Diệp Linh vẫn cúi đầu nói.

“Kể cho ta nghe chuyện gia đình ngươi đi.” Hạ Vũ nói

“Dạ.” Diệp Linh gật đầu kể

Về cơ bản những điều nàng ta kể đều là điều Hạ Phong đã nói qua. Gia đình nàng bán mình được 5 năm, kể từ khi tiểu đệ ra đời. Trước đó nàng làm nha đầu cho nhị tiểu thư Diệp gia. Nhắc đến nhị tiểu thư này, Hạ Vũ để ý ánh mắt của nàng ta có hơi tối lại. Có lẽ vị tiểu thư này cũng không tốt lành gì lắm. Sau đó nói đến bệnh tiểu đệ nhà nàng. Đại phu nói chỉ có dùng được của dược sư mới có thể khỏi. Nhưng mà dược sư khó cầu, làm sao gia đình nàng có thể? Vì vậy nhà nàng đi làm nô cho người ta.

“Được rồi. Biết thế đã. Ta còn nhỏ, không có yêu cầu gì đặc biệt. Ngươi chỉ cần làm tròn bổn phận của mình là được. Nếu không có việc cứ xuống giúp nương ngươi, dọn dẹp đại sảnh và làm việc vặt. Đã vào Hạ gia sẽ phải có qui của Hạ gia.”

“Dạ”

“Lui đi.”

Diệp Linh đi ra, Hạ Vũ tiếp tục đồ án của mình. Nhưng nhìn đến lại thấy đau đầu. Có lẽ nhốt mình trong nhà lâu rồi, cần đổi gió chút thôi.

Hạ Vũ kiểm tra lại xem còn thiếu cái gì, dứt khoát đi ra ngoài.

“Vũ nhi, muội muốn đi đâu vậy?”

“Tam ca, ta muốn ra ngoài xem chút, tiện thể nhìn đến cửa hàng.”

“Vậy ta cũng đi.” Hạ Tĩnh cười hắc hắc “Ra đường vận động cũng tốt.”

“Vậy đi.”

Đường phố vẫn tấp nập như vậy. Hạ Vũ nhìn Hạ Tĩnh rất hăng hái dẫn đường thấy rất lạ. Còn đang thắc mắc thì Hạ Tĩnh đã khoe khoang hẳn đã thám thính các góc ngách kinh thành rồi, còn kết giao bằng hữu nữa. Hạ Tĩnh đã sắp 18 rồi mà không sao bớt được tính bông bột nhiệt huyết thừa thãi. Có lẽ

tùy tính cách đi.

“Tĩnh đại ca, ta bên này.”

“Đường Ngọc, ha ha ha, thì ra ngươi cũng ở đây.”

Choáng váng. Kia chẳng phải Chu Đường Ngọc lần trước nói nàng ngốc sao?

Tính cách 2 kẻ dở hơi này chính là điển hình của việc không đánh không quen. Chu Đường Ngọc rất thích cá tính mạnh mẽ của Hạ Tĩnh. 2 người lúc đầu ngửa mặt nhau, đánh nhau rồi cùng thương thức nhau, chưa đến 1 canh giờ đã xưng huynh gọi đệ, chỉ hận không sớm gặp nhau mà thôi.

“Ha ha ha, giới thiệu với đệ, đây là tiểu muội nhà ta, tên Hạ Vũ. Ngươi không được bắt nạt nàng nghe chưa?” Hạ Tĩnh cười to

Chu Đường Ngọc hai mắt sáng rỡ. Là tiểu muội hôm đó. Hôm đó hắn bị ả điên kia cuốn lấy nửa ngày, quay lại 2 người đã đi rồi. Hôm nay thật không ngờ nàng lại là tiểu muội của Hạ Tĩnh. Trời cao thật có mắt nha.

“Tiểu muội, lại đây ca cho kẹo.” hắn bắt đầu dụ dỗ

“Tam ca, còn nhớ chuyện mấy ngày trước ta kể không?”

“Chuyện gì?” Hạ Tĩnh nghi ngờ

“Chính hắn đó. Hắn bắt nạt muội, còn nói muội ngốc.”

Hạ Tĩnh nghĩ nghĩ. Mấy ngày trước ngũ đệ và lục muội ra ngoài trở về mang rất nhiều bánh. Bánh ngọt à? Chu gia à? A? Chẳng phải nói có người trên chợ sao? Dĩ nhiên là hắn?

“Ngươi dám khi dễ tiểu muội nhà ta. Xem ta đánh ngươi như thế nào.” Hạ Tĩnh tức giận.

“Oa, hiểu lầm, là hiểu lầm thôi...”

Hai người la oai oái đuổi nhau dọc con phố. Hạ Vũ cười không ra nước mắt. Đây, hắn nói dẫn nàng đi đấy.

Đành tự mình đi vậy. Hạ Vũ thở dài. Đi tiếp đến khu chợ lại thấy người ta quây 1 khu lớn, dựng đài. Tiếng cười nói ha ha cợt nhả làm nàng chán ghét cau mày. Hạ Vũ quay đi, bất chợt lại bị tiểu Bạch gọi lại.

“Vũ tỷ, dừng lại đi, có đồ tốt.”

“Chuyện gì vậy?” Hạ Vũ đứng lại ngạc nhiên hỏi

“Đây là hội đấu giá chợ đen đấy. Em cảm thấy có thứ tốt. Nhanh nhanh, chị mau đấu giá đi.”

Hạ Vũ dừng lại, chen vào trong xem

“Đây là bảo vật hiếm có túi càn khôn, túi này đựng được ít nhất 100 cân đồ. Giá khởi điểm là 50 lượng vàng.”

“Ta ra giá 60”

“70 lượng”

“Con mẹ nó, lão tử muốn có. 100 lượng”

Bình thường, túi đựng đồ này là của hiếm, rất ít người tình nguyện ra được. Không gian càng lớn càng đắt. Hơn nữa, túi càn khôn, hẳn không gian hay bất cứ vật dụng nào đều không chứa được vật sống. Bản thân Hạ Vũ không cần. Cái bót trên tay nàng chính là không gian độc nhất vô nhị rồi.

Cái túi đó bán được 300 lượng vàng. So ra đã là rẻ hơn so với túi bán trong cửa hàng rồi. Không biết tiểu Bạch cần thứ gì.

“Món tiếp theo là nhẫn không gian.”

Hạ Vũ nhú mi. Đoàn này vừa đánh cướp được à? 2 túi không gian và 1 nhẫn. Tiếp theo là vũ khí, rồi người. Hạ Vũ ngạc nhiên. Ngang nhiên đấu giá người giữa chợ? Nàng đứng là thấy lần đầu.

“Đúng, chính hắn. Chị Vũ, mua hắn đi.”

Hạ Vũ ngẩn đầu. Một thiếu niên khoảng hơn 10 tuổi, gầy gò, hơi bần thiêu. Mái tóc đen đỏ loạn xuống che nửa khuôn mặt. Đôi mắt sau mái tóc lờ lờ ánh đỏ. Không cam lòng, bất lực, giận dữ. Trên người hắn cũng bị chi chít vết thương.

“Tiểu thiếu niên này rất quật cường, đã nhiều lần gây náo loạn nhưng tuyệt đối là mỹ nam. Các quan gia ai có nhã hứng muốn thương thức nào, ra giá đi.

Khởi điểm 500 lượng vàng ròng.” Gã nâng khuôn mặt thiếu niên lên, cười dâm dăng.

“Mẹ kiếp, thật đúng là kiểu của ta. 1000 lượng.”

“Oa, thật sự xinh đẹp nha. 1200 lượng.”

Vài lần ra giá, Hạ Vũ mới tỉnh lại. Dưới mái tóc kia là vẻ non nớt chọc người ta đến thương. Nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo tràn đầy lãnh ý. Đó là sự kết hợp giữa thiên sứ và ác ma. Quả đúng như lời rao bán.

“10000 lượng, còn ai ra giá nữa không?”

“Ta.” Hạ Vũ bỗng giật mình “100 lượng.”

“Ha ha ha, nhóc con nguoi mua tiểu nam hài kia làm gì?”

“Không lẽ nhìn trộm làm tướng công?”

“Ha ha ha, tiểu cô nương thật khả ái.”

“100 lượng hoàng kim và 1 viên dược cực phẩm. Giao ngay.” Hạ Vũ không sao cả nói

Mọi người yên lặng nhìn tiểu cô nương. Ngay cả kẻ lúc nãy cười cũng không dám tin nhìn lại. Nam hài kia cũng ngạc nhiên, sau đó lại cúi đầu. Hạ Vũ thu tất cả vào mắt, xuất ra trước một lọ nhỏ.

“Ở đây là đan dược cực phẩm Xích Phá Liên, có công hiệu cho người tu luyện hỏa nguyên tố. Dùng một viên rút ngắn thời gian tu luyện còn 2 tháng sẽ tăng cấp. Ta giao trước. Đưa người về sẽ trả nốt 100 lượng hoàng kim.”

Mọi người hít khí lạnh. Đan dược cực phẩm a. 1 viên đã vạn kim khó cầu rồi. Vậy mà tiểu cô nương ra tay cũng thật hào phóng. Đã 100 lượng hoàng kim còn thêm đan dược cực phẩm

“Ai biết đây có đúng đan dược cực phẩm hay không?”

“Phải đó phải đó. Tiểu cô nương là cần nam nhân đến phát điên rồi sao? Lại đây ca ca thương nào.” Có giọng cợt nhả vang lên

“Ha ha ha, đừng làm tiểu cô nương người ta sợ.”

Hạ Vũ mặc kệ lời nói, chỉ nhìn trên đài. Có người bước lên nhỏ giọng vào tai kẻ rao hàng kia. Sau đó, hắn gật gật đầu rồi quay xuống nói

“Mọi người, chúng ta tiếp tục. Nam hài này sẽ để sau. Tiểu cô nương, mời người gặp chủ tử của ta.”

Hạ Vũ nhìn nam hài kia được dẫn theo, đi theo tên vừa rồi đến 1 quán trà gần đó. Ở tầng 2, nam nhân ngồi cạnh cửa sổ thông dong uống trà. Bên cạnh có 1 lão giả mặt trắng đang ngồi vuốt râu gật gù.

“Chủ tử, người đây.”

“Lui đi”

Nam nhân kia bộ dạng khoảng 20 tuổi, gật đầu hòa hoãn bảo Hạ Vũ ngồi xuống rồi ra lệnh cho người đưa thiếu niên kia đi tắm rửa sạch sẽ. Thiếu niên kia phản kháng, lại bị Hạ Vũ hung hăng trừng mắt.

“Nguoi mau đi đi. Bồn tiểu thư đã tốn công phí sức cũng không muốn mang cái xác nguoi về.”

Thiếu niên kia rất không tình nguyện, nhưng nhìn ánh mắt Hạ Vũ, lại như hiểu gì đó, quay đi. Trước đó còn quay lại liếc nhìn Hạ Vũ 1 cái.

“Tại hạ tên Doãn Chi, là chủ hội đấu giá thường niên ở chợ này. Lần đầu tiên thấy cô nương, không biết danh tính là gì?”

“Ta tên Hạ Vũ.” Hạ Vũ chớp mắt, rất ngây thơ nhìn lại

“Hạ Vũ?” Hắn nhíu mi “Dám hỏi cô nương là người Hạ gia?”

“Hạ gia là cái gì ta không biết. Cha ta họ Hạ. Chúng ta mới chuyển đến đây. Ở đây có ai cũng họ Hạ sao?” Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi

“Ồ, không có gì.” Hắn cười “Tiểu muội năm nay chắc mới 7 tuổi nhì. Muội gọi ta là Doãn ca cũng được.” Hắn hòa nhã nói. “Tiểu muội nguoi muốn mua nam hài kia làm gì?”

“Ta thích hắn. Nhìn hắn rất xinh đẹp.” Hạ Vũ thẳng thắn. “Nguoi không bán? Hay chưa đủ tiền?”

“Cũng không phải ý đó.” Hắn lắc đầu. “Muội nói muội có đan dược cực phẩm?”

“Ân.” Hạ Vũ gật đầu. “Không đủ sao?”

“Ta có thể xem trước không?”

Hạ Vũ đưa cái lọ kia ra, ngoan ngoãn chờ xem phản ứng của họ. Lão già tóc trắng run run cầm cái lọ kia, đầu tiên ngửi, nghe, sờ, nhìn. Sắc mặt cũng biến đổi ngạc nhiên, vui mừng, rồi nghiêm túc. Lấy lại vẻ đạo mạo, lão háng giọng.

“Đúng là Xích Phá Liên cực phẩm.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nam tử kia như trút được gánh nặng “Tiểu muội, chúng ta chỉ cần viên đan dược này thôi. Còn 100 lượng kia coi như cảm tạ muội.”

“A? Không lấy tiền?” Hạ Vũ ngạc nhiên “Vậy người kia ta không thể lấy sao?”

“Có thể. Chỉ bằng viên đan dược này đã đủ rồi. Tiểu muội lần sau chú ý, đừng khoe tiền bạc ra, rất dễ bị người ta lợi dụng.” Doãn Chi dặn dò

“Ân. Vậy được. Giấy bán thân của hấn đâu?”

Sau khi xong xuôi, thiếu niên kia cũng trở lại. Mái tóc búi gọn, sáng sủa hấn lên. Khuôn mặt hơi gầy, nhưng đường nét thanh tú mềm mại. Hạ Vũ gật đầu.

“Chúng ta đi”

Hạ Vũ quay trở về nhà, còn dẫn theo 1 nam hài làm mọi người ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì. Nàng sắp xếp cho hấn ở tạm cùng đám người Phúc Lộc Thọ, giao phó vài việc rồi mặc kệ, trở về phòng.

“Tiểu Bạch, em nói hấn có gì tốt?”

“Chị đừng đùa, hấn có lực lượng tinh thuần rất lớn, chẳng qua bị phong ấn không chế thôi. Giúp hấn ta, sau này chị cũng đỡ gặp nguy hiểm.”

“Nhưng nhìn hấn có vẻ khó thu phục.” Hạ Vũ nhún mày “Những đứa trẻ có quá khứ như thế này trưởng thành sớm, tâm lý quá thâm trầm.”

“Chị thật là...” tiểu Bạch cười “Em nghĩ chị thừa sức đối phó chứ.”

“Được rồi, ồn ào cả 1 ngày, đi nghỉ thôi.”

Hạ Vũ lên giường, lại thấy Cầu Cầu đang lẩn lẩn úy khuất nhìn nàng lên án. Mấy ngày không để ý đến nó, đi chơi cũng nhốt nó ở nhà khiến nó vô cùng úy khuất đành phải tu luyện. Nhưng nàng về rồi cũng không mua quà cho nó là sao?

“Cầu Cầu a, thực xin lỗi đã quên mất em. Ngủ đi, mai chúng ta ăn thịt.”

“Chiếp chiếp” ô ô ô, thật tốt. Chủ nhân vẫn chưa quên ta mà.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Nói chuyện

Cuối tháng 2, công tác chuẩn bị coi như hoàn thành. Hạ Vũ ít ra ngoài hơn mà ở nhà viết công thức bánh và nước. Quán trà của nhà nàng tên Vô Ưu. Cái này là do cả nhà quyết rồi chọn ra. Hiện nay, công tác PR phải nhờ đến mấy nam nhân trong nhà rồi.

Hạ Vũ muốn áp dụng thẻ hội viên và chương trình khuyến mãi. Chẳng qua cái này phải đợi quán có danh tiếng đã. Tháng đầu tiên đích thân nàng quán đồ uống, sau đó truyền cho mấy người làm. Đầu bếp cũng thuê 2 người rồi. Họ cảm thấy rất hứng thú với đồ uống và bánh kem của nàng. Chẳng qua, nếu muốn học nghề phải kí kế ước bán mình, không thì nàng không truyền nghề không công để người ta chạy mất nha.

Đầu tháng 3 đã chọn ra ngày khai trương. Càng gần ngày thì càng bận. Giới thiệu cửa hàng Hạ Tinh nhận tuyên truyền. Hấn quen biết Chu Đường Ngọc, mà Chu Đường Ngọc lại là vị quen thuộc với kinh thành, rất nhanh đồng ý đi giới thiệu cùng hấn. Trong 1 lần tình cờ gặp lại chủ của hội đấu giá, nàng cũng vui vẻ mời hấn đến. Doãn Chi nhiệt tình đáp ứng, vị lão nhân mặt trắng râu dài kia cũng vui vẻ hứa nhất định sẽ đến.

Kể từ hôm đó đến giờ nàng cũng chưa để ý đến người mình đã mua. Gặp Doãn Chi mới nhớ thì ra mình đã từng tốn 1 viên Xích Phá Liên để mua hấn về. Hạ Vũ bảo Diệp Linh gọi hấn đến thư phòng. Diệp Linh lĩnh mệnh đi.

Khi người đến, Hạ Vũ vẫn đang mải tính toán sổ sách, chỉ bảo Diệp Linh mang trà lên và cho hắn ngồi đấy. Tiếp tục tính toán, đến khi cũng hòm hòm mới đứng dậy vờn vai.

“Đề ngươi đợi lâu rồi. Đã quen với người chưa?” Hạ Vũ cười

Nàng là muốn thử sự kiên nhẫn của hắn. Nhìn kĩ, có lẽ hắn khoảng 12, nhưng không cao bằng Hạ Nguyệt. Khuôn mặt thon nhỏ. Các vết thương được xoa được đã đóng vảy. Để ý kĩ đôi mắt đỏ của hắn chuyển thành màu nâu. Hạ Vũ ngạc nhiên không thôi. Tóc đen mắt nâu? Rõ ràng hôm đó đôi mắt hắn màu đỏ. Đôi mắt bây giờ trầm tĩnh và cực tĩnh lặng khiến người ta thấy áp lực. Hắn không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm Hạ Vũ.

“Tại sao?”

Giọng nói khàn khàn như rất lâu chưa mở miệng. Hắn không muốn mở miệng. Trước đây, là sợ đau đớn thống khổ sẽ kêu thành tiếng. Sau, chỉ cần hắn mở miệng, kẻ kia sẽ vui vẻ mà tiếp tục dày vò hắn đến chết thôi. Hắn muốn chạy trốn, nhưng bất lực. Cũng từ đó hắn ngộ ra chỉ có trở nên mạnh mẽ, hắn mới có tự do.

Nhưng làm thế nào để trở nên mạnh mẽ?

Hắn không biết. Năm đó hắn mới 7 tuổi. Hắn chỉ biết trốn tránh, và chạy. Nhưng chạy được thì sao? Vẫn bị bắt đó thôi. Nhưng mà chỉ cần không bị người kia bắt lại, đi đâu chẳng giống nhau?

Hắn tỉnh dậy đã thấy mình ở kinh thành Thiên Nhai đế quốc. Hắn khủng hoảng, hắn sợ hãi. Nhưng càng như vậy thì hắn càng phải sống. Hắn không muốn chết. Hắn muốn tự do. Nhưng tự do chỉ thuộc về kẻ mạnh, mà hắn lại không phải.

Trước đó hắn nếm đủ đau khổ. Bị buôn bán qua nhiều tay. Sau đó, hắn ở đây.

Gia đình này họ Hạ. Khi đến đây, hắn chưa từng bị bắt làm việc, chỉ phải tĩnh dưỡng. Các vết thương sắp lành, nhưng hắn chưa từng thấy người đã mua hắn. Đó là 1 nữ hài kém tuổi hắn. Nàng có đôi mắt màu xanh biếc xinh đẹp và mái tóc đen, nhưng dung nhan lại cực kì bình thường. Nhưng hắn cảm thấy nàng không hẳn là như thế. Hơn 1 tháng sau đó, hắn mới gặp lại nàng. Câu đầu tiên nàng hỏi lại là hỏi hắn đã quen chưa.

Vì sao?

Hắn chưa từng hưởng đãi ngộ như thế.

Một khắc kia, khi nhìn thấy ánh mắt già bộ hung dữ của nàng cùng lời đe dọa kia, hắn lại thấy tin tưởng. Một cách vô điều kiện. Hắn không phản kháng, để mặc người ta xếp như 1 món đồ. Như vậy là sao? Lần này gặp lại, lại cảm thấy nàng thực thân thiết, trong sáng như viên ngọc vậy. Nụ cười làm hắn ề ảm cả lòng.

“Ngươi tên gì?”

Tên? Hắn tên gì? Hắn cũng chẳng còn nhớ nổi. Là tiện nô? Là con của tiện nhân? Là kẻ dê tiện? Không, đó không phải là tên của hắn. Hắn, chẳng có gì cả. Ngay cả 1 cái tên thuộc về mình.

“Vậy ta đặt tên cho ngươi nhé.” Hạ Vũ cười nhưng trong lòng thầm nổi gân xanh

Ai nói cho nàng biết, ánh mắt phức tạp kia là gì?

Trẻ nhỏ, không nên phòng bị như vậy với nàng chứ! Nàng mới lừa dối hắn. Nhưng thực sự bây giờ nàng rất neo người. Nếu vậy, thử tin hắn 1 lần thử xem

“Ta muốn tự do.” Hắn khàn khàn mở miệng “Nhưng chỉ có trở nên mạnh mẽ, ta mới có tự do riêng mình.” Hắn liếc nhìn Hạ Vũ, ánh mắt kiên định. “Giúp ta. Ta sẽ làm bất cứ việc gì vì ngươi.”

Hạ Vũ yên lặng nhìn chăm chăm hắn.

Hạ Vũ không phải là người tốt bụng. Nàng thực ra rất ích kỉ. Chỉ là những thứ nàng ích kỉ, vì nàng biết nó chắc chắn trong tay mình. Hạ Vũ cũng không hiền lành thiện lương hay thánh mẫu cứu tế cả thế giới. Thế giới trước đây của nàng, tất cả mọi người quay lưng với nàng, vậy tại sao nàng phải đối tốt với người ta. Mà ở đây, 1 nơi cường giả vi tôn, người mạnh, người có quyền, lại càng không có chỗ cho thương hại hay gì cả. Ngươi muốn, còn phải xem ngươi có bản lĩnh không đã.

“Ngươi lấy cái gì làm điều kiện với ta?” Hạ Vũ thôi cười, lạnh nhạt nói. “Mạng ngươi, chính là ta mua về. Như vậy ngươi làm gì có tư cách đề đặt điều kiện!”

Trong nháy mắt, cả người hắn cứng đờ, lại như không thể tin được. Bàn tay nắm thành quyền, áp chế sự run rẩy.

“Chúng ta đều biết đây chính là thế giới cường giả vi tôn. Chỉ khi ngươi mạnh mẽ mới có thể đứng trên tất cả. Ta cho ngươi cơ hội. Ngươi có thể tự do, nhưng dưới đôi cánh của ta. Ta đồng ý giúp ngươi, nhưng đương nhiên không phải không công. Ngươi có thể suy nghĩ. Ở bên ta, ngươi có tự do mà ngươi muốn, và trở nên mạnh mẽ. Nếu ngươi muốn rời đi, ngươi đi đi, và tự tìm cái ngươi gọi là tự do. Ở bên ta, chỉ có duy nhất 1 yêu cầu là trung thành. Nếu đã là người của ta, dĩ nhiên tất cả mối thù của ngươi, ta sẽ giúp đỡ.”

“Không cần trả lời ngay. Ta cho ngươi 3 ngày. Vài ngày nữa cửa hàng khai trương rồi. Khi ta trở về, nếu ngươi không đồng ý, có thể dời đi trước đó. Còn nếu đồng ý, hãy chuẩn bị bàn ăn chờ ta trở về. Ta chờ câu trả lời của ngươi.”

“Ngươi về đi.”

Hạ Vũ ngồi xuống, nhu nhu trán. Trẻ con quá thâm trầm thật không tốt. Vướng vào cái dạng gì chứ đừng nên thâm cừu đại hận. Hạ Vũ giúp người không bao giờ là không công. Chỉ cho hắn rõ lợi hại trong đó cho hắn tự suy xét. Hắn muốn tự do, nàng đồng ý. Chỉ cần hắn vẫn làm việc dưới tay nàng, tự do có là gì. Cũng giống như làm việc ở công ty. Trừ giờ làm chính, ngươi muốn đi đâu ai thêm quản. Đứng giờ tới làm, hết việc thì về. Nàng chỉ cần thế thôi.

Muốn mua chuộc nhân tâm cũng là việc làm quá khó khăn. Hiện tại nàng chẳng hiểu gì về hắn. Đánh cược như vậy thực quá mạo hiểm rồi. Nhưng thôi, quán làm chi. Sổ sách của nàng a, tiếp tục làm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 16: Khai trương cửa hàng

Khai trương sẽ vào ngày 15 tháng 3. Chuẩn bị xong hết, Hạ Vũ mới cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Thật tốt quá!

Vẫn biết, ở kinh thành này, phía Nam Đông Phương gia, phía Đông Chu gia, phía Bắc Hạ gia, phía Tây Tiêu gia nên Hạ Phong cố ý chọn khu vực phía đông nam, gần Đông Phương gia và Chu gia. Còn Hạ gia, mặt cao hơn đỉnh đầu, trừ bỏ lần đầu tiên gặp mặt ở ngoài đường, nàng cũng không thấy qua người Hạ gia đi lại phía này.

“Vũ nhi”

“Tứ ca, thật lâu không thấy huynh.” Hạ Vũ vui vẻ “Diệp Linh, đi pha trà đi.”

“Dạ”

Hạ Vũ quan sát Hạ Thiên. Mấy tháng nay bận rộn từ thư phòng ra đến bếp cũng không có thấy Hạ Thiên nhiều. Dù gì, hắn cũng là người thương nàng nhất nhà, Hạ Vũ thấy mình vẫn là hơi vô tâm.

“Muội cũng chưa chuẩn bị quần áo mới sao?” Hạ Thiên nhú mày

“Hi hi, hôm đó muội sẽ đứng bếp cả buổi, mặc đẹp làm chi?”

“Mấy việc này giao cho người làm là được.” Hạ Thiên không cho là đúng

“Muội chỉ là muốn đốc hết sức làm việc mình muốn mà thôi. Vả lại cũng không phải làm hết mà. Chỉ cần quán đi vào ổn định là muội yên tâm rồi.”

“Ta hết nói nõi muội rồi.” Hắn thở dài

“Đâu mà...” Hạ Vũ làm nũng “Vũ nhi vẫn ngoan nhất nhà mà.”

“Xem kia!” Hắn bật cười “Ta có chuyện muốn nói với muội.”

Diệp Linh mang trà lên, nhanh nhẹn lui ra rồi đóng cửa thư phòng. Hạ Vũ hài lòng nhìn theo rồi quay sang nhìn Hạ Thiên với ý hỏi.

“Nam hài muội đưa về kia...” Hắn nhú mi

“Chuyện của hắn sao?” Hạ Vũ ngạc nhiên “Sao vậy?”

“Độc tố trong người hắn ta tra không ra. Mạch của hắn rất không ổn định. Mấy lần ta đưa thuốc, kiểm tra lại thấy rất mâu thuẫn.”

“À... Có phải cơ thể hắn bị dính chú ngữ gì không?”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Hắn gật đầu. “Ta hỏi cha về việc trước đây cha bị hạ cấm chú. Cha nói những người như thế cần lượng dược nhất định để duy trì sự sống. Nếu không giải được mà ngừng thuốc quá 1 thời gian sẽ bị yếu dần cho tới chết. Mà trước đây, tất cả thuốc dân cha dùng đều là tự trồng.”

“Ồ...”

“Vũ nhi, đừng làm việc nguy hiểm đến mình. Cả nhà sẽ đau lòng.”

“Muội biết. Muội tự có chừng mực.” Hạ Vũ mỉm cười

Hạ Thiên đi rồi, Hạ Vũ mới tự ngồi suy xét lại mọi việc. Rốt cục nàng đã vướng vào cái rắc rối gì a? Nguồn sức mạnh tinh thuần lớn. Phong ấn. Chú ngữ. Như vậy tại sao hắn sống được đến bây giờ nhỉ? Còn cả những vết thương kia nữa. Mặc dù những kẻ buôn người sẽ đánh món hàng không nghe lời nhưng không hành hạ đến mức như vậy nha. Rốt cục hắn đã trải qua những gì?

Khai trương cửa hàng, một góc phố đỏ rực. Hạ Vũ đã sử dụng ngăm quang nguyên tố tăng ánh sáng lung linh hơn. Cả quầy hàng tung bừng múa kèn trống, còn cả đội múa. Cha Hạ Nam đứng lên phát biểu.

Mọi người chỉ biết cửa hàng Vô Ưu lâu do vị tam lão gia này chường quản. Hạ Nam nói tốt nhất vẫn không nên nói tên thật, ông đứng thứ ba trong nhà, gọi tam lão gia cũng không sai. Sau khi phát biểu đôi lời và giới thiệu, ông mới cắt khăn tuyên bố mở cửa. Mọi người lâu lâu mới có dịp náo động như vậy. Bởi vì Hạ Vũ đưa ra chương trình miễn phí cho 500 chiếc bánh đầu tiên trong 3 ngày khai trương nên rất nhiều người thuộc tầng lớp bình dân đến.

Hạ Vũ sớm chuẩn bị bánh đầy đủ rồi. Trước đây luyện tập thủy nguyên tố của nàng có biến dị thành băng. Hạ Vũ vận dụng băng làm thành tủ lạnh. Sau khi đánh bột sữa xong, phần kem là đặc biệt nhất. Bánh nướng theo kiểu lò nướng hiện đại. Thực ra nếu nói không chế lửa khá nhất nhà chính là Hạ Thiên. Hắn là được sư mà. Vì vậy việc nướng bánh có hắn lo rồi. Hạ Vũ làm hầm băng ở trong Vũ viên. Nàng đặc biệt chiết xuất hoa quả làm thành kem bánh. Bánh cam, dâu, nho,... đủ cả. Trang trí trên bánh có cả hoa quả nhìn rất đáng yêu. Hạ Vũ nhìn cũng thấy vui vẻ.

Thực ra thì nàng luôn muốn có cuộc sống bình thường như vậy. Mở 1 cửa hàng tự chăm sóc. Nhưng bây giờ vướng cả vào ân oán gia tộc, còn lời hứa giúp tiểu Bạch nữa, nên thực sự rất khó sống bình yên.

Haizzzz... Đành đi 1 bước tính 1 bước vậy.

Mỗi người đến đợt đầu đều được thẻ giảm giá và tích điểm cho lần tiếp theo. Mọi người khi nghe giải thích về công dụng thẻ giảm giá, tích điểm thì vui vẻ mua thêm. Khi ăn thứ gọi là bánh kem kia thì sững sốt, ngạc nhiên, lại như chợt hiểu. Bánh mềm mại, ăn ngọt mà không ngấy. Phần kem phía trên là đặc biệt nhất. Có vị ngọt của táo, chua chua của dâu, lại có vị cam, vị dừa. Mỗi vị có một đặc sắc riêng, ăn hoài không chán. Đặc biệt, thứ gọi là nước uống của quán cũng thật phần phong phú. Những li nước xanh đỏ ngọt ngọt, lại có vị tê tê của rượu. Hương thơm dịu dịu quanh quán nơi chóp mũi. Nước trà xanh, tinh khiết không hề thua kém Chu Sa lâu. Thảo nào người ta nói Vô Ưu lâu. Ngồi đây ăn uống mỹ vị nhân gian quả nhiên vô ưu vô sầu.

Doãn Chi vốn dĩ nhận lời tiểu cô nương kia rồi quên, nhưng đi ngang qua phố Lê Chi thấy náo nhiệt khác thường mới nhớ hôm nay khai trương Vô Ưu lâu. Hắn ngạc nhiên về cách bài trí quán. Trong suốt, thanh nhã, lại rực rỡ. Cái gọi là chương trình khuyến mại, nhìn vào có vẻ là lỗ vốn, nhưng hắn rất nhanh tính toán, trừ khoản lại thấy rõ đây là hình thức rất thông minh. Còn đồ ăn thực sự không chê vào đâu được. Ngay cả kẻ không thích ngọt như hắn lại có thể mê được điểm tâm ở đây, thực sự khiến hắn ngạc nhiên. Kẻ đứng sau quán trà này thực sự rất có bản lĩnh và thủ đoạn. Đầu bếp chính ở đây cũng là 1 kẻ tài năng. Nếu có thể, tìm cách kéo người về bên hắn thì tốt quá.

Còn Chu Đường Ngọc không nghĩ nhiều đến vậy. Hắn ngập tràn hạnh phúc với món bánh kem vị táo kia rồi. Không ngờ quen biết Hạ Tinh lại phúc như vậy. Hắn còn được thưởng thức trước cả mọi người cơ. Đám băng hũ của hắn xum xít lại khen hắn tìm được nơi tốt.

Sau 3 ngày khai trương, Vô Ưu lâu danh tiếng thực tốt. Cách ăn uống cũng đặc biệt. Người mua thẻ, trả tiền rồi lấy đồ tự bê ra chỗ. Thẻ tre đó có công hiệu bất cứ lúc nào người muốn ăn thì đi đổi đồ. Người lấy đồ cũng thực khá ái đáng yêu. Tất cả cô nương đều mặc đồng phục màu xanh biếc, thái độ lịch sự. Người ở đây không phân biệt giàu nghèo. Muốn ăn thì xếp hàng. Nếu không đuổi thắng, không cần biết người là ai. Điều này tuy đắc tội với nhiều người, nhưng lại được lòng nhiều người. Hơn nữa người muốn đắc tội với quán, hoặc công khai, hoặc bí mật bị cao thủ xử lí. Cách làm việc nhanh gọn, thực sự là phong cách khiến người ta ngưỡng mộ.

Hạ Vũ lên thân về phòng. Diệp Linh tiến lên mang khăn và chậu vào. Cả ngày mệt nhọc, nàng chỉ muốn nghỉ thôi.

“Cô nương, người đã đi rồi.”

“Cái gì?” Hạ Vũ hơi lơ mơ, ngẩn ra một chút “À, được rồi, người lui đi.”

Diệp Linh mang nước đi ra. Hạ Vũ ngồi xuống bàn, tính toán sổ sách ngày hôm nay. Ai nha, mới 3 hôm mà lãi nhiều như vậy. Mai để cho mấy vị đầu bếp kia thực hành thôi. Tay nghề của họ cũng khá rồi.

“Ai?”

Hạ Vũ nghiêm mặt nhìn bóng dáng ngoài cửa sổ. Một bóng dáng nhỏ hơi gầy cúi mặt đi vào. Hạ Vũ ngạc nhiên. Không phải hắn đi rồi sao?

Nhìn hắn, nàng lại muốn bật cười. Nguyên lai khuôn mặt trắng trẻo lại bị tro bụi làm đen nhem. Tóc tai hơi rối. Đôi mắt lộ vẻ tưng quẫn, lại như lên án nhìn nàng.

“Người còn chưa đi sao?” Hạ Vũ lại như không để ý, tiếp tục cúi đầu xem sổ.

“Ta...” Giọng hắn lí nhí, ngập ngừng, lại pha chút lúng túng “Ta không biết nấu ăn.”

“Hà?” Hạ Vũ ngạc nhiên ngẩng lên

“Ta... Ta không có chuẩn bị đồ ăn cho ngươi trở lại.”

A? Hạ Vũ ngạc nhiên, lại như nhớ đến lời mình hôm đó, đầu đầy hắc tuyến.

“Ta đi ra ngoại thành tìm chỗ nhóm lửa. Ta không muốn thiêu phòng bếp của ngươi... Nhưng mà...” Giọng hần nhỏ dần

“Ha ha ha ha ha...” Hạ Vũ bật cười, hần thật ngốc.

Hần giật mình nhìn Hạ Vũ đến ngây ngẩn. Tiếng cười thanh như chuông bạc, như đánh vào lòng hần một cái. Hần ngờ ngác nhìn bộ dạng của nàng đến quên thở. Chỉ cảm thấy lúc này nàng thật đẹp, thật khả ái.

“Ta chỉ đùa thôi.” Hạ Vũ lau nước mắt ở khóe mi. Thật là, làm nàng cười chảy cả nước mắt. “Ngươi muốn ở lại sao?”

Hần vô thức gật đầu.

“Nguyện ý đi theo ta sao?” Ánh mắt Hạ Vũ bỗng trở nên sâu thẳm.

Hần không nói gì, chỉ dùng hành động để chứng minh. Tay hần nhanh chóng rút chủy thủ ra, rạch một đường rồi nhỏ xuống đất, đưa tay viết chú ngữ.

“Ta lấy huyết vi chú. Mạng của ta giao hoàn toàn cho ngươi. Vi phạm lời thề, hồn phi phách tán, suốt đời suốt kiếp không siêu sinh.”

Ánh mắt Hạ Vũ ánh lên. Nhiều năm sau đó, nàng vẫn sẽ nhớ cảnh tượng này. Mặc dù, sau này rất nhiều người nguyện vì nàng dùng huyết chú, nguyện theo nàng nhưng hiện tại nàng vẫn có xúc động mãnh liệt. Hần là nguyện ý tin tưởng nàng sao? Toàn tâm toàn ý theo nàng sao?

Thực ra, Hạ Vũ không biết hần đã thực đo.

Hần trong quá khứ không có gì cả. Hần ở dưới tay kẻ khác, bị chà đạp, bị vứt bỏ. Bản thân hần cũng thấy hần thực vô dụng. Hần vẫn không thể tin được mình cũng sẽ được tin tưởng, được trọng dụng, trở nên mạnh mẽ. Hần chưa biết gì về nàng, nàng cũng chưa biết gì về hần. Nhưng nàng nguyện ý thử tin tưởng hần. Hần phải tin vào bản thân, phải tin vào nàng. Hần không muốn cô phụ nàng.

Nếu đã không còn gì để mất, hãy đánh cược thử xem.

“Được, chỉ cần lời này của ngươi, sau này ngươi nhất định sẽ trở nên cường đại.” Hạ Vũ cười. “Ngươi cần một cái tên. Ngươi muốn tên là gì?”

“Xin chủ nhân ban tên.” Hần quỳ xuống

Hạ Vũ nhíu mi. Một khắc hần lấy huyết vi chú, nàng đã coi hần là người của nàng. Người của nàng thì không cần khúm núm, không cần phải hạ thấp chính mình. Chỉ có sai lầm mới chịu trừng phạt. Nam nhân dưới gối có hoàng kim, sao có thể tùy tiện quỳ.

“Đứng lên đi. Gọi ta là Vũ. Ta không thích người của ta động tí là quỳ, ngươi nên quen với điều này. Còn nữa, gọi ngươi là Vũ Dực đi.”

“Dạ” Vũ Dực sao? đây chính là tên hần, tên thuộc về riêng hần

“Ngươi trở về đi. Điều dưỡng tốt thân thể. Trước hết cứ rèn luyện theo phương pháp này đã. Tháng sau ta sẽ kiểm tra. Ăn uống đầy đủ, nhớ uống thuốc đúng giờ. Muốn tập luyện gì, trước giữ sức khỏe đã.” Hạ Vũ đưa tờ giấy cho hần.

“Dạ.” Vũ Dực trong lòng dâng lên tia cảm động, cáo lui.

Như vậy coi như giải quyết xong vấn đề này rồi nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyên Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17: Mỗi người một ngã

Công việc đi vào ổn định, Hạ Vũ giao cho cha nàng, sau đó bắt đầu bước vào huấn luyện cho Vũ Dực.

Vũ Dực, nghĩa là vây cánh. Nàng mong hần chính là cánh tay phải chắc chắn của nàng. Cánh tay của Vũ, cũng đủ để nói nàng coi trọng hần nhỉ!

Hơn 2 tháng bồi bổ, trông Vũ Dực có da có thịt hơn. Nhưng luyện tập như vậy cũng làm cho hắc đen đi. Vốn dĩ khuôn mặt trắng nõn nộn lại sắp thành màu bánh mật. Nhưng như vậy trông hắc khỏe khoắn hơn hẳn.

“Dực, chúng ta đi thôi.”

Nàng nói với cả nhà muốn đi nàng muốn đi rèn luyện. Hạ Nam đau lòng con gái, vốn dĩ không muốn cho đi. Nhưng hắc lại bận bù đầu với đồng số sách của nàng để lại. Hạ Phong thuyết phục cha cho nàng đi, lại thêm Hạ Tinh và Hạ Vân cũng muốn đi chuyến này nên Hạ Nam đành chấp nhận. Hạ Nguyệt năm nay vừa đến tuổi đi học nhưng hắc cũng không có đi luôn, chuyến này hắc cũng đi. Hạ Thiên cũng nói đi thăm thú khắp nơi học hỏi. Vì vậy, cả gia đình mới chuyển đến, trước sau còn lại mỗi Hạ Nam và Hạ Phong ở nhà.

Trước khi đi, Hạ Phong mua cho mỗi người một hoa tai lưu ly. Cái này giống điện thoại thời hiện đại. Chỉ cần rót năng lượng vào, có cùng tần số thì sẽ liên lạc được với người kia. Hạ Vũ vui vẻ cười nói, đến khi bước chân ra khỏi cổng thành mới cảm thán.

Aizzz, rất nhanh thôi, Hạ Vũ sẽ trở về.

Hạ Vân và Hạ Tinh muốn tham gia dong binh đoàn để học hỏi và thực chiến. Hạ Nguyệt vừa là chiến sĩ, vừa là ma pháp sư. Hắc lưỡng lự mãi cũng đành rã theo nhị ca và tam ca về hướng nam, theo chân các binh đoàn lính đánh thuê.

Hạ Thiên muốn xuôi về hướng tây để tìm hiểu dược liệu. Phía tây của Thiên Nhai chính là được cốc nổi tiếng mà bất cứ dược sư nào cũng ao ước theo đuổi. Hắc đi lần này, ước chừng phải 5 năm trời. Hạ Vũ rất không đành lòng cũng phải chịu. Ước hẹn 5 năm, cả nhà đoàn tụ. Năm đó nàng cũng 12 rồi, có thể đi học.

“Chỉ còn ta với ngươi thôi!” Hạ Vũ cảm thán “Dực, chúng ta xuôi về phía đông đi.”

Vốn dĩ, phía đông giáp với biển chết, nhưng đó lại là nguồn thủy nguyên tố dồi dào nhất. Trước không biết hắc thuộc hệ gì, nhưng xem ra đi về phía đông cũng không sao. Địa hình phía đông phức tạp, rất thích hợp rèn luyện.

Ước chừng lộ trình về hướng đông ít nhất nửa năm. Nửa năm đi nửa năm về, còn lại bốn năm luyện tập. Đến lúc đó, Hạ Vũ ước chừng có thể đạt ngưỡng cao cấp rồi. Hạ Vũ lại vui vẻ một hồi.

Tồn nửa năm không có tập luyện, nàng vẫn ở thất cấp giai đoạn đầu. Như vậy muốn bù lỗ thực là lâu a. Còn phải giúp Vũ Dực luyện tập nữa. Tính toán toán, vừa đi vừa nghỉ, bất giác đã được ba ngày.

Ngày thứ ba, hai người đặt chân đến thành tiếp theo gần kinh đô, tên Phàn thành. Hạ Vũ cùng Vũ Dực tiến đến thuê một phòng trọ nghỉ ngơi tẩy rửa. Hạ Vũ nghỉ ngơi, quyết định không cần dùng dịch dung đan. Thuốc, ba phần vẫn là có hại. Dùng nhiều thật không tốt chút nào.

Có chút dở khóc dở cười là Vũ Dực nhìn nàng ngây ngốc 3 giây rồi chìa kiếm về phía nàng hung dữ hỏi “nàng” đâu. Sau đó là kinh nghi khi nàng giải thích đây mới là khuôn mặt thật của nàng. Thực ra mà nói, Vũ Dực rất là dễ thương. Có chút ngây thơ, lại luôn có tò về già dặn. Mặt hắc trước đây trắng hồng, rất dễ đỏ. Nhưng khi phơi nắng, da bánh mật nên khó nhận ra hắc đỏ mặt hơn. Có lẽ, dù trải qua chuyện gì tồi tệ trong quá khứ, hắc căn bản vẫn là đứa trẻ. Hạ Vũ coi sóc hắc như đệ đệ vậy. Mặc dù nhìn thì hắc lớn hơn nàng, nhưng nàng căn bản đã đầu ba rồi a.

Không có ma thú cười, hai người dùng ngựa bình thường phải vừa đi vừa nghỉ. Qua mất 15 thành trì lớn nhỏ khác nhau, lại trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng cũng đến gần biển chết. Tồn tròn 5 tháng.

“Dực, thử năng lượng của ngươi đi!”

Hạ Vũ không ngờ, năm tháng đi đường này lại có nhiều chuyện như vậy. Trước là chuyện Vũ Dực bị đánh (do không cẩn thận hai người tách ra). Lúc đó mới đi hơn 1 tháng, căn bản luyện tập kia chỉ giúp hắc tránh né được đòn thôi. Hạ Vũ kịp tới đánh cho ba nam nhân kia chạy mất, lại thấy quanh hắc như bị bao học bởi tầng hơi nước. Sau đó, trạng thái giống như tiến hóa của Cầu Cầu diễn ra. Hạ Vũ canh bên cạnh hắc suốt một đêm, Cầu Cầu lăn ở đâu về, đưa một loại cây lạ hoặc nàng không biết tên ý cho Vũ Dực ăn. Nàng cũng không bắn khoắn cho hắc ăn. Kết quả là mất một tuần liền hắc ở trạng thái như vậy. Các vết thương biến mất hoàn toàn. Hắc còn thực sự nắm bắt được nguyên tố. Là thủy, giống nàng.

Đi tiếp, hai người cũng vừa đi vừa luyện tập. Ban ngày nếu không thuê được ngựa thì dùng sức chạy. Với Hạ Vũ thì không sao, nhưng Dực Vũ mới đầu không quen được, thường dễ mất sức. Hạ Vũ không đòi hỏi cao. Nàng mất 2 năm mới hoàn thành bài tập chạy để dễ dàng như có phong nguyên tố. Thể chất lúc bấy giờ của Vũ Dực có thể chạy như vậy là rất tốt rồi.

Cũng không bao lâu sau, khoảng 2 tháng, hắc có thể miễn cưỡng bắt nhịp của nàng. Hạ Vũ lại tiếp tục tăng tốc. Vận tốc của hai người đến tháng thứ 4 sau khi rời nhà đã nhanh hơn ngựa bình thường ở trạm trạm rồi. Như vậy lại tiết kiệm thêm 1 khoản tiền nha.

Tháng thứ sáu, hai người đến sớm hơn dự kiến nửa tháng. Hạ Vũ rất hài lòng về biểu hiện của Vũ Dực trên đường. Tiềm năng của hắc không phải lớn vừa đâu. Nửa năm, thực sự đã có thể luyện đến cấp 2 thủy nguyên tố phải nói cực kì nhanh. Phải biết, tuổi lớn như hắc, việc học tập càng khó khăn hơn nữa. Vậy mà hắc tồn có nửa năm liền đến cấp 2. Như vậy quả là trâu bò rồi.

“Bắt đầu từ ngày mai, luyện tập với cường độ gấp đôi. Ta giúp ngươi học cách điều khiển nguyên tố.”

“Àn. Cảm ơn.” Hắc nhỏ giọng

“Đừng nói cảm ơn ta. Cũng là nhờ người chịu khó mà thôi.” Hạ Vũ xua tay. “Nghỉ đi, mai còn dậy sớm.”

“Được.”

Hạ Vũ làm cho hắn ngủ mê, rồi lén lút trở về không gian phong ấn. Nàng rất cục vẩn là giữ cho riêng mình một bí mật thôi. Ngay đến người nhà nàng cũng không biết mà.

“Cầu Cầu. Sao vậy?”

“Nó lại tiến vào trạng thái tu luyện rồi.” tiểu Bạch nói “Mấy ngày trước nó cất lực ăn như gấu ngủ đông, sau đó liền rơi vào tình trạng này. Em cũng không biết làm sao.”

Hạ Vũ nhìn Cầu Cầu nhỏ bằng lòng bàn tay trẻ con, tròn vo một túm lông trắng đang bị bao bọc bởi luồng sáng nhọt nhọt thì không khỏi nhớ đến lần đầu gặp nó. Mấy năm rồi, Cầu Cầu ngoài ăn, ngủ, nàng cũng không thấy nó làm gì. Không biết tiến hóa xong sẽ ra dạng gì đây.

“Đến rồi sao?”

“Ừ, mai là đến thành Đông Á rồi, như vậy sẽ ra được đến biển.”

“Tốt rồi!” Tiểu Bạch vui vẻ. “Vẫn còn kịp chuyến tàu ba ngày nữa.”

“Em chắc chứ?” Hạ Vũ hỏi “Về truyền tông trận ngoài biển đó.”

“Đương nhiên, em làm sao có thể dồn chị vào chỗ chết.”

Hạ Vũ đi chuyến này, còn có mục đích nữa là đến truyền tông trận ở biển. Tô Vũ Á đại lục không chỉ có nhân tộc mà còn nhiều tộc khác. Thần tộc, ma tộc, ngư tộc, tinh linh, người lùn,... Nghe như chuyện cổ tích nhỉ? Nhưng mà nhân chủng sống ở đây. Tiểu Bạch chính là trong hệ thần tộc đó, khó tin nhỉ. Chỉ biết, muốn tìm bản thể của nó, phải đi thần tộc một chuyến, tìm phần kí ức bị phong ấn của nó đã mới tiếp tục được.

Mà truyền tông trận trên biển đơn giản là xuống thủy cung. Còn gì trực tiếp hơn tu luyện thủy nguyên tố bằng cách xuống nước? Hơn nữa Hạ Vũ nghe ngóng dưới biển, tộc nhân ngư có vũ khí mà bất cứ ai luyện thủy nguyên tố cũng ao ước là Nước Mắt Nhân Ngư. Nàng cũng muốn chiêm ngưỡng vật này nha.

Hạ Vũ than thở đôi lời với tiểu Bạch, xếp lại không gian rồi ra ngoài đi ngủ. Mai là đến thành Đông Á rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyển Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 18: Thành Đông Á

Thành Đông Á nằm phía đông của Thiên Nhai, giáp biển chết, gần khu vực nhân ngư tộc sinh sống. Vượt qua biển chết chính là Thiên Nhã đế quốc. Đây là một thành phần hoa, nổi tiếng chính là sản vật của biển.

Thường thì cứ 3 tháng sẽ có 1 chuyến tàu đi qua Thiên Nhã đế quốc. Qua đó phải đi mất nửa tháng trên biển. Mà trên biển có hòn đảo gọi Mĩ Nhân Ngư, có truyền tông trận xuống biển. Hạ Vũ là nhắm tới cái này mà đến.

Nhưng mà không phải dễ dàng ra được đến đó. Mĩ nhân ngư tên đảo đã nói lên tất cả. Tàu đi qua biển chết yên bình rất khó khăn, vì ít ai chống lại được sự hấp dẫn của tiếng hát biển cả. Vì vậy trong đoàn bao giờ cũng có ít nhất 3 cầm sư để chống lại âm thanh của biển. Đối với điều này, Hạ Vũ tương đối có hứng thú.

Hai người vào thành, sau đó hỏi thăm, thuê phòng trọ. Đáng tiếc đi vài nơi vẫn không có phòng. Ba tháng mới có 1 chuyến đi biển nên những ngày này đặc biệt cháy phòng. Thật là khó khăn.

Ở Thiên Nhai, lấy Cực Thiên thành làm trung tâm, bốn phía có các thành lớn nhỏ khác nhau, nhưng gần biên giới bao giờ cũng có thành lớn, lần lượt là Đông Á thành giáp biển chết, qua đó là đến Thiên Nhã đế quốc. Bắc Á thành là nơi gần chỗ ở cũ ở Hạ gia thôi, có rừng Tạp Liên – rừng ma thú lớn. Kế đó là Nam Á thành, gần được cốc, thánh địa của được sư là ở đây. Còn Tây Á thành địa hình hoang mạc, sa mạc lớn, tiếp nối với Thiên Như đế quốc.

Đi thêm mấy khách điểm, cuối cùng cũng còn sót 1 phòng. Hạ Vũ hơi ngần ra, nhưng vẫn thuê. Vũ Dực sớm đã đổ mặt rồi. Nhưng là hấn da đen đi nên khó nhận ra.

“Ta... Ta sẽ ngủ ngoài.”

“Không sao, chúng ta chỉ ở có 1 đêm thôi, có lẽ mai sẽ có phòng trống. Ngươi ngủ trên giường đi.”

“Làm sao có thể?” Vũ Dực cao giọng

“Dù gì hiện tại ta cũng phần nam trang. Ngươi xem tên tiểu nhị nhanh nhẹn như vậy cũng nên thông cảm. 2 ngày nữa chúng ta rời bến rồi.”

“Nhưng là...”

“Ta đâu có làm gì ngươi.” Hạ Vũ bất mãn. “Người ta nữ nhân còn không ngại, ngươi làm như ta sẽ cưỡng bạo ngươi không bằng.”

Vũ Dực đỏ mặt đến tận mang tai. Hắn biết hắn không thể là đối thủ miệng lưỡi với nữ oa này được. Vũ rất lười nói với mọi người, nhưng nàng lại nói đặc biệt nhiều với người thân. Vũ cũng rất cứng đầu, ý nàng đã quyết dùng sức chính trâu cũng không kéo về được. Nhưng Vũ của hắn cũng rất dễ tính. Hắn có không tốt đến mấy, nàng cũng nhẫn nại chỉ báo. Vũ Dực cảm nhận sâu sắc, nàng chính là 1 thiên tài. Nàng là cường nhân. Hắn muốn đuổi theo, còn xa lắm.

Sắp xếp xong, Hạ Vũ ra bến tàu tìm hiểu. Vé đặt đã gần hết. Chuyến này ra khơi có 5 thuyền lớn. Chỉ còn cái thuyền cũ nhất là còn trống. Đến mua vé cùng lúc với Hạ Vũ còn có một lão già nua, tóc trắng xóa, gầy gò. Hạ Vũ nhìn lão gầy đến nỗi gió thổi cũng muốn bay nên nhường lão xếp hàng mua vé trước. Nàng là đứa trẻ ngoan nha.

Lão thân thiện gật đầu cảm ơn Hạ Vũ.

Aizzz, vé vét, tàu hạng 3. Đã thế cả đoàn chỉ có hai gã cầm sự. Không biết chuyến này đi có an lành hay không đây.

Hạ Vũ trở về quán trọ, than thở với Vũ Dực. Hắn chỉ mím môi không nói gì. Kế đến ăn trưa xong, Vũ Dực nói hắn muốn đi tham quan thành Đông Á. Hạ Vũ chỉ nói cần thận rồi nằm ngủ.

Nàng làm sao không biết, hắn là muốn nhường giường ngủ trưa cho nàng chứ.

Đến xế chiều Hạ Vũ mới tỉnh, vận lưng vài cái mới khoan khoái đứng dậy. Vũ Dực vẫn chưa về sao? Mặc dù nàng cũng mệt, nhưng lực lượng của nàng mạnh hơn hắn. Có không nghỉ mấy ngày cũng không sao. Nhưng hắn mới tu luyện, còn muốn cày mạnh cái gì. Hạ Vũ thờ dài.

Thật là đứa trẻ quật cường.

“Tỉnh rồi?” Vũ Dực đi vào, đôi mắt hơi né tránh ánh nhìn của nàng.

“Ai đánh ngươi?” Hạ Vũ nhú mi

“Ta...”

“Đã nói nếu đánh không lại phải chạy. Ta nói ngươi thế nào rồi? Muốn cày mạnh?” Hạ Vũ tức giận “Đứng yên đấy, ngươi định chạy đâu?”

Hạ Vũ ấn Vũ Dực ngồi xuống, lau bầu gì đó. Sau đó tỉ mỉ xem vết thương cho hắn. Mới có 1 buổi chiều, hắn đã làm cái gì vậy? Hoàn hảo chỉ là thương ngoài da. Hạ Vũ lấy thuốc bôi cho hắn.

“Đừng... Ta tự làm...”

“Ngồi yên.” Hạ Vũ hung dữ. “Ta xem ngươi vẫn là khỏe mạnh chán. Phải hay không muốn thêm vài vết thương?”

“Xin lỗi...” Hắn mím môi.

“Ngươi a. Ngươi phải xin lỗi chính bản thân mình ý. Ngươi làm nó đau mà.”

“Không đau.” Hắn lắc đầu phủ nhận “Ta... có vài đứa trẻ xúm vào đánh 1 lão say rượu. Ta chỉ là thấy không thuận mắt...”

“Aizzz...” Hạ Vũ thờ dài “Được rồi, tùy ngươi đấy. Không chết người là được.” Nếu chết thì uống công nàng bồi dưỡng “Đó là quyền tự do của ngươi mà.”

Tự do?

Phải, nàng nói cho hắn tự do, dưới đôi cánh của nàng.

Lúc này, ráng chiều nhuộm một mảng đỏ rực. Hạ Vũ đứng ngược ánh sáng nên hắn không thấy rõ biểu cảm của nàng. Nhưng lúc này, toàn thân hắn rung động. Hạ Vũ mặc một bộ nam trang màu trắng ngà. Mái tóc đỏ rực như hòa vào với ánh mặt trời đằng sau. Những tia sáng bao trùm lấy thân thể nàng, khiến hắn cảm giác như nàng ở rất xa, rất xa. Chỉ sợ chạm vào sẽ tan biến. Vũ Dực thất thần.

Rất nhiều năm sau đó, hắn vẫn luôn nhớ lại ráng chiều hôm ấy, và cười thỏa mãn. Gặp được nàng, chính là phúc của hắn tu luyện mấy đời. Nhưng cũng cười rất cay đắng. Bởi vì nàng không thuộc về hắn.

Người con gái hoàn mỹ ấy, vĩnh viễn là nữ thần trong mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyết Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19: hành trình trên biển chết

Hai ngày sau, thuyền khởi hành.

Chiếc thuyền này là chiếc thuyền cũ và xập xệ nhất, thường dành cho những người dân nghèo. Không phải Hạ Vũ tiết kiệm một chút tiền ấy, mà thực sự không còn chỗ trên mấy chiếc tàu kia. Đi cái thuyền này, năng ngại mạng năng chưa đủ lớn chắc. Aizzz,...

Thuyền cũng không lớn lắm, có khoảng hơn 20 người. Thường thì những người đi chiếc tàu này rất ít. Có lẽ bởi vậy chủ nhân của nó cũng không chịu tu sửa. Có 2 người lái thuyền, đều là ma pháp sư thủy hệ cấp 5. 2 gã cầm sư tuổi trẻ, 1 gã mang vẻ u buồn thời cuộc, còn 1 gã hăm hở cười tươi. Người trên tàu có khoảng hơn 20 người, đều ngồi ngoài sàn hết. Phòng riêng chỉ có 5 phòng, vậy nên một phòng ít nhất chứa 4 người. Hạ Vũ thực hoài nghi tại sao đến bây giờ cái tàu này vẫn tồn tại.

“Vũ, hai gã cầm sư kia, gã áo đỏ là người mới, hôm nay lần đầu tiên ra biển. Gã áo xanh trước là kẻ hát rong, có chút tài cán mới chuyển nghề sang làm cho nhà thuyền. Hắn cũng là tay mơ.”

Thôi rồi, sự thực bước chân lên thuyền tàu này đúng là sai lầm.

Trên tàu này không có nữ, chỉ toàn nam. Hạ Vũ cũng vận nam trang. Hai người nhìn nhỏ tuổi nhất đoàn, nhưng nhìn cũng nổi trội nhất đoàn. Hạ Vũ nhận ra lão già gầy gầy lần trước cũng ở đây. Tầm mắt hai người chạm nhau, khẽ gật đầu mỉm cười.

Lúc phân phòng, phòng Hạ Vũ có 5 người, vì hai người nhỏ tuổi tính 1 suất. Cùng phòng là lão nhân gầy kia cùng với hai nam nhân nữa. Một người trẻ tuổi, khuôn mặt bình thường và một gã trung niên khuôn mặt xồm xoàm râu, nói rất to, nhưng lại ăn nói rất thật thà, đặc biệt yêu mến trẻ con là Hạ Vũ và Vũ Dực đây.

“Hai nhóc tuổi nhỏ đã ra biển làm gì.” Giọng gã sang sảng “Nhân gia mà là phụ thân của hai người sẽ để hai người ở nhà hưởng phúc thôi.”

Hạ Vũ chỉ cười, không đáp. Nàng nói với mọi người hai người là huynh đệ ra ngoài lịch lãm. Ngoài ra cũng không hé miệng thêm điều gì. Nàng để ý vị lão già gầy kia đặc lại ngồi một góc uống rượu rồi. Còn nam nhân kia, khoảng 20 tuổi, khuôn mặt phổ thông nhưng cũng là ma pháp sư cấp 7. Hắn ngồi một góc tu luyện, coi như mọi việc không liên quan tới mình.

Tắm rửa là việc không thể rồi. Nàng không định ngang nhiên coi hét ra trước mặt họ đâu. Chỉ là khi nào bí quá, sẽ lên ra khoang sau và vào không gian gột rửa thôi. Ăn uống do mình tự chuẩn bị. Bình thường, người có túi cần không hay nhẫn không gian không thể để thức ăn quá lâu trong đó, sẽ gây ra hỏng hóc. Vì vậy thường sẽ chuẩn bị lương khô để trong tay nải. Nước thì càng khan hiếm rồi. Không thể uống nước biển qua nửa tháng được. Vì vậy, rất nhiều người thủy ma pháp cùng giúp nhà thuyền đẩy nước cho mau mau đi nhanh. Mỗi ngày như vậy sẽ được trả công 1 chậu nước sạch. Vì vậy, vận tốc thuyền nhanh hơn nhiều.

Thường thì, ma pháp sư sơ chỉ có thể sử dụng ma pháp trong môi trường có yếu tố ma pháp. Chẳng hạn như từ cấp 1 hệ thủy, người gần như là sống gần hồ nước mới có thể tập vận dụng được. Nhưng là đến cao cấp, chỉ cần tùy ý nghĩ, người có thể điều khiển ma pháp kể cả khi nơi người ở không có nguyên tố đó. Thời gian đầu luyện tập, Hạ Vũ gặp khó khăn vì quang chỉ tập được vào ban ngày, ám chỉ luyện vào ban đêm nhưng lực lượng không tinh thuần, rất khó lên cấp. Ngược lại, nhà nàng gần hồ nước, nước lại là nguyên liệu chính để tưới tiêu nên rất dư thừa, thủy nguyên tố như vậy cũng tăng nhanh chóng.

Chỉ cần ý niệm, nàng tùy thời có nước để dùng. Nhưng Hạ Vũ không muốn bị soi mói nha. Vậy nên nàng bảo Vũ Dực đi giúp nhà thuyền. Hắn mới cấp 2, còn cần luyện tập nhiều. Đồ ăn thì nàng đã chuẩn bị sẵn ở tay nải rồi. Nửa tháng tới đánh gặm lương khô và ăn được rồi.

Trên thuyền, ban ngày ba người kia sẽ đi giúp nhà thuyền, chỉ có Hạ Vũ và lão già kia ở trong phòng. Hạ Vũ hoài nghi lão chỉ uống rượu mà sống. Đã 7 ngày, nàng không ra ngoài trừ lúc đi vệ sinh. Lão cũng vậy. Thế nhưng hoàn toàn không thấy lão ăn gì. Tiểu Bạch cũng đang trong trạng thái nghỉ nên nàng không thể hỏi nó lão là người thế nào. Như vậy, nàng mới hay nàng quá phụ thuộc vào tiểu Bạch mà không chịu động não rồi. Thế là không tốt tí nào. Hạ Vũ nhắm mắt, bắt đầu luyện khẩu quyết.

“Nha đầu người còn thịt không?”

Hạ Vũ giật mình mở mắt. Lão đến gần nàng lúc nào mà nàng hoàn toàn không thể cảm nhận. Quả nhiên cao thủ luôn dấu nghề nha. Hạ Vũ ngoan ngoãn gật đầu, mở túi ra mời lão.

“Đã lâu lắm rồi không ăn. Tay nghề của người rất khá. Làm thế nào mà giữ thịt lâu như vậy?”

Hạ Vũ bảo trì trầm mặc. Chẳng lẽ nói dùng chất bảo quản? Sự thực là thịt tươi đã hết từ hôm qua. Thịt này là lấy từ không gian ra, đương nhiên tươi mới.

“Bọn họ sắp về rồi.”

Lão nói rồi lại ung dung về chỗ của mình. Hạ Vũ ngạc nhiên. Hôm nay còn rất sớm mà.

Một lúc sau, quả nhiên mọi người trở lại. Vũ Dực nói gần đến đảo Mĩ Nhân Ngư, sắp vào khu vực nguy hiểm tiếng hát biển cả. Tất cả mọi người đã bịt tai trở về rồi. Trên khoang chỉ còn hai gã cầm sư và nhà thuyền thôi.

Hạ Vũ không dấu vết liếc nhìn lão già kia, thấy lão nhắm mắt. Lão rõ ràng biết sắp đi vào vùng tiếng hát biển cả. Chẳng lẽ lão đi nhiều lần rồi?

Đang nghĩ, đột nhiên thuyền chao đảo. Rồi tiếng hát cất lên. Tiếng hát trong veo, mềm mại như những hạt chân châu. Mọi người trong phòng đều ngẩn ra. Vũ Dực rất nhanh bịt tai lại, làm như lời dặn của Hạ Vũ trước đó: nhắm mắt, tĩnh tâm, bịt tai, đọc khẩu quyết. Hai người kia cố gắng bịt tai, nhưng về ngày ngẩn của họ lại như bán đứng tâm tình. Còn lão nhân kia hoàn toàn thông dong uống rượu.

Hạ Vũ tìm bổng nhói lên. Tiếng hát trong trẻo, thanh cao. Dung nhan tuyệt sắc mang vẻ đẹp trầm buồn. Tiếng ca của thiên đường khiến người ta lạc trong đó. Nàng không phòng bị, lại như bị lạc vào ảo giác.

Là mẹ nàng.

Hạ Vũ đẩy cửa, đi theo tiếng hát. Vị cầm sư kia dùng tiếng đàn tĩnh tâm khúc cũng không áp chế được tiếng hát biển cả, đầu đã thấm mồ hôi. Hạ Vũ mơ hồ đi về phía đầu thuyền. Có tiếng gọi nàng, nhưng nàng không quan tâm. Mẹ nàng đang gọi. Nàng muốn qua đó. Mẹ, là mẹ...

Người phụ nữ đứng đó, thanh khiết, trong trẻo mang vẻ u buồn quyến rũ. Nàng cười nhẹ, vẫy những ngón tay mảnh khảnh. Giọng hát không gì sánh được mang theo lời dụ dỗ. Nàng đang gọi nàng.

“Nha đầu ngọc.”

Hạ Vũ muốn bước lên, lại nghe tiếng tức giận kéo về. Nàng choáng tỉnh. Mẹ đã biến mất rồi. Không đúng, tất cả chỉ là ảo giác. Mẹ nàng chưa bao giờ cười âm áp như vậy. Bà cũng chưa bao giờ nhỏ nhẹ mềm mại như vậy trước mặt nàng. Bà vĩnh viễn chỉ có bộ mặt lạnh lùng và yên lặng.

Tất cả đã là chuyện của kiếp trước.

Một giọt nước mắt trào ra. Hạ Vũ không cam lòng. Tiếng hát gần như tiếp tục, càng trở nên quyến rũ hơn. Nhưng nàng lại không còn bị khống chế. Đã có người nhảy xuống biển, làm mồi cho cá rồi. Hạ Vũ giật mình, quay lại nhìn lão nhân kia. Lão chỉ mỉm cười rồi quay trở về phòng.

Lão quay đi, Hạ Vũ dùng ý niệm lấy thiết cầm ra. Giỏi cho một khúc mê hoặc lòng người. Hạ Vũ cười lạnh. Tay nhẹ bấm trên phím đàn, một tiếng chói tai vang lên, như cắt đứt tiếng hát. Vị cầm sư mặc bạch y phun một búng máu bất tỉnh. Còn gã hồng y không cam lòng, vẫn cố gắng tấu khúc.

Mặc dù dùng thanh không phải sở trường của nàng, nhưng muốn nhiều loạn nàng bằng thanh, thực có lỗi, nàng trả lại nó gấp trăm. Ngón tay lướt trên phím đàn. Khúc nhạc dùng nội lực, dùng nước biển tấu nhạc, dùng thiết cầm làm nền, dùng giọng hát để phá sóng. Tiếng hát của nàng cất lên, lạc lõng, cô đơn, khác hẳn với lời mời gọi của mĩ nhân ngư. Khúc hát tang thương biển cả, cùng với thiết cầm phá sóng vang lên, cắt ngang khúc nhạc ôn nhu tình cảm kia. Tiếng hát kia nhỏ dần, rồi lại trở nên vang hơn. Nàng biến tấu, tay lướt nhanh trên dây đàn, đổi một giai điệu vui tươi, rộn ràng hơn. Mười ngón tay nhỏ lướt trên dây, giọng ca trong trẻo nhưng đầy nội lực át dần khúc ca kia. Đến khi tiếng hát kia chỉ còn là những tiếng vọng của sóng biển, nàng biết thuyền đã qua khu vực nguy hiểm và chuẩn bị tiến vào đảo Mĩ Nhân Ngư. Hạ Vũ thở phào, cất thiết cầm đi.

Nàng lao đảo, rơi vào vòng tay của một người. Ngẩng đầu lên, là Vũ Dực. Hắn cắn môi đầy hối hận và ảo não. Hạ Vũ mỉm cười trấn an. Vừa rồi dùng nhiều nội lực, nàng hơi choáng. Vũ Dực dìu nàng đi vào khoang.

“Vừa rồi cảm ơn tiểu công tử.” Giọng gã cầm sư mặc hồng y vang lên đầy uất ức

“Tiểu Vũ, người làm ta hoảng quá. Không ngờ người là cầm sư. Ta chưa bao giờ thấy cầm sư lợi hại như vậy.” người đàn ông trung niên tên Trọng Hoa lên tiếng thánh phục

“Cảm ơn tiểu công tử.” vài người trong đoàn cũng lên tiếng cảm ơn

Hạ Vũ lắc đầu nói không sao. Vốn dĩ không muốn tham gia chuyện này, chẳng qua chạm phải kị ức kiếp trước nên nàng mới luống cuống như vậy.

“Xin lỗi.” Vũ Dực nhỏ giọng “Ta không giúp gì cho người.”

“Không sao, là ta bị phân tâm.” Hạ Vũ cười

Vũ Dực ảo não. Hắn là thủ hạ của nàng. Mặc dù nàng cho phép hắn gọi tên nàng và không phân biệt như vậy nhưng hắn biết hắn có nghĩa vụ chăm sóc và bảo vệ nàng. Một khắc kia khi nghe tiếng đàn của nàng, hắn mới choáng tỉnh. Nhìn thấy Hạ Vũ đứng trên mũi thuyền, dong đưa, mong manh như muốn rơi xuống nước, tìm hắn trở nên lạnh băng. Hắn sợ, sợ nàng sẽ trầm mình xuống nước.

Hắn nhất định phải trở nên mạnh mẽ. Vũ Dực âm thầm thề. Hắn phải bảo hộ nàng, bằng bất cứ giá nào. Trong khoảng khắc ấy, hắn mới biết, hắn không coi Hạ Vũ là chủ tử từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyên Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20: Đảo Mĩ Nhân Ngư và truyền tống trận

Ngày thứ 10, tàu dừng tại đảo Mĩ Nhân Ngư. Xuống tàu cùng nàng còn có lão già gầy, vị

đại ca bình thường ít nói kia, và gã cầm sư mặc đồ đỏ.

Hạ Vũ đau đầu. Sau hôm ấy, gã áo trắng hay ngăn người, thỉnh thoảng thờ dài, tẩu lên vài khúc não ruột. Còn gã áo đỏ khuôn mặt lúc nào cũng âm ỉc lẽo theo nàng. Nàng muốn đuổi cũng không được. Gã mặt dày bám theo đòi học tuyệt kĩ của nàng nha.

Hạ Vũ muốn đuổi gã, đã ném cho gã một phở cầm dạy cầm sư bản hiếm có. Ánh mắt gã sáng rực rỡ nhìn nàng, không nói hai lời trở về thuyền đi tiếp.

Không phải Hạ Vũ hào phóng, mà cảm không hợp với nàng. Chuyện ngày hôm qua khơi gợi cho nàng nhớ về quá khứ. Thì ra khuôn mặt mẹ cũng có thể hiền dịu đến vậy. Nhưng như vậy nàng càng không muốn động đến nhạc. Đó đã là chuyện quá khứ. Gia đình nàng, chính là đây.

Sau khi lên đảo, Hạ Vũ bắt đầu mở rộng thần thức kiểm tra xung quanh. Không có gì. Vị lão nhân kia đã biến mất khỏi tầm mắt nàng rồi. Vị đại ca kia cũng đi không bao xa. Hắn cũng là tìm truyền tống trận đi.

Lại nói, đảo Mĩ Nhân Ngư này như thế nào? Hạ Vũ nhìn quanh đánh giá. Phần lớn là cây dừa. Rất có phong vị đảo Hawaii. Cát trắng mềm mịn, gió thổi nhẹ, khung cảnh mỹ lệ khiến người ta cảm thấy an toàn. Nhưng là nàng biết nơi đây chẳng an toàn chút nào. Nghe đồn, sâu trong đảo có một núi lửa hoạt động. Trong núi đó có bảo vật ngàn năm Xích Liệt Hoa. Hoa này thuộc tính hỏa, ngàn năm mới đơm hoa, thêm năm ngàn năm mới nở. Hoa nở trong vòng 1 tuần sẽ cho ra một quả duy nhất, mặc kệ thế nào, một tuần sau sẽ tàn. Hái xuống phải dùng ngay, nếu không quả cũng tự héo. Xích Liệt quả rất có ích cho người luyện hóa năng, thường thì tăng ít nhất 1 cấp bậc.

Lại nói, canh giữ Xích Liệt quả là tộc nhân ngư. Vì sao là nhân ngư? Không phải nói quả mọc trong núi sao? Đã vậy còn là núi lửa. Như vậy không phải nhân ngư thành cá nướng hết sao? Sai lầm, bởi vì hồ nước trong núi lửa chính là truyền tống trận xuống biển. Hỏi tại sao nàng biết? Đương nhiên do đọc sách rồi. Trong núi có hàm hồ, hàm hồ này bình thường chính là điều chỉnh khí hậu ở đảo, cũng chính là đường xuống thủy cung. Nhưng muốn vượt qua, trước hết cứ đánh bại nữ nhân ngư đi. Các nàng canh giữ lối vào thủy cung cũng như Xích Liệt hoa như mạng bởi đây chính là thuốc giữ nhan và nguồn năng lượng của biển nha. Quy luật tương sinh tương khắc, vào thế giới này càng đọc càng khó hiểu. Hạ Vũ không muốn nghĩ nữa.

Nàng thả Cầu Cầu ra, nó lại không có động tĩnh, đành để nó tiếp tục ngủ vùi. Sau đó, hai người dựng trại ở ngay ngoài bãi rừng. Việc cấp thiết hiện nay là giúp Vũ Dực vượt qua sơ cấp. Nàng cũng không muốn chưa xuống đến nơi hắn đã chết vì áp lực nước đâu.

Hạ Vũ đưa cho Vũ Dực bản luyện sơ cấp của Chiến Huyền Thiên cho. Hắn vẫn nên học bài bản thì hơn. Nàng bỏ mặc hắn trông trại, bắt đầu bài tập của mình. Trước hết nàng chạy dọc bờ biển và khu vực quanh đảo. Hết một buổi chiều thì đã xong hết vòng ngoài đảo. Trở về, thấy Vũ Dực đang dùng năng lực bắt cá, Hạ Vũ nhìn không được khó miệng cong cong. Hắn coi như cũng có bản lĩnh sinh tồn. Chỉ là dụng không đủ lực, khi tách cá ra khỏi nước bị cá quấy một cái, tất cả lại ào về biển. Vũ Dực hơi ảo não, nhưng tiếp tục cố gắng.

“Được rồi, năm con là đủ rồi. Chúng ta nấu cơm thôi.”

Khi đi vòng quanh đảo, nàng đã sử dụng hoa tai lưu ly tranh thủ liên lạc với mọi người nhưng ngoài biển bị phá sóng. Giống như bị cô lập ở đảo hoang vậy. Hạ Vũ không khỏi thờ dài.

Việc làm sạch cá Vũ Dực lo. Hạ Vũ đang nghĩ nên làm món gì. Nồi niêu xoong chảo gia vị nàng mang đủ cả. Vậy làm cá nướng đi. Hạ Vũ tắm ướp gia vị rồi bọc cá vào giấy bạc. Đem rau đi rửa sạch rồi quần quanh cá. Vũ Dực đi nhặt nhanh cành khô rồi nôi lửa. Hai người đều không phải hệ hỏa nên phải dùng đá đánh lửa. Hạ Vũ chăm chú nướng cá, đến khi mùi thơm nức xông lên khiến nàng tỉnh táo phần chần. Oa, thực thơm!

“Ăn đi.” Hạ Vũ đưa cho Vũ Dực

“Người ăn trước đi.” Vũ Dực lắc đầu. Là nàng tự nướng mà. “Ta ăn cái này.” Hắn cũng biết cách nướng chứ bộ.

Hạ Vũ liếc nhìn con cá kia, khẽ nhếch mép. Lúc nàng tắm ướp, hắn cũng học theo tự tắm ướp gia vị. Trình độ tự học của hắn cũng rất nhanh, hi vọng con cá đó không vấn đề gì.

Hạ Vũ nhanh chóng đánh chén hết con cá, rồi tự nướng thêm con nữa ăn. Mùi vị không tệ.

Ráng chiều đỏ rực. Ở đảo này đặc biệt ở chỗ có thể vừa ngắm mặt trời lặn, lại vừa có thể ngắm mặt trời mọc. Nhìn qua cầu không lồ đỏ rực kia dần dần đi vào lòng biển, tâm tình nàng thấy yên bình lạ. Nhưng Hạ Vũ biết, khó khăn còn ở tương lai kia. Mặt trời lặn, đêm tối chính là thời điểm đáng sợ nhất.

“Đêm nay ngươi ngủ trước đi, ta sẽ canh lều trước. Gần sáng sẽ thay ca.” Hạ Vũ tính toán. Bây giờ khoảng 6 giờ chiều. Để hắn luyện tập đến khoảng 9 giờ rồi đi ngủ. Ngủ khoảng 2-3 giờ sáng dậy, lúc đó nàng có thể ngủ. Ai biết đêm ngủ có an toàn không chứ

“Để ta thức.” Vũ Dục nói “Ta có thể luyện tập không cần ngủ.”

“Ngươi nghe ta nói.” Hạ Vũ nghiêm túc “Là chưa đến lúc ngươi cần phải thức thôi. Trong giai đoạn này, ngươi phải làm theo chế độ luyện tập của ta. Mấy ngày nữa sẽ tiến hành dịch cân tẩy tủy. Khi thể chất của ngươi tốt rồi, ngươi có thể tu luyện cả trong khi ngủ. Nói trắng ra ngươi không cần ngủ cũng được. Nhưng bây giờ thể chất của ngươi còn thua một đứa trẻ ba tuổi sớm có năng lực, ngươi không thể cậy mạnh được.”

Vũ Dục trầm mặc. Hắn biết Hạ Vũ nói đúng. Tất cả những gì nàng làm là muốn tốt cho hắn.

“Được.” Hắn kiên định “Ta tiếp tục luyện tập.”

“Ừ. Nhớ ngủ sớm.”

Hạ Vũ tiếp thu dọn đồ ăn thừa. Thuận tiện cho thêm vài cành cây để giữ lửa, nàng đứng dậy vươn vai. Sáng mai nên đi sâu thêm tí nữa vào rừng. Hạ Vũ cầm một nhánh cây, nhắm mắt cảm nhận gió biển thổi.

Bên tai nghe tiếng thì thầm của biển cả, đầu óc như tiến vào trống rỗng, hư vô, tay bắt chích bắt giác nâng lên. Lấy cây làm kiếm, lấy gió làm nhương, nàng chậm rãi múa theo hoạt động gió.

Gió thổi nhẹ, thân thể nàng cũng nhẹ nhàng di động. Hạ Vũ như cảm nhận gió thổi xung quanh. Làn gió thổi từ bắc, nàng nghiêng theo hướng bắc. Gió thổi từ dưới lên, nàng bật nhảy theo gió. Gió xoay vòng, thân thể nàng cũng bắt giác xoay tròn. Dường như, tìm lại qui luật của gió khiến nàng thực vui vẻ, tâm tình thả lỏng hơn nhiều.

Hạ Vũ yêu tự do. Nàng thích gió. Bởi vì trước đây thân thể bị cầm tù, không thể chạy nhanh. Gió xung quanh nàng chỉ nhàn nhạt yếu ớt. Nhưng từ khi nàng đến đây, nàng luôn tập chạy. Chạy trên đôi chân của mình, cảm nhận nhịp gió thổi bên tai, cuốn theo chiều của gió, tâm tình nàng đặc biệt tốt. Chỉ khi dùng tốc độ như vậy, nàng mới cảm nhận trái tim mình đập, mới cảm nhận mình đang sống.

Đằng xa, lão già đi cùng chuyến tàu của hai người đang nhìn lại. Dưới ánh lửa bập bùng, nàng ta không biết nàng ta hòa vào điệu với gió, hay đang nhảy theo nhịp ngọn lửa kia nữa. Lão mỉm cười hài lòng, vuốt chòm râu dài.

“Su phụ, người có vẻ để ý nữ oa kia.”

Đằng sau ông, vị nam tử trẻ tuổi lên tiếng. Nếu Hạ Vũ ở đây, chắc chắn sẽ ngạc nhiên bởi đó chính là nam tử cùng khoang thuyền với nàng.

“Có lẽ nàng sẽ giải quyết được vấn đề của con.”

Lão mỉm cười trong ánh mắt tò mò của chàng trai, sau đó quay đi vào rừng.

Vấn đề của hắn ư? Gã cười cay đắng. Su phụ đích thân dẫn gã đến, muốn hắn tự tìm hiểu. Giờ ngài bảo có lẽ nàng ta có thể giải quyết vấn đề của hắn. Hắn bỗng thấy mờ mịt. Nữ oa kia sao?

Hắn biết tiểu tử kia vốn là một nữ oa. Trước đó không biết, nhưng lên đảo, nàng cũng không thèm giả trang nữa. Nữ oa đó mới bao nhiêu tuổi mà đã đạt được cảnh giới như vậy? Su phụ hắn không dò ra năng lực của nàng. Thì ra nàng là một cảm sư. (Cùng chức vụ mới có thể xem được kẻ nào yếu hơn. Ví dụ như ma pháp sư chỉ có thể đo năng lực của ma pháp sư. Nhân vật ở đây tưởng nàng là cảm sư nên hắn không dò được năng lượng.) Nhưng cũng không hẳn như vậy. Hắn cảm nhận nàng rõ ràng rất ghét cảm phổ. Nàng đưa tặng cảm phổ cho gã cảm sư kia không chút e dè. Phải biết rằng mỗi người trên đại lục này đều mong mình nổi bật nhất và muốn giữ cho riêng mình bí kíp.

Nghĩ lại chính mình. Đã bao năm rồi không thể lên cấp? Gã chán nản. Không sao, biết đâu chuyến này đi lại có thu thập tốt. Gã xoay người, chạy theo su phụ.

Hạ Vũ choàng mở mắt. Nàng vừa rồi cảm nhận rất rõ có người đang nhìn mình rồi đột nhiên bỏ đi. Dương mắt nhìn về phía rừng sâu, khẽ nhíu mày, nàng quay lại ngồi cạnh đống lửa. Đêm sâu thẳm. Không gian ở đây luyện âm nguyên tố không tồi. Hạ Vũ nhắm mắt lại, bắt đầu ngồi tu luyện. Với công lực hiện tại của nàng, ít nhất trong vòng 100m sẽ phát hiện ra dị động.

Khoảng thời gian sau đó tĩnh lặng vô cùng. Chỉ có ăn, luyện tập, nghỉ. Tháng ngày trôi qua, nàng cũng không dám chắc về thời gian nữa. Nếu không phải mỗi ngày đều gạch lên thân cây, nàng cũng không nghĩ mình ở đây đã được hơn 50 ngày. Hạ Vũ biết, chỉ luyện tập không cũng không thể tiến bộ được. Hằng ngày, nàng giúp Vũ Dục vào không gian tâm. Hạ Vũ đặt cược một ván lớn, cược rằng hắn sẽ không phản bội nàng. Vì vậy nàng dốc hết tiền vốn ra. Không gian của nàng trừ nàng sẽ không chứa vật sống (Trừ Cầu Cầu, bất cứ động vật nào vào đều chết. Nhưng xác chết không phân hủy, lại như tiến vào trạng thái ngủ). Lần đầu hắn tiến vào hôn mê, nàng đưa hắn ra. Mất nửa tiếng hắn mới tỉnh lại. Vài lần sau đó, hắn cũng bị hôn mê. Hạ Vũ nghĩ ngợi, thử trích máu của mình cho hắn uống, hắn vào được.

Sau đó, nàng để hắn ở hắc thủy. Hắc thủy có khả năng thay đổi gân cốt thân thể. Kể cả ngươi là phế vật, chịu đựng đủ một tháng trong hắc thủy, khả

năng gân cốt của người sánh ngang thiên tài. Nhưng đau đớn của hắc thủy không phải ai cũng chịu được. Vì vậy, Hạ Vũ rất khâm phục sức chịu đựng của Vũ Dực. Hắn cần rằng chịu đau cũng không rên lấy một tiếng.

Sau đó, nàng để hẳn tự chọn sách đọc. Để tự hẳn luyện tập. Lại qua nửa tháng, hắn đột phá tứ cấp. Như vậy chưa tròn 1 năm, hắn lên liền bốn cấp. Tất cả là hẳn tự học, hoàn toàn nàng để hẳn tự tìm hiểu.

Sức mạnh của hẳn nếu giải phóng hoàn toàn còn có thể yêu nghiệt đến đâu?

Ngày qua ngày, hai người tiếp tục chăm chỉ luyện tập và khám phá đảo. Mĩ Nhân Ngư tuy nhỏ, nhưng đầy rẫy bí ẩn và nguy hiểm. Trong rừng sâu có nhiều loại động vật và ma thú hung dữ. Nhiều đêm, chúng tìm đến chỗ nàng định ăn thịt hai người. Đương nhiên là chúng hi sinh trong công cuộc đánh trận với hai người rồi. Đến năm thứ hai trên đảo, Hạ Vũ hoàn toàn tách ra, để hẳn tự luyện tập riêng. Người ta nói, không đi qua máu tanh sao có thể trở thành cường giả chân chính. Nàng tuy muốn là người bình thường, nhưng nàng càng muốn trở thành cường giả hơn. Chỉ có mạnh mẽ, mới có thể sống sót.

Hai năm sau.

Hạ Vũ choàng mở mắt, nàng đã đạt tới cửu cấp giai đoạn cuối, sắp đột phá sang cao cấp. Nhưng cuối cùng vẫn bị mắc kẹt. Cửa ải cuối cùng, còn chút nữa thôi nhưng vẫn chưa được.

Vậy là nàng rời nhà đã được gần 3 năm, không biết mọi người thế nào. (Đi mất nửa năm và 2 năm trên đảo) Ở trên này, hoàn toàn không bắt được sóng. Nàng không báo tin, không biết cha có lo lắng không. Không biết Hạ gia có làm gì họ không. Suy cho cùng, khi dựng lên Vô Ưu lâu, nàng cũng có chút tâm tư. Nàng muốn cho họ Hạ thấy bản thân họ đã sai lầm thế nào khi đối xử với con trai họ như vậy. Muốn cho họ thấy kẻ mà họ vứt bỏ nay sống tốt ra sao. Chỉ là, chưa đến lúc lộ ra chân mục thôi. Chỉ mong suy nghĩ của nàng không hại cả nhà thôi. Nếu muốn như vậy, trừ bỏ phải thật mạnh mẽ, nàng cũng không biết phải làm gì.

Hai năm nay, Vũ Dực rất cố gắng. Hắn đã vượt qua sơ cấp và đã đạt lục cấp rồi. Thời gian không còn nhiều, có lẽ nay mai nên đi xuống biển một chuyến. Nàng muốn nhìn xem Nước Mất Nhân Ngư là vũ khí như thế nào. Có thể thu vào tay càng tốt. Hiện tại nàng cũng không dùng vũ khí. Nên biết sử dụng vũ khí thuộc cùng hệ có thể gia tăng sức mạnh rất lớn. Thậm chí dung hợp vũ khí với bản thể càng khiến cho sức mạnh gia tăng.

Hạ Vũ quyết định tìm Vũ Dực chuẩn bị lên đường.

Vũ Dực hẳn bây giờ lấy rừng làm nhà. Hắn quen với đám động vật nguy hiểm trong rừng rồi, đập xác chúng mà sinh tồn. Đã lâu không có thấy, tóc hẳn dài ra rồi. Thời gian a! Mấy năm thôi hẳn đã trở thành thiếu niên anh tuấn như vậy. Đôi mắt nâu sâu thẳm, tĩnh lặng nhìn nàng đầy nhu hòa. Vũ Dực đã cao đến mét 7, tương lai còn cao nữa. Nghĩ lại mình vẫn còn chưa đến tuổi phát triển, lùn một mẩu Hạ Vũ lại cảm thấy ảo não.

“Vũ, đến rồi.” Giọng hẳn khàn khàn.

Giai đoạn vỡ giọng khiến hẳn càng trở nên trầm mặc. Hạ Vũ nín cười, gật đầu.

“Người sắp đuổi kịp ta rồi.”

“Nhờ Vũ thôi.” Hẳn không cho là đúng

“Dực, là do nghị lực người thôi. Đi, thu dọn chút, mai chúng ta đến núi lửa.”

Vũ Dực đảo mắt về hướng rừng sâu, khẽ nhíu mi.

“Mấy ngày nay có dị động. Ta nghĩ núi lửa muốn hoạt động.”

“Như vậy mới tốt.” Hạ Vũ cười “Chúng ta ở đây lâu như vậy mà nó không có hoạt động đâu.”

Hai năm nay, tuyệt nhiên không có tàu thuyền nào quay lại đây. Chỉ duy nhất nửa năm trước, gã cầm sư ngày nào bí ẩn hề hề lên nhìn nàng trả lại sách rồi chạy mất. Hẳn nói hẳn tên gì đó, nàng quên rồi. Thuyền đi tiếp, không một khách nào ghé vào đảo nữa. Hạ Vũ vẫn yên tâm luyện tập.

Tay nàng bỗng dưng đau nhói. Hạ Vũ nhíu mày, giơ tay phải lên. Nàng ngạc nhiên phát hiện vết bớt như nhọt dần. Đã lâu không vào trong không gian, Hạ Vũ không biết biến hóa này là sao. Vũ Dực quay lại, thấy nàng đăm đăm nhìn vào tay mới tiến lại chạm vào tay nàng. Hẳn giật mình. Cánh tay nóng rực như phồng. Hẳn lo lắng nhìn, Hạ Vũ nhún vai không biết.

Có lẽ có chuyện gì đó. Hạ Vũ đang nghĩ, bỗng nhiên một luồng sáng trắng nhảy ra từ vết bớt. Hạ Vũ nhíu mi. Đau nha. Sau đó quay lại thấy vật thể tròn tròn trắng trắng kia thì đầy hắc tuyến.

“Chiếp Chiếp”

Hạ Vũ trầm mặc nhìn vật thể kia. Đây là Cầu Cầu của nàng sao? Tại sao nó béo lên thế này? Ai nói cho nàng biết tại sao chỉ ngủ một giấc mà nó cũng có thể tăng cân không?

Cầu Cầu vốn dĩ nhỏ bằng lòng bàn tay, giờ to bằng quả bóng đá. Nhìn nó vẫn trắng bóc, nhưng nhiều lông lên. Nó đang bám vào tay nàng chiếp chiếp ôi ôi thể hiện sự vui vẻ.

“Chiếp Chiếp” Chủ nhân, ta thắng cấp

“Chiếp Chiếp” Chủ nhân, sao người không nói gì?

“Chiếp Chiếp Chiếp” Ô ô ô, người ta mới ngủ có 3 năm thôi mà, chủ nhân quên ta rồi sao?

“Chiếp Chiếp Chiếp” Chủ nhân a...

“Vũ, đây là con gì?” Vũ Dực nhìn Cầu Cầu, nhú mi. Thật béo, thật xấu xí

“Chiếp Chiếp Chiếp” Đây, ánh mắt này là sao? Ngươi là ai?

“Thật ồn ào.” Vũ Dực trực tiếp bỏ qua nó, tiến về phía Hạ Vũ, nâng tay nâng lên xem xét. Không còn nóng nữa rồi.

“Chiếp Chiếp Chiếp.” Thì ra là ngươi. Thì ra ngươi chính là người cướp chủ nhân của ta. Xem ta đây.

Hạ Vũ cũng đau đầu sau một trận chiếp chiếp của Cầu Cầu. Nó là đang oán mình sao? Hạ Vũ trầm mặc, không biết có nên nói cho nó biết rằng nó béo lên không thì loãng một cái, Cầu Cầu xông lên. Bộ móng vuốt nhỏ nhỏ bỗng biến dài, sắc bén lao về phía Vũ Dực.

Vũ Dực cảm nhận sát khí, vội giơ tay lên, xoay người cản. Nhưng hấn vẫn chậm. Là do Cầu Cầu quá nhanh? Hấn bị một vuốt sượt qua tay, chảy máu. Vũ Dực nhú mi.

“Chiếp Chiếp Chiếp” Biết sự lợi hại của ta chưa? Xem đây.

Cầu Cầu quay sang tiếp tục tấn công Vũ Dực. Hạ Vũ tròn mắt không thể tin được. Trước đây, nó chỉ nhỏ bằng bàn tay nhưng tốc độ rất nhanh. Bây giờ gần như di chuyển không thể thấy được. Hạ Vũ định thần lại thì Vũ Dực đã bị thương thêm vài phát rồi.

“Cầu Cầu, dừng lại.” Hạ Vũ nghiêm mặt

Cầu Cầu đầu tiên là sừng sốt, sau đó lơ đãng bị Vũ Dực đánh ngã xuống đất. Nó tức giận xông lên lại bị Hạ Vũ tóm được. Nó dương ánh mắt uy khuất tổ cáo Hạ Vũ.

“Chiếp Chiếp Chiếp” Chủ nhân, người khi dễ ta.

“Có sao không?” Nàng quay lại nhìn Vũ Dực cả người chật vật

“Không sao.” Hấn chỉ nhàn nhạt đứng lên. Nhìn những vết cào trên người, hấn không khỏi tức giận. Hấn lại thua một cục thịt như thế.

“Chiếp Chiếp chiếp” Đáng đời.

“Cầu Cầu” Hạ Vũ nghiêm mặt “Mày béo lên đấy.” Nâng lên nữa.

Cầu Cầu tròn mắt không tin nổi nhìn Hạ Vũ. Chủ nhân chê nó béo? Đôi mắt mở to, ăng ạch nước. Nó muốn khóc a...

“Bịch”

Hạ Vũ quay lại, thấy Vũ Dực mất hết khí lực ngã xuống thì giật mình. Nàng vút Cầu Cầu xuống, chạy ra xem Vũ Dực.

“Móng vuốt có độc?” Hạ Vũ nhìn Vũ Dực đã hôn mê, tức giận quay ra Cầu Cầu. “Cầu Cầu. Mày dám hạ độc hấn?”

“Chiếp chiếp” người ta không có mà. Cầu Cầu rụt cổ, ánh mắt lẩn tránh.

Hạ Vũ nhú mày. Nàng không hiểu đây là loại độc gì. Rất kì quái. Mạch đập lúc nhanh lúc chậm, khi có khi không. Đôi môi dùng tốc độ kinh hoàng từ đỏ tươi chuyển sang đỏ. Hạ Vũ sốt ruột, dùng kim châm hạ mấy châm xuống ngăn cản độc tố.

“Chiếp Chiếp” Chủ nhân, em biết sai rồi.

“Giải độc.” Hạ Vũ tức giận “nếu không ta ném mày xuống cho cá ăn.”

“Chiếp chiếp chiếp” ô ô ô, đừng mà. Giải thì giải. Chủ nhân thật đáng sợ.

Cầu Cầu không tình nguyện tiến đến, thè lưỡi liếm những vết thương mình đã cào trên người Vũ Dực. Nó rất không cam lòng. Nó muốn cắn tên nam nhân này. Nhưng nhìn ánh mắt muốn giết người của Hạ Vũ, đành ừm khuất mà liếm vết thương.

Vết thương dùng tốc độ nhanh chóng khép lại. Hạ Vũ cẩn thận kiểm tra, phát hiện nhịp đập hấn đã ổn định, bèn rút kim. Mấy phút sau, Vũ Dực tỉnh. Hạ Vũ cũng thở phào.

“Lần sau còn mạnh động ta sẽ không để ý đến mày nữa, béo ú ra rồi.”

Ô ô ô, đâu phải người ta muốn như thế? Không phải đáng yêu nó đáng yêu sao? Sao lại thành béo được? Không muốn... Chủ nhân, người khinh kẻ béo.

“Thật không đáng yêu” Vũ Dực suy yếu nói

Tất cả tại người, nam nhân đáng chết này. Tại người mà chủ nhân không thêm chú ý đến ta. Người mới béo ý. Cầu Cầu tức giận, Cầu Cầu ủy khuất.

“Rầm...”

“Núi lửa hoạt động rồi.”

“Người bây giờ phải nghỉ ngơi, chưa đi được.”

“Nhưng bỏ lỡ cơ hội này sẽ phải đợi thêm thời gian nữa.”

“Mẹ kiếp, ta mặc kệ. Sức khỏe người quan trọng hơn.” Nàng tức giận.

Đây là lần đầu tiên Vũ Dực thấy Hạ Vũ nói nặng lời. Hắn bàng hoàng. Hạ Vũ không quan nhiều như vậy, bởi vì Cầu Cầu bỗng chạy mất rồi.

“Chiếp chiếp” Chủ nhân, theo ta.- Cầu Cầu cực kì hưng phấn quay lại ra hiệu.

“Nó hình như muốn chúng ta đuổi theo.” Vũ Dực trầm mặc.

“Kệ nó, người nằm đi.” Hạ Vũ không để ý

“Chiếp chiếp chiếp” Chủ nhân, nhanh lên, không kịp bây giờ.

“Chúng ta đi.” Vũ Dực cắn răng đứng dậy.

Hắn biết chứ. Lực truyền tổng mạnh nhất chính là lúc núi lửa hoạt động. Đó là khi hàm hồ và lửa hòa với nhau tạo ra những truyền tổng khác nhau. Mỗi năm nay núi lửa không hoạt động, hắn có thể yên tâm luyện tập kéo dài. Nhưng để lỡ lần này biết lúc nào mới có thể trở lại? Hắn không quên định ước 5 năm của nàng.

Hạ Vũ tức giận. Nhưng cũng lo lắng. Quả thật lâu lắm mới thấy núi lửa hoạt động. Cầu Cầu nó lại vội vàng như thế, chẳng lẽ có chuyện thật?

“Được, vậy ta công người.”

Vũ Dực nhìn thân thể nhỏ bé của Hạ Vũ. Hắn đã 15 tuổi rồi. Nàng mới chỉ 9 tuổi thôi, đứng còn chưa đến ngực hắn. Làm sao có thể không biết xấu hổ leo lên lưng nàng cơ chứ. Mà hắn đâu có sao. Chỉ là tự dưng ngứa xiu thôi mà. (anh không biết mình bị trúng độc sao)

Còn chưa kịp phản ứng, đã bị Hạ Vũ kéo tay

“Ta chạy.” Hắn cắn răng. “đi”

Vậy là hai người chạy theo hướng Cầu Cầu chạy. Núi lửa hoạt động, càng vào sâu càng cảm nhận khí nóng. Nhưng đi một lúc lại thấy ôn hòa. Đây chính là tác dụng của hàm hồ - điều chỉnh nhiệt độ.

“Chúng ta đi đâu?” không phải cửa động bên kia sao?

“Không biết” Nàng chỉ chạy theo Cầu Cầu thôi.

Rất nhanh, hai người phát hiện ra một hang nhỏ. Cầu Cầu chạy thẳng vào. Hạ Vũ nắm tay Vũ Dực, cũng xông vào.

Trong động tối om, sâu hút. Vũ Dực ngẩn người cảm nhận lòng bàn tay nhỏ bé đang nắm tay hắn. Tim hắn bỗng chốc đập lồi nhịp.

“Cẩn thận.”

Hạ Vũ có ám nguyên tố nên chút tối tăm này không làm khó được nàng. Nâng tay lên, trên tay xuất hiện vết sáng như chiếc đèn điện quang. Vũ Dực ngạc nhiên. Đây là năng lực gì?

“Để ý vào, cẩn thận đây.”

Đi hết 30’ mới thấy đầu trước có ánh sáng. Hai người tăng tốc. Không khí ôn hòa bỗng xông thẳng vào. Hạ Vũ dừng chân, nhẹ nhàng tới bên cửa động.

Đây... Đây chính là bên trong núi lửa sao?

Dòng nham thạch chảy xuống hồ băng tạo thành nước suối. Màu đỏ diễm lệ, màu trắng lạnh giá. Băng tan chảy dần. Hạ Vũ biết, cửa vào chính là đây.

“Là Xích Liệt hoa.” Vũ Dực bỗng đứng lên tiếng.

Hạ Vũ nhìn lại. Giữa hồ, một bông hoa đang bắt đầu nở rộ. Bông hoa đỏ rực, điểm lẹ hơn mẫu đơn, đứng giữa hồ, thanh cao như một đóa sen. Từng cánh từng cánh nở rộ.

“Nó sắp ra quả!” Vũ Dực kinh ngạc lên tiếng

Hạ Vũ yên lặng. Nó chẳng có tác dụng với nàng. Nàng đâu có tu luyện hóa. Nhưng mà loáng một cái, bóng trắng tròn lẳn đã bay về phía hồ. Tim Hạ Vũ như đứng lại.

“Cầu Cầu, trở về”

“Chiếp chiếp chiếp” Chủ nhân, đây chính là thứ tốt a...

Đợi đến khi cánh hoa cuối cùng nở bung, mặt hồ băng cũng tan hết. Không khí bỗng chốc trở nên nóng bỏng. Giữa hồ, tất cả cánh hoa rụng hết, để lộ ra một trái nhỏ như anh đào, đỏ rực, căng mọng, điểm lẹ vô cùng. Cầu Cầu bỗng vươn tay ra. Cái móng bén nhọn của nó ngắt lấy Xích Liệt quả rồi nhanh chóng phi thân về bên này.

“Rống...”

Một uy áp thật lớn từ dưới hồ bắn lên. Hạ Vũ nhanh tay đỡ lấy tiểu Cầu bị bắn văng ra. Tiếng rít gào lớn khiến Vũ Dực công lực thấp mặt trở nên trắng bệch. Hạ Vũ tạo một vòng ánh sáng bao lấy hai người, làm giảm bớt áp lực.

“Ai đã hái Xích quả của ta?”

Giọng nói ồm ồm, giận giữ của nam nhân vang lên khiến Hạ Vũ giật mình. Giữa hồ, sương mù tan dần để lộ một bóng dáng cao lớn. Là một nam nhân ngư? Hạ Vũ chỉ thấy nửa người trên của gã. Trông gã tầm 40 tuổi, tóc dài trắng xóa nhưng không hề ướt. Gã nhìn về phía này.

“Là ngưoi?” Giọng nói ồm ồm đầy uy áp “Nhân loại nhỏ bé cũng muốn Xích quả sao?”

Hạ Vũ thầm kêu không ổn. Nàng kéo Vũ Dực chạy ngược lại hướng vừa này. Nhưng tốc độ của gã nhanh hơn. Một luồng nước bắn lên sập lại cửa hang. Hạ Vũ bị bắn ngược trở lại. Một tay nàng nắm Vũ Dực, Cầu Cầu ở trên vai khuôn mặt vận vẹo nhìn lão. Thật xấu xí. Thật thối. Tay còn lại nàng giữ vững quang nguyên tố bảo vệ quanh mình.

Nước biến thành những mũi kiếm bén nhọn bằng băng lao thẳng tới kết giới bên này. Hạ Vũ nhanh nhẹn chạy vòng quanh. Như thế này thì rất nhanh nàng sẽ không chống đỡ được. Hạ Vũ quay lại, thấy gã vẫn điên cuồng cầm quyền trượng bắn đạn về phía này mới nhủ mi.

“Dực, ngưoi tin ta chứ?”

“Tin” Vũ Dực nhìn vào mắt Hạ Vũ, kiên định nói.

“Được, vậy chờ ta.”

Sau đó, nàng tách quả cầu ra làm hai. Còn chưa để Vũ Dực hiểu, nàng đánh thẳng quả cầu kết giới xuống mặt hồ. Hồ nước đang trở thành những vòng lốc xoáy lớn, mở cửa truyền tống xuống biển. Vũ Dực ngỡ ngàng, lại như hiểu ra, dùng thủy nguyên tố thúc đẩy lực lao vào một lỗ nhỏ. Vòng xoáy lập tức biến mất.

“Nhân loại nhỏ nhoi, ngưoi chán sống?” Gã cười gằn “Chỉ là ma pháp sư trung cấp kì cuối mà dám cả gan đến đây sao?”

“Không phải chuyện của ngưoi.” Hạ Vũ lạnh nhạt nói “Muốn Xích quả sao? Đến đây đi.”

Hạ Vũ biết những vòng xoáy kia sẽ đưa người ta đến những nơi khác nhau trong biển. Đưa Vũ Dực đi trước để tránh gã miếu sát, cũng để nàng đỡ vướng tay. Thú thật, nhân ngư này rất mạnh. Nàng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Nàng cũng chỉ chờ cơ hội nhảy xuống nước thôi.

“Muốn vào truyền tống trận? Nằm mơ.”

Gã cười quái dị rồi vùng quyền trượng lên. Hạ Vũ cả kinh. Tất cả các truyền tống trận đang dần dần khép lại. Sau đó, lại một đợt nước nữa tấn công nàng.

Nghĩ cách đi nghĩ cách đi! Không thể chết lãng nhách như vậy được. Hạ Vũ nhìn quanh. Làm thế nào bây giờ? Những lúc thế này đòi hỏi khả năng ứng biến và kinh nghiệm thực chiến cao. Hạ Vũ tuy mạnh, nhưng ứng chiến vẫn còn thực sự non nớt.

Là quyền trượng.

Hạ Vũ không tránh né những lưỡi băng đang lao đến mà chạy thẳng đến trung tâm vòng xoáy. Gã nhân ngư ngạc nhiên, không kịp trở tay. Kết giới của nàng suy yếu đến sắp vỡ rồi. Phải tranh thủ.

“Ngu ngốc.” Gã gầm lên, vùng trượng tăng thêm một đợt băng.

Chính là lúc này.

Chỉ thấy bóng dáng nhỏ bé thoát cái đã đến bên gã. Kết giới đã vỡ khiến nàng bị thương vài chỗ. Hạ Vũ đưa chân ra đá mạnh vào tay gã. Gã không ngờ nàng lại làm như vậy, tay bị đá trượt quyền trượng đi. Nàng không phải ma pháp sư sao? Vì sao có thể cận chiến? Hắn ngạc nhiên, chạy đến đỡ quyền trượng. Nàng đã biến mất.

“Chết tiệt.”

Trong những truyền tống trận đang khép lại này, nàng ta nhảy xuống cái nào? Gã tức giận, tạo một vòng lớn chính giữa hồ rồi tiến vào.

Những vòng xoáy cũng dần khép lại. Đúng lúc này lại có một bóng dáng cao gầy nhảy vào, mất hút trong vòng xoáy mà lúc này Hạ Vũ biến mất.

Không khí tĩnh lặng dần rồi trở lại như cũ. Mặt hồ lại kết một tầng băng mỏng. Xích Liệt cây lại bắt đầu thơm mầm mới. Núi lửa lại yên lặng ngủ vui. Sâu trong hang, một lão già gầy gò chậm rãi bước tới, nhìn mặt hồ đã đóng băng, ánh mắt sâu thẳm suy nghĩ.

Mặc nhi, hãy tự tìm hiểu đi. Chuyến này đi có lẽ không uổng công chút nào.

Lão chậm rãi quay người biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyên Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 21: Nhân ngư tộc

Hạ Vũ bị buồn mà tỉnh.

Nàng giờ tay đập con muỗi cứ vo ve trước mặt, lại không ngờ con muỗi kinh khủng đẩy máu me be bét ướt nhẹp cả tay.

Không đúng, tại sao ướt ướt dính dính mà lại ẩm thế này?

Hạ Vũ mở mắt ra, thấy tiểu Cầu đang ra sức liếm mặt nàng. Nó còn rất vui vẻ mà liếm nữa chứ. Hạ Vũ buồn bực nhắc nó ra rồi ngồi dậy đánh giá xung quanh. Đây là đâu? Không phải là nàng nhảy vào truyền tống trận sao? Tại sao vẫn ở trên bờ?

“Tỉnh rồi?”

Hạ Vũ giật mình quay lại. Một giọng nam trầm thấp. Lão nhân bước vào có mái tóc trắng đen lẫn lộn và bộ râu dài che mất miệng. Nhìn lão như cả năm chưa tắm rửa vậy. Quần áo và như của cái bang. Đáng lẽ giọng nói của lão khiến người ta liên tưởng đến cao nhân lãnh đời cao thâm, nhưng bộ dạng này, khó mà ưa nổi. Hạ Vũ mở to mắt, không có chán ghét mà cất giọng cảm tạ.

“Tiền bối, cảm ơn đã cứu giúp.”

Lão hơi ngạc nhiên nhìn Hạ Vũ rồi hơi mỉm cười. Nhưng do bộ râu che mất nên Hạ Vũ chẳng nhìn thấy. Lão đánh giá Hạ Vũ, nàng cũng đánh giá lại lão, rất to gan. Nàng ta mới bao nhiêu a? Còn chưa được 10 tuổi đi. Nhưng mà mái tóc này, đôi mắt này, cái miệng này, phong thái này... Tương lai chính là mỹ nhân bại hoại a. Loại sức mạnh này, cũng chỉ có người nơi đó mới có được.

“Tiền bối, xin hỏi đây là đâu?”

“A? Đây sao? Vậy ngươi muốn đi đâu?”

“Tiểu bối đi đảo Mi Nhân Ngư vốn muốn luyện tập tâm bảo. Nhưng vật nhỏ này lại nhanh chân lấy mất Xích quả của nhân ngư tộc. Có một lão nhân cầm quyền trượng đánh tiểu bối, bí quá nên tiểu bối đã nhảy vào truyền tống trận. Bằng hữu của tiểu bối cũng bị lạc vào truyền tống trận khác, hiện không biết ra sao.”

Hạ Vũ đơn giản kể lại. Nhìn người này thực lực rất mạnh, nếu muốn nói dối, tự dưng không thể. Chỉ là kể lại đơn giản, nhưng quả thực không có sai. Lão tin hay không tùy lão. Chỉ là Hạ Vũ không để ý, khi nàng nhắc đến nam nhân của tộc nhân ngư, lão già có vẻ hơi nhú mày.

“Ngươi nói nam nhân ngư cầm quyền trượng đuổi giết ngươi?” Lão trầm giọng

“Dạ, đúng vậy.” Hạ Vũ gật đầu.

“VẬY XÍCH QUẢ ĐÂU?”

Hạ Vũ quay lại nhìn tiểu Cầu. Tay nó nhanh chóng giấu ra đằng sau, nhìn lão già cảnh giác. Chủ nhân, đây là thứ tốt. Ta không cho.

Lão cũng nhìn lại vật nhỏ kia. Đây là dạng ma thú gì? Lão chưa thấy bao giờ nha. Lại nhìn nó đề phòng, lão híp mắt lại cười đến quái gở.

“Tiền bối, đây là đâu?” Hạ Vũ hỏi lại

“Đây sao? Đây là nhà ta. Ta vớt ngươi từ dưới nước lên. Ngươi phải báo đáp ta.”

@/@/ giúp người ta còn bắt báo đáp? Người ta chỉ nghe nguyện ý báo đáp chứ chưa thấy cưỡng bức báo đáp bao giờ. Mà ai dám chắc lão vớt nàng lên chứ.

“Ta thích vật nhỏ này, cho ta đi.”

=”=” ngang nhiên chiếm thứ yêu thích của người ta, ngài thật vô sỉ.

“Chiếp chiếp chiếp” chủ nhân, không cần. Không cần bỏ lại ta. Tiểu Cầu sẽ ngoan ngoãn, sẽ giảm béo, sẽ đáng yêu mà.

“Tiền bối, Hạ Vũ cảm tạ người cứu giúp. Ôn này sẽ báo đáp. Nhưng là, quân tử không đoạt đồ của người khác. Vũ nói sẽ báo đáp, nhưng trong khả năng của Vũ. Vật nhỏ này không thể cho tiền bối được.”

“Chiếp chiếp chiếp” chủ nhân, ta yêu ngươi chết mất. Chủ nhân thật xinh đẹp – Tiểu Cầu ánh mắt lấp lánh nhìn nàng

“Ngươi chính là không muốn cho ta đi. Nhìn xem, nó vừa béo vừa ngu ngốc, cho ta ngươi càng rảnh nợ chứ sao?”

“chiếp chiếp chiếp” ngươi mới béo, cả nhà ngươi mới béo. Xem ta đây...

Hạ Vũ chưa kịp phản ứng thì tiểu Cầu lao lên, móng vuốt hóa dài, hướng thẳng về phía lão mà tấn công. Lão cũng ngạc nhiên về tốc độ vật nhỏ này. Nhưng là chỉ thân nhiên lách người đã tránh thoát ma trảo kia.

Thật quá nhanh!

Hạ Vũ há miệng ngạc nhiên quan sát. So với tốc độ lần trước đánh Vũ Dục, tiểu Cầu càng nhanh gấp bội. Nhưng lão già kia còn nhanh hơn. Một người một thú đấu với nhau chỉ có thể bắt gặp tàn ảnh. Hạ Vũ hoảng sợ khi nhìn lão vung tay một cái, Cầu Cầu bị đánh bay ra. Hạ Vũ chạy nhanh qua, đỡ được thân thể tròn tròn đang dương ánh mắt tủy khuất nhìn nàng.

Hạ Vũ bật cười.

“Thật là một tiểu mèo hoang đáng ghét.” Lão đánh giá “bắt quá ta muốn xem ngươi mất từng cái vuốt hơn.” Lão cười cười.

“Chiếp chiếp chiếp” Không cần, chủ nhân, người phải cứu ta...

“Tiền bối...” Hạ Vũ mỉm cười “Mặc dù vật nhỏ này có hơi ngu ngốc, suốt ngày ăn rồi ngủ, không có năng lực đặc biệt, lại còn béo ú, tham ăn. Nhưng Hạ Vũ vẫn không thể cho ngài được. Nó không chỉ là sủng vật, nó còn là bằng hữu của ta nữa. Vì vậy, thứ lỗi cho tiểu bối không thể nghe theo.”

Lão nhướn mắt đánh giá lời nói của Hạ Vũ, còn tiểu Cầu ánh mắt rung rung nhìn chủ nhân. Thế rồi, lão bật cười. Cười rất sáng khoái. Hạ Vũ khó hiểu nhìn lão. Đến lúc hết cười, lão mới lạnh nhạt quay đi.

“VẬY NGƯỜI Ở LẠI LÀM KÈ GIÚP VIỆC CHO TA ĐI.”

Hạ Vũ không thể tin nổi nhìn bóng lưng kia. Giúp việc? Nàng thành osin rồi sao?

“Tiền bối, ta còn phải đi tìm bằng hữu.”

Lão hơi dừng lại, khẽ xoay người nhìn Hạ Vũ chăm chú. Khi bị nhìn đến mức làm nàng thấy khó chịu, lão mới hỏi

“Bằng hữu của ngươi là nam?”

“Phải”

“Hắn trong khoảng từ 15 đến 20 tuổi?”

“Đúng vậy.”

“VẬY NGƯỜI CỨ AN TÂM ĐI. BẰNG HỮU NÀY KHÔNG CHẾT ĐƯỢC. CÓ CHẾT CŨNG LÀ CHẾT TRONG NHUYỄN NGỌC ÔN HƯƠNG.” Lão cười đầy ý nhị. “Ta còn sợ hắn không chịu về với ngươi đâu.”

Lão nói xong thì bỏ đi. Hạ Vũ kì quái nhìn theo. Như vậy là sao? Nhưng có vẻ là Vũ Dực không có bị nguy hiểm đến tính mạng đâu.

Hạ Vũ nghĩ đúng. Hiện nay Vũ Dực không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sự trong trắng của hắn thì không đảm bảo nha.

Dưới thủy cung, phòng ốc xa hoa không kém gì thành trì trên mặt đất. Trong căn phòng tràn ngập màu sáng ngà ngà của ngọc trai, nam tử tay chân bị trói chặt trên giường thành hình chữ đại. Hắn nhắm nghiền mắt, lắng nghe âm thanh xung quanh.

Đã gần 1 tuần rồi, Vũ hiện tại thế nào? Nàng không bị bắt chứ? Nhớ lại hôm đó, hắn càng hận bản thân vô dụng làm liên lụy đến nàng. Hắn bị đánh bật ra, bị bắt tỉnh. Khi tỉnh lại đã thấy mình ở đây rồi. Ở dưới nước nhưng tất cả sinh hoạt lại như trong môi trường trên cạn. Hắn bị mớm cho thứ nước thờ được dưới nước. Sau đó mơ mơ hồ hồ bị vớt lên giường. Đến khi tỉnh lại, hắn hoảng hốt khi thấy thân thể trần trụi đang cuốn quanh hắn, gắng sức cời quần áo trên người hắn. Hắn muốn đánh bay thân thể đó ra, lại cảm nhận mình bị trói lại. Phẫn nộ, xấu hổ. Người con gái kia đứng dậy hắn mới nhìn rõ nàng ta. Nàng ta có mái tóc dài chấm gót màu xanh, bông bênh như ngọn sóng vậy. Đôi mắt xanh biếc mờ to như tổ cáo hắn khi dễ nàng. Oan uổng, là hắn bị trói được không? Là nàng ta leo lên người hắn được không? Đừng làm như nàng ta là thiếu nữ trong trắng bị hắn làm nhục như thế. Hắn không dám nhìn nữa, vì bên dưới nàng hoàn toàn trần trụi. Nàng ta có hai chân, đây là điều hắn không hiểu nổi. Hắn nhắm mắt vào, đuối nàng ta ra ngoài. Nàng ta nhìn hắn một lúc, mới không đành mà bước ra. Hắn thở phào. Hắn phát hiện mình đang ở dưới nước. Hắn thờ được. Và hắn không hiểu chuyện gì cả.

Vũ Dực cảm thấy mình sắp điên rồi. Ngày nào cũng bị nữ nhân vào khiêu khích, có là thánh nhân cũng chịu không nổi. Nhưng mỗi lần nàng ta định cười lên người hắn, nói thế nào hắn cũng không chịu. Hắn nhớ tới Vũ, lại càng cảm thấy xấu hổ và phẫn nộ. Nàng sẽ nghĩ sao về hắn? Như vậy nói sao hắn có thể đối mặt với nàng?

“Rốt cục ngươi muốn gì?” Giọng hắn khàn khàn đầy gọi cảm, nhưng cũng lạnh lẽo thấu xương.

“Xin chàng, hãy nghe xong câu chuyện của ta được không?” Nữ nhân xấu hổ, ngượng ngùng rơi lệ, nhưng tay vẫn không dừng lại khiêu khích hắn.

“Cái gì cơ? Nói như vậy...”

“Đúng như ngươi nghĩ.” Lão hồ hững nói “Hắn sẽ có vinh quang vô hạn, là vua của biển cả.”

Mặt Hạ Vũ tái xanh vì giận dữ. Rối loạn, thực sự rất rối loạn.

“Đừng quên nấu cơm chiều.”

Thấy Hạ Vũ lão đảo đi ra, lão không quên nhắc nhở.

Cũng đã 1 tuần rồi, nói thế nào hắn cũng là nam nhân, làm sao có thể chịu được sự khiêu khích của nhân ngư. Mà tộc nhân ngư mĩ mạo thuộc bậc nhất, có thể so sánh cũng chỉ có tộc tinh linh mà thôi. Vũ Dực mặc dù 15, nhưng ở tuổi này lại chính là tuổi tò mò giới tính. Theo như cổ đại xưa, tuổi này cũng đã lấy vợ được rồi, mà ở hiện đại, tuổi này có quan hệ cũng là bình thường. Hơn nữa, sức hấp dẫn lại quá lớn. Là vương vị của tộc nhân ngư đó. Con người có dã tâm, quả thực có thể làm ra nhiều việc. Chẳng trách lão nói có chết cũng chết trong nhũn ngọc ôn hương, có khi hắn còn không muốn trở về.

Haizzzz, đều nói, quả thật tâm trạng của nàng lúc này giống như nhà có con trai sắp lớn. Nếu quả thật như vậy, Hạ Vũ cũng mong hắn tìm được hạnh phúc. Chỉ là với điều kiện hắn tình nguyện. Còn nếu không, đánh xuống thủy cung nàng cũng phải đi đòi người.

Hạ Vũ lại đi nấu cơm.

Nói thực, ở đây cũng không tồi. Lão già kia tên Đông Tuyền. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cạo râu (do Hạ Vũ dùng thức ăn ngon uy hiếp) cũng sáng sủa đẹp đẽ. Hạ Vũ biết không thể đánh giá con người ở đây bằng tuổi bình thường. Lão trông khoảng 70, nhưng ai biết có phải là 700 hay không. Đây là 1 hòn đảo nhỏ, đi một ngày là hết vòng. Trên đảo đầy rẫy những sinh vật lạ của biển, và những loài hoa không tên không tuổi. Ở đây, năng lượng của nàng không dùng được. Kể cả không gian cũng không vào được. Cứ như tất cả bị vô hiệu hóa vậy. Thế là, Hạ Vũ bắt đầu kiếp kẻ ở trên đảo này.

Nhưng Đông Tuyền lão nhân cũng không bạc đãi người ở. Chỉ là thức ăn chuẩn bị phải rất nhiều. Mỗi ngày, lũ ma thú của lão ngoan ngoãn mang đồ ăn của chúng thích đến cho nàng chế biến. Lão có tổng cộng ba ma thú. Một con điều lớn, Phong điều bước vào thánh thú. Một con chuột đất nhỉnh hơn tiểu Cầu một chút, cũng đã bước sang đế thú. Một con Hỏa lang (sói lửa) to gấp đôi Hạ Vũ, bước vào giai đoạn thần thú, một chút nữa có thể tiến hóa thành người.

Ma thú cũng có cách tu luyện riêng, về cơ bản giống con người: sơ cấp, trung cấp, cao cấp, qua 12 cấp đó đến quân chủ, đế thú, thánh thú, thần thú. Khi đạt đến cuối thần thú, nó có thể tiến hóa thành người. Ma thú biến thành người có thể tiếp tục tu luyện như con người nhưng mạnh gấp trăm người thường. Đến giai đoạn thần thú, ma thú có thể nói chuyện với con người.

Ma thú nhận chủ, chỉ trung với chủ. Nó ít khi qua lại với nhân loại khác, chính là không để người ta vào mắt. Nhất là ma thú cấp bậc càng cao, càng có linh tính nên đặc biệt kiêu ngạo. Nhưng là, mấy con ma thú này lại đặc biệt thích Hạ Vũ. Điển hình của kiểu có sữa chính là mẹ.

Chuyện ngày hôm nay nghe được là do Hạ Vũ ép buộc dụ dỗ mãi lão mới nói cho nàng. Tình hình nhân ngư tộc mấy năm gần đây có chính biến. Nhân ngư tộc truyền ngôi chỉ cho nữ chủ nhân. Nữ vương trước có tổng cộng bảy phu quân, nhưng lại chỉ sinh được một công chúa yếu ớt, tính cách có phần hướng nội và ngại ngùng. Tộc nhân ngư chỉ truyền ngôi cho nữ nhân, điều kiện tiên quyết phải là nữ nhân ấy đã có con, đã có người tiếp theo nối vị. Chính vì vậy, nữ vương trước có con gái mới nối vị, lại tìm thêm phu quân nhưng vẫn không sinh được, cuối cùng bị ám toán, nằm liệt trên giường, bị phu

quân khổng chế.

Bây vị phu quân này nắm giữ quyền trượng trong tay, giam lỏng công chúa với lí do nàng còn quá nhỏ, chưa có con nối dõi nên không thể nắm quyền. Nhưng do sơ sót, công chúa được người ta cứu đi. Hiện giờ, có lẽ nàng ta đang cần tìm nam nhân để có con.

Nhưng ngại một nỗi, nam nhân ngư ở dưới cực kì ít. Tộc nhân ngư và tinh linh tới thời kì trưởng thành đều được chọn giới tính cho mình. Hai tộc này là mẫu hệ nên cực ít người chọn làm nam nhân. Và lại bây giờ, tất cả nam nhân ngư đều bị bắt nhốt ở cung điện mùa xuân – trung tâm của biển cả. Muốn tìm nam nhân để giao phối quả thực khó hơn lên trời. Mà bạn nhỏ Vũ Dực của chúng ta thật không may, một là được công chúa cứu, hai chính là bị đưa vào cung điện mùa xuân.

Hạ Vũ âm thầm thở dài. Một nửa nhân ngư tộc ủng hộ công chúa, một số ít nam nhân theo chân bảy vị vương hậu kia. Nhân ngư tộc đang trong tình trạng sôi nổi. Bây giờ cô công chúa kia có khi chẳng quan tâm giống nòi đâu, chỉ cần là nam nhân là tốt rồi. Mặc dù đứa nhỏ với tộc khác sẽ có năng lực kém đi, nhưng Vũ Dực có năng lực rất mạnh, biết đâu lại là một cách tốt cho hắn?

“Còn nghĩ đến hắn sao?”

Bất chợt tiếng nói làm Hạ Vũ giật mình. Thật sự bị hù chết. Hỏa Lang thân hình to lớn, từng bước tới gần chỗ thức ăn nàng đang làm.

“thơm quá... Thật đói bụng”

“Chít chít chít” đây là lời của chuột đất

“Quác quác quác” Đây là lời phong điều

“Chúng nó nói chúng nó cũng đói rồi.” Hỏa lang bình tĩnh phiên dịch rồi cắn thử miếng thịt “hơi cháy rồi đấy. Để ý vào nhân loại.”

Hạ Vũ đầu đầy hắc tuyến. Ma thú kiêu ngạo. Hỏa lang hơi thờ ơ nguy hiểm, quả đúng là tính phúc hắc. Phong điều gây thơ hồn nhiên, rất thích được nàng chải lông cho. Còn chuột đất lại thân thiện bất ngờ với tiểu Cầu. Hai chúng nó thường lăn qua lăn lại dưới đất khiến tiểu Cầu cả ngày bần lem.

Thôi thôi, thật không muốn nghĩ nữa. Muốn gặp Vũ Dực, cũng phải chờ ngày truyền tống trận mở ra, tức là nửa tháng nữa. Cầu mong hắn chống trôi được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyên Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 22: Lựa chọn của Vũ Dực

Nửa tháng sau

“Nha đầu, ngươi quyết định kĩ rồi chứ?”

“Dạ.” Hạ Vũ gật đầu. “Dù hắn lựa chọn ra sao, ta cũng cần một câu trả lời thỏa đáng.”

“Vậy cũng được.” Lão gật đầu “Nể tình ngươi gần tháng nay phục vụ ta rất tốt, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn.”

Hạ Vũ kì quái. Đông Tuyền lão nhân trở nên tốt bụng như vậy từ khi nào?

“Ngu ngốc.” Lão búng trán Hạ Vũ “Ngươi không nhận ra là đã đột phá ư?”

Hạ Vũ cả kinh, kiểm tra lại. Nàng thực sự đột phá? Gần tháng nay trên đảo, hoàn toàn nỗ lực bị phong ấn. Tất cả công việc nàng dựa vào sức lực làm việc. Bây giờ lão nhắc nhở mới kiểm tra lại, thực sự là đột phá. Hơn nữa là thập cấp kì giữa. Chuyện này phải giải thích ra sao?

“Khi ngươi rơi vào đây, ngươi đã bị dính vào Ngự Thủy. Phải, chính là nguồn suối áp chế nội lực. Ngươi ở đây, lực lượng tinh thuần hấp thu không ít nhưng lại không thể sử dụng phải không? Tính toán, Ngự Thủy cũng sắp hết công dụng. Tất cả năng lượng tích trữ trong cơ thể có phải hay không giúp ngươi lên cấp?”

“Sao lão biết?” Hạ Vũ tròn mắt

“Ha ha ha, nha đầu ngu ngốc. Ngươi như ngươi tu luyện chính là kì tài trăm năm khó gặp. Có phải người khác không nhận thấy nguyên tố giao động quanh ngươi không? Có phải không ai dò được năng lượng của ngươi không?”

“Đúng vậy.” Nhắc đến đây ngược lại nàng rất bình tĩnh

“Không ngờ... aizzzz” Lão thở dài “Ngươi nha, tiểu nhân nhi như vậy lại có bản hộ pháp thất truyền. Không biết là ai giúp ngươi nữa.”

“Là ý gì?” Phương pháp tiểu Bạch có gì không đúng sao?

“Chuyện kể ra thì rất dài. Nhưng có lẽ lần tới gặp lại chúng ta có cơ hội nói thì sao.” Lão cười “Trừ họ Độc Cô lánh đời gia tộc kia, ta cũng không biết thủ pháp này lại có người ngoài luyện được.”

“Ồ, vậy sao?” Hạ Vũ hứng thú

“Không những vậy, thực sự khi dùng nó, ngươi có thể nắm bắt bất cứ nguyên tố nào mình thích.”

Hạ Vũ nhú mi. Thật vật sao?

“Ngươi không phải là không biết điều này chứ?” Lão tròn mắt

Hạ Vũ lắc đầu. Đang định lên tiếng thì hỏa lang tiến tới

“Chủ nhân, cửa truyền tống đã mở”

“Chúng ta đi thôi.” Lão thở dài “Ta tiễn ngươi một đoạn”

Nhìn những xoáy nước kia, Hạ Vũ lại có chút luyến tiếc. Sống ở đây cũng gần tháng, cũng có chút quen thuộc. Chỗ này tốt lắm. Về sau có thể, nên tìm nơi thể này ở tiêu dao qua ngày không tệ.

“Đi đi.”

“Đồng Tuyền lão nhân, Hạ Vũ đi.”

Nhìn bóng dáng nho nhỏ rồi rầm nháy vào xoáy nước, lão nghĩ ngợi một chút. Hỏa lang tinh ý nhìn theo xoáy nước dần khép lại rồi nhìn lão.

“Chủ nhân muốn đi?”

“Đứa nhỏ ngốc.” Lão phì cười “Ta làm sao có thể đi?”

“Chỉ cần chủ nhân muốn, phong ấn này có là gì?” Hỏa lang không cho là đúng, phì phì thở.

“Có lẽ nhân ngư tộc cũng giải quyết xong rồi.” Lão tự nhủ “Nó nói gì?”

“Nàng ta hoài thai rồi. Có lẽ cũng đã xông vào điện rồi.”

“Aizzz, cuộc sống giới trẻ, chúng ta cũng không tham gia vào được.”

“Vương, người nói vậy thật không đúng.” Hỏa lang nói “Dù gì trong máu ngươi một nửa chính là nhân ngư tộc. Vương hoàn toàn có khả năng trở lại tranh vị”

“Nhiều năm như vậy, ngươi còn oán hận ta mang ngươi đi sao?” Lão bật cười “Không lẽ vẫn nhớ đến Thủy lang?” Giọng nói đầy trêu ghẹo

“Hừ, đừng nhắc tới nàng ta.” Hỏa lang tức giận thở phì phì quay đi

Lão nhìn bóng Hỏa lang. Hơn ngàn năm tuổi còn giận dỗi như trẻ con. Thật là khó chiều. Tịch dương dần trôi, lão cũng không nghĩ ngợi mà trở về nhà. Lại phải tự mình nấu ăn rồi. Thật hoài niệm cơm đĩa nhỏ kia nấu.

Hạ Vũ một đường theo dòng nước xuống. Bình thường nhân ngư tộc nào nhiệt, nay lại yên ắng. Hạ Vũ rơi vào tống trận truyền thẳng xuống thủy cung. Thật không biết may mắn hay xui xẻo.

Nàng nhìn căn phòng xa hoa này, thật không nghĩ mình vào tận tẩm cung của nữ hoàng. Mắt thấy nữ nhân nằm trên giường kia, tâm trạng Hạ Vũ lại rối rắm

Sờ dĩ biết nàng ta là nữ vương bởi ấn kí giữa trán nàng, giọt nước đỏ như máu – biểu tượng chủ nhân biển cả. Nói vậy là căn bản hoàng cung nhân ngư tộc vẫn chưa định đoạt. Mắt thấy người trên giường nhịp thở đều đều không có dấu hiệu muốn tỉnh, nàng rón rén lại gần.

Đó là khuôn mặt cỡ nào tinh xảo. Đường nét như được đẽo gọt tỉ mỉ. Mái tóc xanh ôm trọn khuôn mặt, mềm mại, mượt mà như dòng nước. Đôi môi anh đào khẽ mở, mị hoặc chúng sinh. Quả không hổ danh là nhân ngư tộc. Thực xinh đẹp.

Đang ngắm, lại nghe tiếng người tiến vào. Hạ Vũ cẩn thận trốn vào tủ. Đi vào có bốn nam nhân xinh đẹp, mỗi người một vẻ nhưng đều có một vết bớt hình hoa giữa trán – biểu tượng nam nhân của nữ vương.

“Đại ca, đừng tức giận.” Một nam nhân hơn 30 mở miệng. Hắn có đôi mắt màu trà rất cuốn hút

“Hừ, lão tử mới không thèm tức giận con bé đấy” Kẻ được gọi đại ca chính là nam nhân đã tấn công Hạ Vũ hôm đó “Lão nhị, ngươi nói xem tiếp theo nên làm gì.”

“Tiếp đón cẩn thận thôi.” Người gọi lão nhị khẽ cười. Ánh mắt hoa đào khẽ cong lên cực gian xảo “Không phải 2 tuần nữa mới sinh sao? Ta thực muốn xem nó giữ thể nào cái bụng đấy.”

“Chỉ là nam nhân kia thật không biết tốt xấu” lão đại khinh thường “Thực mắt mặt nam nhân chúng ta.”

Nghe đến đây tim Hạ Vũ bộp chộp. Vậy là Vũ Dực hẳn lựa chọn như vậy sao?

“Theo ta thấy tốt nhất nên tìm ra cách đưa nam nhân kia đi.” Một nam nhân vẻ ngoài lạnh băng lên tiếng. Hắn là người duy nhất dùng khăn che lại ấn kí trên trán.

“Lão tứ, ngươi có chủ ý gì?”

“Nữ nhân ngư thể chất rất dễ hoài thai. Nếu không phải nàng bị hạ dược, chưa chắc đã sinh được con bé.”

“Hừ, nói dễ nghe. Dù gì nó cũng là con người.” Lão đại khinh thường

“Lão tứ nói đúng. Cần giải quyết hết nam nhân bên cạnh nàng.” Lão nhị lên tiếng

“Khụ khụ khụ...”

Trên giường lúc này lại có tiếng ho. Tim Hạ Vũ đập mạnh. Nữ vương tỉnh?

“Tứ lang...” giọng nói yếu ớt, mỏng manh vang lên

Nam tử lạnh băng hơi cứng ngắc. Hắn khẽ xoay người. Tâm tình lão đại không tốt lắm. Hắn hừ một tiếng rồi bỏ ra ngoài.

“Ta đây.” Nam nhân ứng tiếng rồi đi đến bên giường

Dường như nàng ta mệt nhọc đến không động nổi người. Chỉ khẽ đưa tay lên lại vô lực hạ xuống. Nam nhân đi đến gần, nâng nàng lên. Động tác cứng nhắc, nhưng hết sức nhẹ nhàng.

“Như nhi thể nào rồi?”

“Con bé khỏe.” Hắn dương lên tia cười yếu ớt “Nó vừa đến thăm nàng, nhưng sợ nàng thức dậy, vừa dòi đi.”

“Khụ khụ khụ...” Nàng ho một tràng dài. “Thân thể này thực không biết trụ được đến khi con bé có nữ nhi không...”

“không sao, rồi nàng sẽ tốt thôi”

Tiếng nói nhỏ dần, xen kẽ tiếng ho. Hạ Vũ khó hiểu nhíu mày. Nếu nàng không nhầm, nữ vương nhân ngư bị lừa dối không biết chuyện gì. Mà nàng ta lại tin tưởng tuyệt đối vị tứ lang này. Con gái nàng chính là con đẻ của vị này. Xem ra, hoàng thất ở đâu cũng rắc rối như nhau. Thân tình, thâm tình trong cung cấm thật xa xỉ.

Tiếng hô hấp dần đều. Lại có tiếng bước chân đi vào. Nam nhân xưng là lão nhị khẽ mỉm cười nhìn trên giường.

“Ngươi không nên có phân tâm cảm này.”

“Ta hiểu. Nhưng nói thế nào, nàng cũng là nương tử của ta, mẫu thân con gái ta. Như thế nào có thể nói tình cảm mấy trăm năm nay là giả dối.”

“Hừ, hoàng thất vĩnh viễn là nơi lạnh lẽo nhất. Làm gì có cái gọi là tình thân. Năm đó, nếu không phải cố nữ vương hạ lệnh, ngươi nghĩ nàng chỉ có một đứa con thôi sao? Năm đó, đáng lí ra nhân ngư tộc đã đổi chủ rồi.”

Bọn họ vừa nói vừa đi ra. Hạ Vũ thở phào. Thật may mắn không bị phát hiện. Thật may mắn vì xung quanh nàng không có nguyên tố dao động. Nếu bị phát hiện, bằng vào thực lực của nàng đứng là khó sống nổi.

Hạ Vũ liếc nhìn nữ vương đang ngủ say sưa, sâu kín thở dài rồi lách mình ra khỏi phòng. Nàng muốn đi tìm hắn.

Hạ Vũ không biết đường, lại không thể tùy tiện tóm một người hỏi đường. Nhân ngư ở dưới nước hoạt động như con người, ai có pháp lực cao thì biến hóa thành chân nên nàng có thể tránh câu hỏi đuôi nàng đâu. Sau khi đi nửa vòng cung mà không bắt gặp bất cứ ai, nàng bắt đầu bực mình.

Làm thế nào để tìm Vũ Dực?

Tai nghe tiếng động, cảm nhận có người đến, Hạ Vũ rất nhanh lẩn sau cột trụ trốn đi. Có rất nhiều tiếng quạt nước, tiếng hô. Một nam nhân có chân lại bị một lũ có đuôi đuổi theo, đây là sao? Hạ Vũ bất động quan sát cho đến khi nam nhân đó chạy tới gần.

Là hân?

Hạ Vũ nhú mi, thừa dịp những nhân ngư kia chưa đuổi đến, kéo hân lại bịt miệng không cho lên tiếng. Mắt thấy nhân ngư tức giận quay xung quanh, Hạ Vũ nhanh chân lên vào một căn phòng còn khép hờ.

“Là ngưoi?”

“Tại sao ngưoi ở đây? Ngưoi có thấy người đi cùng ta không?” Hạ Vũ nhú mi hỏi

Đây chính là người đi cùng nàng trên chuyến tàu.

Tề Mặc ngẩn ra, nhìn thấy Hạ Vũ hân có không dám tin, vui vẻ pha lẫn xấu hổ. Tại sao cùng nhảy vào chỗ đó mà hân không gặp nàng, lại gặp người kia? Nam nhân kia cũng thật là, tại sao lại có thể làm như vậy chứ?

“Cẩn thận, họ vẫn chưa đi xa đâu.”

Sau khi xác định kĩ lại lần nữa mọi người đã bỏ đi, Tề Mặc mới kể lại cho Hạ Vũ nghe chuyện hân nhìn thấy Vũ Dực. Nhưng hân cũng không nói rõ ràng lắm. Chuyện này hân đến là đi cùng nhóm người công chúa, nhưng lại bị truy đuổi vì nghĩ là nam nhân của công chúa kia.

Hạ Vũ xác định hân không có giỡn, trái tim bất giác roi bịch. Nói như vậy là Vũ Dực chọn ở lại?

“Không phải đâu.” Tề Mặc lắc đầu

“Ngưoi có ý gì?”

“Ta đã gặp đại ca ngưoi. Ba chúng ta đã có giao dịch. Nàng ta muốn có thai, hân muốn chính là Nước Mắt Nhân Ngư, còn ta muốn tìm hiểu tại sao ta không thể lên cấp. Mặc dù điều này rất trái lương tâm nhưng cái thai là giả. Ta cho nàng ta dùng thuốc để giả có thai.”

“Cái gì?” Hạ Vũ tròn mắt

“Thuốc là của ta. Nàng ta đồng ý giao dịch. Hiện trạng giống hệt như có thai, đến ngư y kiểm tra cũng nói là mạch hi.”

“Được rồi, nói vậy hân bây giờ cũng bị đuổi giết?”

“Có lẽ vậy. Nhưng là năng lực của hân sau khi ở cạnh công chúa tăng rất nhanh, đã đạt bát cấp rồi. Nàng ta cũng không giải quyết được vấn đề của ta.” Hân chán nản nói.

“Giúp ta liên lạc với Vũ Dực. Ta có cách giúp ngưoi.”

“Thật?” Hân ngạc nhiên.

“Phải, ta đã từng bị giống ngưoi.”

Hân trầm ngâm chút rồi gật đầu. Có lẽ sư phụ đúng, nàng có thể giúp hân.

“Mỗi tối 2 người họ sẽ ở chung để che dấu tai mắt. Tầm cung công chúa canh khá nghiêm ngặt. Ngưoi trước đi theo ta đi.”

Hai người lén lút lút lút thò ra. Tề Mặc cũng là bị đuổi đến, chạy loạn một vòng mới nhớ đường đi. Dưới nước, ngày đêm giống như trên cạn. Ban đêm nước biển đặc biệt lạnh và tối. Hạ Vũ cao chưa đến ngực hân, đi bên cạnh như bé con. Tề Mặc nói thế nào cũng đã ngoài 20 rồi, nhìn hân dẫn Hạ Vũ đi như bảo mẫu trông trẻ, thực nực cười.

Đến tầm cung, không một bóng người trông coi. Lại nghe có tiếng thờ dốc đầy kích tình, mặt Hạ Vũ đỏ ửng. Không ngờ lại gặp chuyện này. Hai người này, không phải nói giả vờ sao? Hạ Vũ có hơi tức giận.

“Ai?”

“Ta đã về.”

Cửa phòng mở ra. Vẫn còn nghe rõ tiếng rên phóng túng bên trong. Vũ Dực lại bình thân đi ra. Mới có 1 tháng, hân trông như trưởng thành ra vậy. Khi nhìn thấy Hạ Vũ, hân thoáng sùng sốt. Khuôn mặt lại nhanh chóng đỏ lên, xấu hổ cúi gầm xuống.

“Vũ... Ta... Không phải như ngưoi nghĩ...”

“Hừ, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, ngươi lại để mỹ nhân cô quạnh như vậy sao?” Hạ Vũ hừ mũi, giọng chua chua nói

Thật tốt, không phải hẳn. Mặc dù biết lựa chọn như vậy thực tốt cho hắn, nhưng là nàng cũng sẽ không tự nhiên, có chút khó chịu. Một người ở cạnh mình thời gian dài như vậy, cho dù không có tình cũng có nghĩa. Huống chi, Vũ Dực do một tay nàng dẫn dắt, nay lại bị nữ tử xa lạ cướp mất thật không quen.

“Nhanh lên, vào đây.”

Hóa ra trong phòng còn có một tầng kết giới. Thảo nào những người kia không trực tiếp xông vào được. Ở trên giường, cách một tầng sa mỏng có thể thấy thân thể nữ nhân lung linh cùng trận chiến kịch liệt trên đó. Hạ Vũ đỏ mặt, lại bị Vũ Dực bịt tai xoay đi,

“Không nên nhìn. Ra gian ngoài chúng ta nói chuyện.”

Tại Hạ Vũ đỏ rực. Làm người 2 kiếp, nàng đã bao giờ động đến cái này đâu. Ngẫm lại hai mấy năm cuộc đời lại chưa biết đến luyện ái, cũng chưa xem “heo” chạy bao giờ, thật mất mặt. Vũ Dực cũng đỏ mặt. Tề Mặc dường như không bị kích bởi âm thanh này. Hắn hoàn toàn bình thường.

“Vũ, sau khi xong chuyện này, nàng ta hứa trao Nước Mắt Nhân Ngư cho ta rồi.” Hắn cười “Như vậy liền giao cho ngươi dùng.”

“Ngươi hứa gì với nàng? Bảo vật như vậy muốn lấy là được sao?” Ánh mắt Hạ Vũ không tin, chỉ tiếc rèn sắt không thành nhìn Vũ Dực.

Vũ Dực há hốc mồm, ảo não. Hắn biết chứ. Điều kiện hắn đã từ chối. Nhưng nàng ta hứa đưa vật là thật. Chỉ là Nước Mắt Nhân Ngư là bảo vật trong quốc khố. Nó có linh tính, tự mình chọn chủ. Nàng ta hứa cho hắn cơ hội vào, chỉ là lấy được không còn dựa vào bản lĩnh.

Mới có một tháng nhìn hắn gầy đi, nhưng Hạ Vũ lại mập mập nồn nà hơn hẳn. Đôi mắt xanh biếc, long lanh như nước, linh động như nai đánh sâu vào tâm trí hắn. Những ngày sống trong giày vò đấy, khi hắn không trụ nổi dụ hoặc thì hình ảnh nàng hiện lên trong đầu. Hắn gạt mình sợ hãi. Hắn có ý tưởng không đúng đắn với nàng. Nàng là chủ nhân của hắn. Nàng vẫn còn là đứa trẻ. Nhưng hắn lại không phủ nhận được rằng lúc đó hắn nghĩ đến nàng. Mơ màng màng như vậy, đến khi nhận ra, hắn đã bán ra rồi. Hắn xấu hổ. Hắn không dám đối mặt với Hạ Vũ. Hắn đã làm điều có lỗi với nàng.

Hắn không kiềm lòng được khi nhớ đến nàng. Nhớ từng động tác, giọng điệu. Tiếng rên rỉ vờn quanh trong gian phòng khiến hắn ảo tưởng đó là nàng. Hắn muốn phi nhỏ chính mình. Phi nhỏ bản thân xấu xa dơ bẩn. Vũ thanh cao như bông hoa tuyết liên. Kiều ngao, thanh tao, độc nhất vô nhị. Hắn là cái gì mà dám mơ tưởng đến nàng?

Cũng có lúc hắn nghĩ sẽ làm vua của biển cả. Như vậy nàng hẳn sẽ có thêm cánh tay đắc lực là nhân ngư tộc. Nhưng hắn luyến tiếc. Hắn đã không xứng với nàng, ngay cả cơ hội nhìn nàng mỗi ngày cũng bị tước đoạt thật thống khổ. Tâm hồn hắn dần dựa trong đồng luân lý đạo đức tự hắn gây ra. Hắn biết, Vũ sẽ không ép buộc hắn. Vũ sẽ không hi sinh hắn vì mục đích lấy được tộc nhân ngư. Nếu vậy hãy cứ để hắn tiếp tục ích kỉ bên nàng đi. Sẽ có ngày hắn vì nàng gây dựng một thế lực lớn mạnh. Hắn không cần dựa vào nữ nhân nào để đạt mục đích cả. Khẳng định nàng cũng mong thế. Từ lúc đó, hắn đã âm thầm hạ quyết tâm.

Có lẽ rất lâu sau đó, hắn sẽ hoài niệm về khoảng thời gian này. Nhìn đội quân tinh nhuệ gọi mình là chủ tử, hắn mỉm cười. Giúp cho nàng, mãi mãi đứng sau nàng ủng hộ vô điều kiện. Chỉ cần nhìn nàng vui là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyết Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Nước Mắt Nhân Ngư – Về nhà

“Dực. Ai vậy?” Ba người đang trò chuyện thì một mỹ nhân thướt tha bước ra.

Hạ Vũ đoán đó chính là công chúa nhân ngư. Nàng ta có đôi mắt xanh ngập nước. Mái tóc xanh bồng bềnh giống hệt mẫu thân. Dáng người thướt tha, yếu điệu, có vài phần đáng yêu, đầm ấm, lại có chút quyến rũ nị hoặc của nữ nhân.

“Công chúa điện hạ.” Vũ Dực lạnh nhạt gật đầu. “Vũ, đây là công chúa nhân ngư. Còn đây là Hạ Vũ.” Vũ Dực đơn giản giới thiệu.

Có lẽ rất nhanh, ánh mắt của vị công chúa kia ánh lên cái gì đó, nhưng chưa để Hạ Vũ đoán bắt thì rất nhanh đã biến mất. Nàng ta đầm ấm gật đầu.

“Nghe Dực nhắc về tiểu muội thật nhiều. Quả là đáng yêu.”

Hạ Vũ hí hóp mắt đánh giá. Công chúa nhân ngư không đơn giản như bề ngoài của nàng ta. Mặc dù rất khó nhận biết, nhưng sự thật là Hạ Vũ đối với trực giác của mình rất tin tưởng.

“Công chúa, xin gọi ta là Vũ công tử hoặc Vũ Dực. Ta không thích ai gọi thẳng tên của ta.” Vũ Dực trầm xuống, nhắc lại.

Ngay lập tức, khuôn mặt đầm đìa đáng yêu kia như bị đá kích thật lớn. Nàng ta mở đôi mắt tròn ngập nước, cánh môi khẽ cắn. Hạ Vũ cảm thấy rất không thích biểu cảm này. Kếp trước và kiếp này, cái nàng học được rõ nhất chính là cách nhìn người và quan sát sắc mặt. Bình thường nàng thích nhìn người ta qua lại, hoạt động của những đứa trẻ trong công viên, của bạn học trong trường, của các bác sĩ. Nàng biết họ nhìn nàng với ánh mắt thương hại, đồng tình, hả hê. Mỗi người một vẻ, một mặt nạ riêng mình.

Vị công chúa này tuy đầm đìa đáng yêu làm người ta muốn thương yêu nhưng mà sâu trong đáy mắt nồng đậm ghen tỵ và độc ác. Không phải nhìn trúng Vũ Dực chứ? Thế thì phiền to. Độc nhất chính là lòng dạ nữ nhân. Mà một nữ nhân từ nhỏ đã được sủng ái, hồ mưa gọi gió như nàng ta càng khó chiều. Có vẻ sẽ rất khó để giải quyết vấn đề này.

Hạ Vũ đoán đúng, vị công chúa này không hiền lành gì cho cam. Hoàng tộc nhân ngư họ Tuyền. Công chúa nhân ngư tên Tuyền Như. Nhìn vẻ ngoài mới 15 16 nhưng thực chất đã tu luyện hơn trăm năm tuổi. Tộc nhân ngư tuổi thọ trung bình là hơn ngàn năm. Tu luyện trong thời gian trăm năm đầu thì có thể hóa thành dạng người, trong giai đoạn tuổi nhỏ. Đột phá thì sẽ có dạng như người trưởng thành, có quyền lựa chọn giới tính và tuổi. Hơn 500 tuổi có hình dáng như người 30.

Tuyền Như thực sự yếu đuối như vẻ bề ngoài? Không hề. Năm 50 tuổi nàng đã có thể hóa thành người. Năng lực của nàng trong hoàng thất chính là một kì tài. Nàng do tứ vương sinh ra nhưng lại có vẻ ngoài trái ngược hẳn. Tứ vương khuôn mặt cứng nhắc, lạnh lùng nhưng bên trong thì dễ mềm lòng. Lúc nàng bị giam giữ, là hấn phóng cho nàng một con ngựa. Người như hấn khó làm đại sự.

Nàng nhìn trúng Vũ Dực? Không hẳn. Chẳng qua nam nhân nào nàng từng không chiếm được? Hấn chính là một trong số đó. Hấn không hẳn có bề ngoài xuất chúng nhưng trên giường đứng là mãnh nam. Mặc dù lần đó hoàn toàn do thuốc kích thích, và hấn chỉ gọi tên “Vũ” nhưng tư vị của hấn đúng là khó quên. Nam nhân à, khi hưởng tư vị của nàng còn không phải quì gối dưới nàng? Nhưng không, hấn vẫn lạnh lùng ngang bướng như thế. So với việc bức nhân như thế, nàng muốn từ từ bề bầy từng móng vuốt của hấn hơn. Không phải hấn quan tâm đến “Vũ” sao? Nàng muốn xem “Vũ” là ai.

Đối thủ của nàng chỉ là con nhóc nhìn chỉ khoảng chín mười tuổi thôi sao? Nàng ta có mái tóc đỏ rực như ngọn lửa, nhìn như mắt vô cùng. Đứa nhỏ này có đôi mắt xanh biếc, lạnh nhạt, thờ ơ. Làn da phấn nộn. Khuôn mặt chưa hết vẻ non nớt nhưng nhìn ra được là một tuyệt đại nữ nhân sau này. Gương mặt này, tốt nhất không nên tồn tại. Tuyền Như nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Ba người yên lặng, còn Tề Mặc bắt đầu nói đến kế hoạch đưa người vào gần chỗ nữ vương. Hạ Vũ để ý, bụng nàng ta quả nhiên to thật. Có thể sẽ trở dạ trong nửa tháng nữa, không biết sẽ như thế nào. Đứa trẻ này, thực chất là của ai?

“Nghỉ đi, mai chúng ta còn có việc.” Tuyền Như đầm đìa đáng yêu nói “Tiểu muội, chúng ta ngủ chung nhé. Ta có rất nhiều lời tâm sự với muội về Dực.”

Hạ Vũ không ngờ nàng ta lớn mật nói thế. Nhưng thực khó xử. Nàng không thích ngủ cạnh người khác, nhất là trên người nàng ta hương vị hoan ái còn chưa hết. Lại nói, quả nhiên khác loài không thể nói chuyện. Thật không hiểu sao nam nhân có thể chung vợ như thế. Nàng cực kì kì thị vấn đề tam phu tứ lang hay thế thiếp đầy nhà thế này. Theo nàng thấy, tình yêu rất ích kỉ. Nó không thể dung đến ba người. Nắm tay nhau đến bạc đầu, chỉ có hai tay là đủ rồi. Ba tay nắm lại, đâu còn gọi là nắm tay. Huống chi tộc nhân ngư lại nữ tôn nam tì. Một nữ nhân có nhiều nam nhân như vậy, khác nào kĩ nữ ở trên mặt đất đầu.

“Xin lỗi, ta không có thói quen ngủ cùng người lạ”

Tuyền Như chờ người. Rất nhanh lại tươi cười.

“Vũ, vậy tối nay chàng lại bồi ta được không?”

Ghê tởm. Hạ Vũ thầm mắng trong lòng. Thực là ghê tởm. Cái gì mà “lại” chứ? Nàng ta là muốn thị uy sao? Muốn tuyên bố Vũ Dực là người của nàng sao? Chưa để Hạ Vũ tức giận, Vũ Dực đã trầm giọng.

“Ta nghĩ chuyện chúng ta đã nói rõ. Thịnh công chúa tự trọng.”

“Chàng thật tuyệt tình.” Tuyền Như rung rung nước mắt “Ta với chàng là thực tình mà”

Một màn này, Tề Mặc quá quen thuộc. Hấn không thích nữ nhân này. Còn thực sự thấy ghê tởm. Dứt khoát quay mặt đi ra ngoài, còn không quên kéo theo Hạ Vũ.

“Thịnh tiếp tục. Làm ơn đừng làm hư trẻ nhỏ.”

Hạ Vũ muốn cười mà không nổi. Tề Mặc thực sự nói ra những lời như thế. Nàng đưa ánh mắt đồng tình cho Vũ Dực rồi bỏ đi theo Tề Mặc.

“Ta còn phải nói rõ sao? Ngươi đã có thứ ngươi cần rồi.”

“Chàng biết thứ ta cần là gì sao?” Nàng ta thu lại vẻ yếu đuối vừa rồi, cười nhẹ

“Hừ, đó là lần duy nhất cũng là cuối cùng. Dù dê hèn, nhưng ngươi thực sự thụ thai, cũng không phải do thuốc. Thứ ngươi hứa, đến cuối cùng ta sẽ lấy. Hai chúng ta không ai nợ ai.”

“Phải vậy sao?” Nàng ta cười khẩy “Vũ, chàng thật vô tình. Đứa trẻ mang một nửa dòng máu của chàng đó.”

“Đừng nghĩ lấy nó ra uy hiếp ta. Chỉ là một cục thịt mà thôi. Loại nữ nhân như ngươi, ăn nằm với bao nam nhân mà chắc chắn đứa trẻ của ta?”

Vũ Dực tức giận bỏ đi. Tuyền Như nhìn theo hướng hắn, khẽ cười. Ha, Vũ Dực ngươi nghĩ muốn thoát khỏi tay ta sao? Chỉ cần là thứ ta muốn, đừng mong có thể trốn thoát.

Tuyền Như ung dung quay người trở ra.

Mấy ngày sau đó, Hạ Vũ cũng biết thêm tình hình ở đây. Một người trong có nội ứng, chỉ cần lựa thời cơ, trong ngoài phối hợp có thể lật ngược thế cờ. Điều cần thiết bây giờ chính là thời gian. Chỉ cần 2 tuần nữa là Tuyền Như kia hạ sinh. Có nắm chắc cơ hội hay không chính là còn phải xem vận may thế nào.

Ngược lại Tuyền Như công chúa mấy ngày nay rất ngoan ngoãn ở trong phòng. Hạ Vũ rảnh rỗi, cũng ngồi tu luyện. Nàng nhận ra khi bị Ngự Thủy áp chế năng lực trong thời gian dài như vậy, nàng lên cấp. Thế nhưng điều khiển năng lượng mới có chút khó khăn. Thông thường tiếp nhận năng lượng từ từ, nàng dễ dàng điều khiển nó, nhưng một nguồn năng lượng đột ngột xâm nhập vào lại không dễ như vậy. Không cẩn thận thậm chí có nguy cơ bị bạo.

“Vũ, đến giờ ăn rồi.”

Vũ Dực bước vào, thấy nàng ngồi yên, hắn cũng không lên tiếng nữa mà lặng lẽ chờ. Quanh thân Hạ Vũ bao phủ một tầng nước. Nàng ngồi đó, ung dung bình thản nhưng khiến người ta không thể dời mắt. Hàng mi khẽ run run cho thấy nàng sắp mở mắt. Vũ Dực ngưng ngưng quay đầu đi.

“Dực, ngươi đến rồi.” Hạ Vũ mở mắt, mỉm cười nhìn hắn.

“Ừ, mau đi ăn.”

“Ta nhớ thức ăn ngươi làm.” Nàng hoài niệm “Ngươi xem, dưới này hòa nguyên tố chính là bỏ đi. Lại không thể ăn món ăn bình thường một chút.”

Hạ Vũ buồn bực. Thế nào mà khi tiến vào khu vực thủy tộc nàng một chút năng lượng cũng như bỏ đi. Không gian phong ấn cũng không dùng được. Hoa tai lưu ly cũng vậy. Như vậy không biết gia đình như thế nào.

“Ngaoan, trở về ta lại nấu.” Vũ Dực mỉm cười

“Là ngươi hứa nhé.” Hạ Vũ cười. “nhớ năm đó ngươi ngay cả nhóm lửa cũng không biết.”

Vũ Dực xấu hổ quay đầu, để mặc Hạ Vũ luyện thuyền. Hai người dắt tay nhau đi ra, gặp Tề Mặc chạy tới.

“Không xong rồi. Nàng ta chuyển dạ.”

Cả hai giật mình nhìn nhau. Sớm hơn 1 tuần. Là có tác động của ngoại lực hay vốn dĩ là như vậy.

“Gọi người chưa?”

“Căn bản không có ai đáng tin.” Tề Mặc lắc đầu. “Sinh sản của nhân ngư tộc rất phức tạp. Nhưng bên người nàng ta ngay cả người đáng tin đều không có. Bên kia các nam hậu đã nghe tin rồi. Tình hình có vẻ phức tạp hơn dự kiến.”

“Ta đi.” Hạ Vũ nghiêng răng.

Ba người chạy lại phòng Tuyền Như. Tì nữ thân cận của nàng ta đang bụng chầu lớn. Hạ Vũ nhìn nhìn, nhíu mi. Theo như nàng biết, dịch nhón này tiết ra khi nhân ngư tộc sinh con. Nhưng chảy nhiều như vậy, lại khó sinh. Nhân ngư tộc không như nhân tộc. Các nàng mang thai chỉ mất có mấy tháng. Sinh ra, trứng sẽ ở trong dịch nhầy này bảy bảy bốn chín ngày mới bắt đầu tiến hóa thành cá. Sau đó tốn thêm nửa năm tiến hóa thành dạng nhân ngư. Quá trình tu luyện thì khỏi nói, thật sự là khó khăn lớn.

Chất nhầy chảy nhiều như vậy, sẽ ảnh hưởng tới trứng khó phát triển.

“Cô nương, mau giúp công chúa. Chủ nhân đã mất dịch hai chậu rồi”

Tì nữ thân cận nàng ta khó hoa lệ đầm mưa. Nàng theo công chúa từ nhỏ, mặc dù nàng ta tính tình không tốt một chút, nhưng lại luôn bao che cho người của mình.

“Ta sẽ cố. Hiện tại có ai có thể tin được không?”

“Nô tì không biết. Nếu để ngư y do nam hậu tiến vào, tính mạng công chúa cũng khó bảo toàn.”

Hạ Vũ suy nghĩ một lúc. Lúc này chỉ có thể mở đẽ. Nhưng phương pháp này có phần hơi quá. Chính là bây giờ cũng không còn cách nào.

“Được, ngươi theo ta vào đây. Hai người ở ngoài ngăn cản cho bảy vị kia tiến vào. Ta sẽ cố hết sức.”

“Được.”

Hạ Vũ đi vào phòng. Mùi máu tanh và dịch nhầy hòa vào nhau rất buồn nôn. Nàng cố gắng đi tới. Tuyền Như tái nhợt nằm trên giường. Thấy người tiến vào, khóe môi nàng khẽ dương lên. Không hổ là mỹ nhân, dù hấp hối cũng vẫn xinh đẹp như vậy.

“Ta có biện pháp cứu cả ngươi và đứa nhỏ trong bụng.” Hạ Vũ nhàn nhã ngồi xuống.

Tuyền Như nhìn nàng. Nàng ta cắn chặt răng, không mở miệng hỏi hay cầu xin. Chỉ là ánh mắt lãnh lệ, ngoan độc nhìn chằm chằm Hạ Vũ.

“Cô nương, cầu xin người cứu công chúa.” Ti nữ kia quì xuống khóc lóc rất thương tâm. Nhưng Hạ Vũ mặc kệ. Nàng nhàn tĩnh nghịch nghịch dụng cụ trên bàn.

“Điều kiện?” Tuyền Như khó khăn mở miệng.

“Cũng không có gì khó khăn.” Hạ Vũ mỉm cười. “Tĩnh ngày mà nói, đứa trẻ này không phải của Vũ Dực. Lại nói, ngươi lại có hứng thú chinh phục hắn. Nhưng mà, hắn có chủ rồi.”

“Ngươi muốn ta buông tha cho hắn?” Tuyền Như yếu ớt cười.

“Sai. Con người ta nha, rất là bao che khuyết điểm. Vũ Dực đứa nhỏ này quá thanh thuần nên bị ngươi lừa bịp. Nhưng mà ta thì không. Không thể nói ngươi buông tha hay cuốn lấy hắn như thế. Hắn vốn dĩ không do ngươi quyết định.”

“Ý ngươi là?” Tuyền Như khó chịu lên tiếng.

“Không có gì.” Hạ Vũ tươi cười “Vốn dĩ ngay từ đầu ngươi cũng biết đứa nhỏ không phải của hắn. Nhưng mà ngươi lại có hiệp ước với hắn. Hơn nữa, khế ước này lại được kí kết bằng máu. Mà hắn đã có huyết khế với ta, ngươi lại không biết. Sau khi hai người kí kết, ngươi mới phát hiện ra. Vì vậy nói đứa nhỏ có nửa dòng máu của hắn không sai. Chỉ là, huyết khế này là hiệp ước không bình đẳng. Nói ra chính là....”

“Im miệng!!!” Nàng ta oán độc mở miệng, lại phun ra búng máu.

Hạ Vũ biết mình đoán đúng rồi.

Vốn dĩ, khi Vũ Dực lấy huyết vi chú, quan hệ hai người chính là chung dòng chảy. Nàng cũng đồng ý. Nói cách khác, sống chết của hắn chỉ là do ý nghĩ của nàng. Khi hắn gặp chuyện, nàng có thể có cảm biến. Khi hai người gần nhau, lực lượng do sức mạnh song tu này tăng mạnh. Đây chính là phương pháp tu luyện thất truyền nàng tìm thấy trong không gian.

Khi Tuyền Như và Vũ Dực kí huyết khế, Vũ Dực không có phản kháng. Nói cách khác, lúc đó hắn bị nàng ta khống chế bằng thuật thôi miên. Nhưng ý thức của hắn khá là cường đại. Hắn chống lại được bằng tâm lý, nhưng một phần kí ức vẫn bị nàng ta điều khiển. Khi nàng ta phát hiện huyết khế của Vũ Dực và Hạ Vũ, nàng ta muốn phản ước. Quá trình này chính là hai lực lượng ở trong cơ thể Vũ Dực đánh nhau. Hôm trước nàng bỗng phát hiện hắn sắc mặt bỗng tái nhợt, đau đớn ôm ngực, nàng đã nghi ngại. Chỉ là, may mắn cho hắn, khi hai lực lượng này giao tranh, độc trong hắn hoàn toàn được giải. Đây chính là trong họa có phúc.

Huyết ước của nàng không bằng nàng ta do tu vi, nhưng vì nàng ta mang thai, tu vi dùng được chỉ được ba phần, nhanh chóng bị Hạ Vũ khống chế. Nói cách khác, hiện nay, mạng nàng ta nằm trong tay nàng.

“Hừ, thật không ngờ ta có ngày này.” Tuyền Như cười lạnh. “Ngươi chắc hẳn đoán được hết rồi. Thậm chí ngay cả huyết khế cũng bị phản lại. Thật ngoan độc.”

“Ai nha, người ta vốn dĩ rất hiền lành.” Hạ Vũ cười “Ngươi và ta nước sông không phạm nước giếng, chỉ là ngươi phạm ta một thước, ta trả lại cho ngươi vài lần thôi. Yên tâm, giờ cả ngươi và đứa trẻ chưa chết được.”

Nếu nàng ta muốn dùng mê tâm thuật, Hạ Vũ cũng vui vẻ bồi hạ.

Thời gian một canh giờ qua đi, Vũ Dực bắt đầu sốt ruột. Nửa canh giờ trước có ba vị nam hậu đến nói đưa thái y bậc nhất đến nhưng bị chặn lại. Đương nhiên những người ở đây không địch lại được binh tướng nên đã bị bao vây. Thế nhưng kì lạ là khi xông vào phòng đã không còn ai. Cả Vũ Dực và Tề Mặc giật mình, nhiều hơn là nhẹ nhõm. Chỉ là lúc này có thêm mấy phần nôn nóng.

“Hai ngươi còn không giao người?” nam nhân này rõ ràng chính là lão đại.

“Ta không biết” Tề Mặc thái độ lạnh nhạt nói

Vũ Dực căn bản khinh thường trả lời vấn đề này. Hắn chỉ lo lắng cho Hạ Vũ. Nữ nhân kia căn bản không hề đơn giản như bề ngoài.

Ba vị nam hậu lần lượt là lão đại, lão tam và lão ngũ. Nam hậu có bảy vị, nhưng là người ta chỉ nhớ rõ vị lão đại đang nắm trong tay thế cục này. Nhưng là người bày mưu chính vẫn là lão nhị. Lão tam tính cách thích tham gia náo nhiệt nên hắn cố tình đến đây. Lão tứ chính là cha ruột của công chúa. Ba người còn lại cũng không được nhắc nhiều.

Bất chợt, có nam nhân chạy thẳng vào phòng, sắc mặt biến đổi không ngừng. Hắn thấy đội quân đang vây kín mấy người Vũ Dục và Tề Mặc đầy mắt lóe lên chút hận ý.

“Đại ca... Công chúa đã được đưa vào đại điện. Nàng đã sinh hạ rồi.”

“Cái gì?” Lão đại thất sắc “Lão lục, người nói rõ đi.”

Thì ra, Hạ Vũ đã đưa công chúa nhân ngư đến thẳng trong hậu cung. Nàng nghĩ đương nhiên đường tắt hoặc thông đạo vị công chúa này phải rõ nhất, nên cố ý muốn hai người đoàn tụ. Mà vị nội ứng trong cung kia, chính là lão tứ, chính là cha công chúa.

Nực cười là, tất cả bị xoay vòng như trò chơi, mà kẻ nắm trong tay thế cục vẫn là nữ vương nhân ngư.

Khi tất cả tập trung ở đại điện, nàng ta ngồi điềm nhiên trên đại điện. Tứ nam hậu ngồi cạnh. Ở dưới đại sảnh chỉ có lão thất. Lão nhị đã trốn mất. Lão đại tiến vào, sắc mặt khó coi cực điểm.

“Tiện nam nhân! Thì ra người bán đứng chúng ta.” Lão đại chỉ vào lão tứ, tức giận lên tiếng.

“Nữ vương tha mạng, ta là bị lão đại lôi kéo.” Lão tam hớn hờ ngả nón, không có chút nào về sợ hãi.

“Đại lang, chàng vẫn chưa nhận ra chàng bị nhị lang lợi dụng sao?”

Giọng nữ vương mềm nhẹ, êm ru. Lão đại giật mình nhận ra không thấy bóng dáng lão nhị. Hắn hơi lo lắng, nhưng lại rất nhanh bình tĩnh, ngoan độc nói.

“Người đừng hòng khiêu khích ta. Nữ nhân ngoan độc. Nếu không vì người ta làm sao có thể bước đến đường này.”

Lão đại vốn dĩ là người trong thế gia ở dưới biển. Gia qui có qui định, nhân ngư đầu tiên trong dòng họ được sinh ra phải làm nam và bị tiến đến làm nam hậu. Mà hắn, bắt buộc dĩ phải trở thành nam nhân. Hắn sống đã ngót nghét 700 năm, cam chịu làm thân nam nhân chịu đủ khi nhục. Hắn thực sự không chấp nhận nổi. Nữ tôn nam ti, vậy mà hắn lại bị ép thành nam nhân ti tiện, phải qui gối dưới váy nữ nhân để nhận sủng hạnh. Hắn không phục.

Bản thân lão nhị cũng là người trong thế gia. Nhưng hắn thông minh hơn. Lão nhị đã tiết lộ rằng hoàng tộc nhân ngư có bí pháp trở thành nhân tộc. Nhân tộc nam tôn nữ ti. Hắn muốn làm một đại nam nhân. Vì vậy hắn hợp tác với người kia. Trở thành nhân tộc cũng được. Hắn chỉ muốn nam quyền. Lão đại chỉ đơn giản nghĩ như vậy. Nhưng khi chạm tay vào quyền lực, hắn không gượng nổi. Hắn muốn làm vương biển cả. Không cần lên bờ cũng có thể làm đại nam nhân. Hắn sẽ biến nơi đây thành nam tôn nữ ti. Mà hắn, chính là vương của thế lực này.

Nhưng là hắn sai rồi. Hắn nghĩ hắn nắm trong tay cục diện, nhưng chân chính lại là lão nhị. Lần này lão nhị bỏ trốn, tâm hắn ví như tro tàn. Hắn biết hắn trở thành kẻ hi sinh, là quân cờ trong tay người kia lại chẳng thể làm gì. Nhưng hắn muốn dây dưa. Hắn giờ quyền trọng lên, tập trung sức mạnh bản về phía nữ vương.

“Bảo vệ nữ vương.”

“Bắt lấy hắn”

Chuyện xảy ra trong chớp mắt, lại như dài hàng ngàn thế kỉ. Lão tứ đang ngồi bỗng đứng dậy, dùng hết sức bình sinh đẩy nữ vương đang ngồi trên vương vị về phía quả cầu năng lượng. Phía bên dưới, lão tam bỗng giờ tay đoạt lại quyền trọng. Một cái bóng lao ra đỡ lấy nữ vương bị trúng một chưởng kia.

“Nhược Nhược, nàng không sao chứ?”

Tim Hạ Vũ nhảy vọt. Quá nguy hiểm. Nàng đứng sau tấm rèm, nhìn thế cục hỗn loạn thấy đau lòng. Đây chính là vương quyền, là sức hấp dẫn của quyền lực.

Nam nhân vừa nhảy ra đón lấy nữ vương là người qui dưới đất, lão thất. Người đứng trên bậc nhìn cục diện này – lão tứ quay người bỏ chạy. Hắn bỗng cảm nhận lực lượng cường đại đánh úp lại. Bản thân bị bắn bay xa một trượng, phun ra búng máu. Quân lính bỗng nhiên ủa vào. Nữ vương lạnh lùng đứng dậy, liếc nhìn qua mọi người lạnh lẽo hạ lệnh

“Bắt tất cả người lại, gọi ngư y, nhanh...”

Hạ Vũ từ sau tấm rèm đi ra, tiến lại phía này. Lão thất bị sức mạnh quyền trọng đánh cho trở về nguyên dạng là một con cá kiếm. Nàng ngăn người ra, lại bị một đoàn trước mắt làm cho sợ hãi.

“Cẩn thận.”

Hạ Vũ nhận ra nguy hiểm đã quá chậm. Lão tứ dùng hết sức bình sinh bắn về phía nàng một lực khổng lồ. Nữ vương ở gần đó đang chuyển tâm vào lão thất không để ý. Nàng bị một bóng trắng đẩy ra.

“Àm mmm”

“Dục... Không...”

Hạ Vũ nghĩ mình đã mơ 1 giấc mơ thật dài. Trong mơ là lần đầu tiên thấy Vũ Dực. Hắn lúc đó cả người bần thiêu, con ngươi ánh lên sắc đỏ khát máu. Rồi lúc hắn ngồi trong phòng nàng, ánh mắt tự ti, giọng nói khàn khàn hỏi “tại sao”. Khuôn mặt hắn lúc lúng túng do bị dính tro bụi. Rồi hắn yên lặng cạnh nàng.

Thời gian là thứ thật đáng sợ. Nàng quen với cảnh có hắn ở bên, một lẽ dĩ nhiên. Hai người phối hợp ăn ý, săn thú, nấu ăn, luyện tập. Trừ phụ thân và các ca ca, hắn là người duy nhất chịu đựng được tính cách lạnh nhạt của nàng như vậy. Nàng coi đó là lẽ dĩ nhiên, bởi vì mạng hắn do nàng “mua” về. Nếu nói chưa từng thực sự tin tưởng, thì bây giờ thực sự tin tưởng rồi.

Trái tim đau nhói. Hình ảnh lướt qua, đến khi hắn ngã trên người nàng, cả người bê bết máu, nàng sợ hãi. Không phải vì cái chết đến gần mà là người thân của mình sắp biến mất. Máu, rất nhiều máu. Chưa bao giờ nàng tưởng tượng được sắc đỏ lại có thể rợn người như vậy. Ánh mắt hắn, cũng chuyển sang đỏ...

“Không...”

Hạ Vũ bật dậy, cả người ướt đầm mồ hôi. Trái tim ầm ầm đau đớn. Có tiếng cạch cửa. Một tì nữ tiến vào, vui mừng nói.

“Cô nương tỉnh rồi.”

“Dực đâu?” Giọng Hạ Vũ khàn khàn

“Cô nương vừa tỉnh, đừng đứng dậy.” Nàng ta tiến đến “Vũ công tử đang được tiên vương đang giúp công tử. Cô nương yên tâm.”

“Tiên vương?” Hạ Vũ nhíu mi “Giúp ta đứng dậy, ta muốn qua xem.”

“Cô nương...”

“Ngươi tỉnh rồi?” Tề Mặc đi vào, nói

“Ta muốn qua xem hắn.”

“Ngươi nghỉ đi, hắn đang được cứu chữa. Tất cả khu vực xung quanh đều chăng kết giới, không vào được đâu.”

“Ta...”

“Ta sẽ kể lại mọi chuyện.” Hắn nói “Ngươi lui trước đi”

“Dạ” Tì nữ nhanh nhẹn rút trà cho hắn rồi thoái lui.

“Tình hình hôm đó như thế nào?”

“Hắn rất may mắn.” Tề Mặc cười “Không, phải nói rằng cả hai người đều may mắn.”

“Nói vậy là ý gì?”

Tề Mặc nhẫn nại kể lại chuyện đã diễn ra. Hạ Vũ ngẫm hiểu, chính huyết ước đã cứu Vũ Dực một mạng.

Huyết ước thực ra vẫn có 2 mặt. Một mặt kiềm chế huyết nô, mặt khác lại giúp hai người trong việc tu luyện. Nếu như xét trong trường hợp Vũ Dực thì lợi nhiều hơn hại. Bởi lẽ Hạ Vũ chưa bao giờ coi hắn như nô mà sử dụng tra tấn tàn nhẫn. Hai người dùng huyết ước này đồng sinh cộng tử, đương nhiên là nếu chủ huyết chết thì nô chết, còn không có ngược lại. Vì vậy, muốn mạng huyết nô, trừ khi do chính tay huyết chủ giết. Huyết ước này là thuật thất truyền, Hạ Vũ cũng mới biết bởi nàng chưa thấy ai dùng bao giờ. Mà thuật này, vốn dĩ là của thần tộc.

Thân thể Vũ Dực vẫn là ẩn số.

Nàng cứ nghĩ huyết ước này phổ biến. Nhưng sau khi tiểu Bạch giải thích mới biết đây là kẻ ước lạ trong hoàng thất thần tộc. Huyết chú bình thường của nhân tộc hay nhân ngư tộc không có cường đại và kì lạ như vậy. Những cái này có sự phân biệt khác nhau, vậy nên Tuyên Như mới nhanh chóng bị phản hệ như vậy. Hạ Vũ càng ngày càng cảm thấy bí ẩn và khó hiểu. Vũ Dực hắn...

“Cô nương, nữ vương đến thăm cô nương”

Hạ Vũ nhìn ra cửa, nói tiếng “mời vào”. Nữ vương nhân ngư một thân cung trang xanh biếc tiến vào. Đi sau nàng ta còn có 2 nam nhân.

“Nữ vương điện hạ, thứ lỗi Vũ không thể đứng dậy.” Hạ Vũ nhợt nhạt cười

“Hạ cô nương khách khí.” Tuyên Nhược nữ vương mỉm cười “Hạ cô nương là ân nhân của nhân ngư tộc chúng ta, ta thay mặt tộc nhân ngư cảm ơn cô.”

“Không có gì. Chỉ là nhắc tay chi lao. Quả trứng thế nào? Công chúa điện hạ đã tỉnh chưa?”

“Ta đến cũng vì điều này.” Nàng thở dài “Thất Thất”

Hạ Vũ nhìn nam nhân đằng sau nữ vương. Là Thất vương hậu. Nàng nhìn hấn ánh mắt dò xét. Nữ vương mỉm cười.

“Trong bảy người, tam lang và thất lang vốn trong đội ám vệ của ta.”

“À...” Hạ Vũ như chợt hiểu ra cái gì đó.

“Lão đại đã bị phế hậu vị, tước đoạt sức mạnh và biếm vào ngục. Lão nhị vẫn đang truy tìm. Lão tứ đã chết rồi.” Nữ vương nhân ngư thở dài. “Lão lục vốn cũng không tham gia, ta đã phóng hấn rồi. Hoạn nạn mới thấy rõ chân tình. Trong thiên hạ, vô tình nhất chính là nhà đế vương. Mẫu thân nói ta không đủ lãnh tình, chỉ hợp làm công chúa. Nhưng mà, các ti muội ta đều lần lượt chết đi hoặc không có con nối dõi, nên vương vị thuộc về ta.”

Nàng nói chuyện, không dùng bốn vương hay kính ngữ, mà xưng ta rất thân thiết, Hạ Vũ lấy làm thắc mắc, nhưng cũng không hỏi. Thất vương hậu bê lên một cái hộp gấm đứng bên đợi lệnh.

“Nữ vương, tiền vương vừa giải tỏa kết giới. Ngài cho gọi Hạ cô nương.”

“Đã biết.” Nữ vương lạnh nhạt. “Hạ cô nương, cô muốn đi xem thử?”

“Chúng ta đi.”

Hạ Vũ được ti nữ giúp đỡ đi đến điện Thủy Tinh. Ở ngoài, cung nữ đi lại phục vụ tất bật, nàng để ý đến bóng lưng quen thuộc và vật nhỏ dưới chân lão.

“Đông Tuyền lão nhân gia, người cũng ở đây?” Hạ Vũ có chút ngoài ý muốn. Chẳng lẽ...

“Ha ha ha, Vũ nha đầu, nam nhân của người qua con nguy hiểm rồi, không cần lo lắng.” Lão bật cười.

“Phụ thân, làm phiền người.” Nữ vương nhân ngư lạnh nhạt nói

Phụ thân? Tiền vương? Tiền nam hậu? Cha đẻ nữ vương nhân ngư hiện tại?

“Ta chỉ thuận tiện đưa ma thú đi dạo thôi.” Lão lạnh nhạt trả lời “Vũ nha đầu, con vật trắng trắng tròn tròn của người đâu?”

“Nó là Cầu Cầu.” Hạ Vũ cười méo mó. “Ngài hỏi nó làm gì?” Hạ Vũ nghĩ nghĩ rồi bổ sung “Ta nói ta không cho nó đâu.”

“Ai thèm.” Lão bĩu môi “Là nó” lão chỉ sang vật nhỏ bên cạnh. “Nàng nói muốn chơi với cục thịt kia.”

Là chuột đất à! Hạ Vũ bĩu môi.

“Dực hấn thế nào?” Hạ Vũ hỏi

“Ừm, tạm thời giữ được cái mạng. Nam nhân của người thân phận không nhỏ à nha. Nhưng mà, công đoạn cuối, phải nhờ đến nữ vương nhân ngư rồi. Phải xem bản lĩnh của người thôi?”

“Là sao?” Hạ Vũ khó hiểu

“Muốn hồi phục hoàn toàn phải dựa vào Nước Mắt Nhân Ngư” Nữ vương nhân ngư từ tốn “Tiểu cô nương, mời theo ta, chúng ta nói chuyện.”

Hạ Vũ khó hiểu, nhưng cũng đi theo.

Hạ Vũ được đưa đến điện riêng của công chúa. Nữ vương cho người lui hết. Nàng ta hiện từ ngấm nhìn công chúa đang say ngủ. Giọng nàng đều đều như tường thuật lại chuyện của người khác. Về hoàng thất nhân ngư tộc, về thứ vũ khí mà mọi người ao ước Nước Mắt Nhân Ngư kia.

“Nước Mắt Nhân Ngư mà nhân loại những tưởng là thứ vũ khí lợi hại, thực chất chỉ là giọt nước mắt của nữ hoàng nhân ngư mà thôi. Nhưng giọt nước mắt này là giọt nước mắt cuối cùng khi công chúa nhận chức nữ hoàng. Khi đó, nữ hoàng sẽ ở trạng thái tu luyện cuối cùng và.... trở nên vô cảm.”

“Nước mắt này cũng chính là minh chứng chứng tỏ sự vô tình của đời đời nữ hoàng tộc nhân ngư. Tộc chúng ta không có loại oán niệm tình cảm nặng như con người. Vậy nên sử dụng Nước Mắt Nhân Ngư thì có thể khỏe mạnh, thậm chí khả năng tu luyện cực nhanh. Thế nhưng, nó khiến con người trở thành cỗ máy sát nhân, trở nên vô tình”

“Đây là Nước Mắt Nhân Ngư của ta.” Nàng ta thần nhiên. “Của mẹ ta đã được dùng rồi. Mỗi đời chỉ có 1 giọt. Nếu người muốn dùng cho hấn, hãy suy nghĩ cẩn thận.”

“Ta còn có việc nhờ người.” Nàng ta thở dài “Giao nó cho người, hãy chăm sóc nó hộ ta.”

Hạ Vũ ngạc nhiên đến trợn tròng mắt. Nước Mắt Nhân Ngư đúng là vật khiến con người tu luyện trở nên mạnh mẽ, nhưng nhược điểm là mất tình cảm. Nó cũng coi như là vật bảo hộ bách độc bất xâm. Nếu thế Dực sẽ...

Nhưng mà tại sao... Hạ Vũ nhìn vật trong tay nữ hoàng nhân ngư, vẫn không thể tin được.

“Tại sao là ta?” Hạ Vũ chỉ vào nó “nếu như nàng tỉnh dậy...”

“Trong mười năm nữa nàng sẽ không tỉnh.” Giọng nàng nhẹ nhàng “Ta giao nó cho cô. Nhân ngư tộc hiện nay không an toàn. Và lại, ta muốn tạo phong ấn.”

Hạ Vũ giật mình. Tạo phong ấn?

“Sắp tới, sẽ có chiến loạn. Ta chỉ có thể tiết lộ đến vậy. Nhân ngư tộc không tham gia tộc chiến lần này. Mai ta sẽ bỏ cáo cho mọi người. Tất cả người trong tộc sẽ không liên hệ với bên ngoài.”

Hạ Vũ thất thần.

Nữ vương nhân ngư giao cho nàng quả trứng nhân ngư mà Tuyên Như đẻ ra. Mới được vài ngày, căn bản nó chưa nứt vỏ. Đây là nàng ta tin tưởng giao cho nàng trọng trách lưu giữ huyết mạch nhân ngư tộc. Đây là...

“Được. Đa tạ nữ vương đã tin tưởng. Vũ sẽ bảo vệ nó cẩn thận.”

“Uhm... Nhân ngư tộc tu luyện không giống nhân tộc. Chỉ có thể nhờ cô nương chăm sóc.”

Sau đó, hai người nói chuyện thêm chút nữa. Hạ Vũ quay trở lại chỗ Vũ Dục. Đông Tuyền lão nhân đang chơi với hai vật nhỏ. Thấy nàng đến, lão bật cười vui vẻ.

“Suy nghĩ kĩ rồi chứ?” Ngừng một lát, lão lại nói “Thực ra không dùng nó cũng được. Ta cho ngươi phương thuốc. Ngươi có thể đi tìm được vật để chế thuốc. Đương nhiên nếu ngươi có khả năng luyện được càng tốt. Chỉ là trong thời gian 2 năm phải tìm đủ được, ngươi làm được không?”

“Thật sao?” Hạ Vũ vui mừng. “Thật tốt. Đa tạ lão nhân gia. Như vậy, được vật có những gì?”

“Tuyệt liên, ma hạch của 8 con thủy ngư cấp cao, qui thuận, hoàng kì, bạch thuật...”

Hạ Vũ ghi nhớ. Cũng không phải quá khó kiếm. Ừ, nhanh nhất nửa năm là hẳn có thể lành.

“Kìa, đây là cháu của ta sao?”

“A, dạ. Đúng vậy. Nữ vương đã giao cho cháu.” Hạ Vũ giật mình đưa ra “Nhân ngư tộc lại phong ấn tộc...”

“Ừm, thời điểm tộc chiến sắp đến rồi sao?” Lão tự lẩm bẫm “Hãy bảo quản dạy dỗ nó cho tốt.”

Đoạn, lão giơ tay lên, đọc khẩu quyết nào đó rồi đặt lên quả trứng. Chiếc bùa vừa chạm vào trứng, màng bao bọc nó lập tức đẩy nhanh mức độ hấp thu. Hạ Vũ ngạc nhiên nhìn nó.

“Không sao, chỉ là một đạo phép chúc phúc thôi.” Lão bật cười “Ta cũng phải đi rồi”

“Lão phải đi sao? A, phải rồi. Vũ còn có việc muốn nhờ. Ngươi Thủy kia, làm thế nào có thể phá giải?”

“Ai bị?”

“Là hẳn.” Hạ Vũ chỉ Tề Mặc đằng xa. “Lão giúp hẳn được không?”

Đông Tuyền lão nhân nhìn hẳn thật lâu, thản nhiên mỉm cười đưa ra 1 cái lọ nhỏ.

“Hẳn là nhân tài hiếm có. Sư phụ hẳn cũng là một kẻ tài giỏi đấy. Ngươi đưa hẳn, coi như bán cho hẳn cái nhân tình.”

“Cảm ơn lão.” Hạ Vũ cảm động

“Muốn cảm ơn ta thì hãy làm cho ta đồ ăn ngon đi.” Lão bật cười “Thật lâu cũng chưa đụng đến.”

“Tốt. Cái này đơn giản.” Hạ Vũ cũng cười

Vậy là tốt rồi. Tất cả đều tốt đẹp. Hạ Vũ nghĩ. Vậy là sắp được trở về nhà rồi. Cha, ca ca, Vũ nhi sắp trở về. Hẹn ước năm năm ấy...

Đội Vũ Dục điều dưỡng khá lên, ba người tạm biệt nhân ngư tộc, được truyền tống đến hòn đảo cũ. Tề Mặc nhận thuốc phá giải ngư thủy rồi tạm biệt. Hạ Vũ và Vũ Dục ngồi chờ thuyền về. Nhân cơ hội này Hạ Vũ đã kiểm đủ ma hạch thủy ngư cấp cao. Những nguyên liệu khác còn phải chờ lên bờ.

Đón 2 người vẫn là chuyến tàu cũ. Nghe nói tàu bè bây giờ rất tấp nập, vì nữ vương nhân ngư ban bố lệnh phong ấn. Chuyến đi biển không còn gặp nguy hiểm nữa. Mất hơn 10 ngày đã về đến bến tàu. Hạ Vũ xúc động. Nàng sắp về nhà rồi

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24: Đoàn tụ

Mấy tháng sau.

Hạ Vũ và Vũ Dực đi về chậm hơn là khi đi. Trên chuyến tàu về, tên áo đỏ lẻo lết có hào hứng một hồi. Hấn kiêu ngạo nói hấn sắp trở thành cảm sự chân chính. Ý nói còn mang tính khiêu khích và khiêu chiến. Hạ Vũ buồn cười. Một thiếu niên đã sắp 20 đời so đấu cầm kị với một con nhóc mới sắp 12. Hấn không ngại nhưng nàng ngại nha.

Trên đường về, nàng cũng thả chậm cước bộ tìm kiếm thảo dược. Trừ tuyết liên, trúc điệp thảo, hồng miên thì tất cả đều là dược thảo bình thường. Tuyết liên trên đường về, nàng liên lạc với tứ ca nhờ tìm giúp. Trúc điệp thảo có lẽ phải đi Thiên Nhã một chuyến. Còn hồng miên khó kiếm nhất. Có ba cây, một cây ở hoàng thất Thiên Nhai, một cây của Thần tộc, một cây ở đáy vực Nghiệt Ngã. Trừ đồ thần tộc, 2 nơi kia muốn tiến đến tìm thì phải tốn chút thời gian.

“Dực, sắp về đến nhà rồi.” Hạ Vũ hào hứng “Ta rất nhớ mọi người”

Nàng cười ngọt ngào. Nụ cười có phần ngốc nghếch. Ánh mắt mang theo nhiều điểm nhu hòa. Vũ Dực đỏ mặt quay đi. Hấn hiện giờ rất bối rối khi nhìn vào Hạ Vũ. Nàng nói sắp về nhà. Nhà sao? Là nhà của nàng. Hấn cười chua xót. Cái từ nhà này thật là xa lạ. Bất chợt, một bàn tay nhỏ nắm lấy tay hấn.

“Đừng buồn, đó cũng là nhà ngươi mà.”

Hấn ngẩn ngơ. Bàn tay Hạ Vũ nhỏ bé, đặt trong tay hấn có phần mềm mại, có chút ngứa ngứa. Đôi bàn tay trắng nõn đặt trong tay màu bánh mật của hấn có chút đối lập. Nàng nói đó cũng là nhà hấn. Nhà? Bất cứ nơi đâu có nàng, nơi đó chính là nhà rồi. Hấn mỉm cười.

Ngày 13 tháng 8, hai người về đến kinh thành.

Hạ Vũ liếc nhìn Vũ Dực. Ủ, béo ra rồi đấy. Được nàng nuôi tốt ra so với lúc trước khi bị thương. Như vậy thật không tồi.

Đã năm năm kể từ lúc ra đi, bây giờ nhìn kinh thành thêm mấy phần phồn hoa náo nhiệt. Đi qua cổng, bỗng dưng cảm thấy xa lạ. Nàng đến đây mới mấy tháng thì đã đi lịch lãm. Ấn tượng của nàng về kinh thành không nhiều, chỉ giới hạn trong khu đông nam. Bây giờ lại trở về, bỗng thấy... Nàng lạc đường.

“Chúng ta tiến về phía trước xem.” Hạ Vũ nói

Hai người cùng vào một túp lều nhỏ sạch sẽ. Hạ Vũ ngồi ngó nghiêng xung quanh nghe ngóng tin tức. Bất chợt thấy bàn bên bàn luận

"Này, ngươi biết gần đây xảy ra chuyện gì không?" Một gã mất híp lên tiếng "mấy ngày trước bỗng tăng cường binh lính."

"Ai da, ngươi hỏi đúng người rồi đó!" Tên này đắc ý. "Ngươi không biết đâu, nghe nói hoàng thất tam công chúa cường thế bắt người Vô Ưu lâu đấy."

"Kết quả ra sao? Vô Ưu lâu làm ăn đường đường chính chính. Dính vào hoàng thất đúng là tai bay vạ gió."

"Không có. Ngươi không biết sao, Vô Ưu lâu có người bảo hộ." Gã kia đắc ý. "Nghe nói là cao thủ lãnh đời. Tam lão gia kia hình như là người lãnh đời gia tộc. Hoàng thất đã đưa người đi dò xét, ngươi biết chuyện gì không?"

“Chuyện gì?” Gã kia gấp gáp

“Tam lão gia kia chính là người Hạ gia. Hạ thừa tướng chính mình xác nhận. Năm đó tam lão gia bị đuổi đi, nghe nói là bị gạch tên khỏi phá hệ. Bây giờ thấy người sang bắt quảng làm họ, muốn cho chi thứ ba này về nhận tổ qui tông. Hoàng thất cũng muốn đưa người vào hoàng thất đấy.”

“Thật sao?” Gã kia hứng thú “Đưa người vào hoàng thất?”

“Ngươi không biết rồi. Con trai lớn nhà họ phi phạm tuần lãg, đã được xếp thứ năm trong bảng xếp hạng nữ nam kinh thành, hiệu là Phong công tử đó. Chả thế mà tam công chúa muốn bắt người về làm rể. Ngươi nói xem, như vậy có hay không?”

“Chep chep, thật đáng tiếc cho nữ nam tử.” gã kia tiếc hận “Tam công chúa nổi xú danh khắp nơi. Nghe nói nàng chuyên cưỡng ép nữ nam làm kị. Phụ nàng ta có đến chục nam nhân rồi đó.”

“Hừ, chẳng qua là một ma pháp sư cao cấp, kiêu ngạo cái gì? Còn không phải bị ném thẳng ra khỏi Vô Ưu lâu đến mảnh vải cũng bị bay sao? Chọc phải ai chứ nghe nói nương tử tương lai của Phong công tử rất dữ dằn đó.”

“Đáng đời ả đàn bà chua ngoa...”

Hạ Vũ nghe nói mà rớt một tảng da gà, tay run run muốn đổ cốc nước. Vũ Dực thấy thế vội cầm lấy tay nàng, đỡ cốc nước xuống. Hắn nhìn Hạ Vũ với ý hỏi, nàng chỉ lắc đầu.

Xem ra thời hạn mình về vừa đúng lúc có chuyện. Hạ Vũ âm thầm đau đầu.

Sớm biết có ngày này sao lúc đầu còn quyết định chọn kinh thành? Hạ Vũ đã từng nói chuyện riêng với tất cả mọi người trong nhà. Riêng với cha nàng, nàng biết ông còn khúc mắc chuyện xưa. Máu mủ tình thân là cái gì đó không thể chối bỏ hay thay đổi. Ông vẫn cho rằng ngày xưa vì Thượng Quan phu nhân là công chúa, còn đại ca ông là con đẻ của đại phu nhân nên tất cả những việc họ làm, cha ông có kiêng kị. Ông vẫn nuôi hi vọng ảo tưởng về cha mình, đó là ngu hiểu. Hạ Vũ muốn ông cắt đứt nốt ý niệm này, nên trở lại kinh thành.

Còn đối với đại ca, hắn cũng có ý niệm này. Lúc đó đại ca nói Hạ Vũ còn nhỏ không hiểu được ân oán gia tộc nên không nói kĩ. Nhưng sâu trong lòng hắn có lẽ cũng đồng ý quan điểm của nàng. Nếu thực sự ông ta kiêng kị thế lực công chúa, thì đến giờ vẫn thế mà thôi. Nếu ông ta thực sự nhớ thương Hạ Nam và coi ông là con trai thứ ba thì đã không bỏ mặc ông lâu như vậy. Có khi, họ đã quên mất Hạ Nam còn trên đời.

“Chúng ta trở về thôi.” Hạ Vũ đứng dậy

Hai người trà bạc rồi hỏi đường về Vô Ưu lâu. Từ xa, Hạ Vũ đã cảm nhận được kết giới của mình. Thì ra vẫn còn hiệu lực. Hạ Vũ vui vẻ, kéo tay Vũ Dực chạy về phía trước.

Gần đến nơi, nàng đi chậm lại. Cảm giác lúc này thật vi diệu. Vừa hồi hộp, chờ mong, lại có chút sợ hãi. Không biết mọi người đã về hết chưa. Mấy năm, nàng gần như là mất liên lạc với mọi người, không biết cha có khỏe không. Đại ca đã sắp cưới vợ rồi sao? Tam ca không biết còn trẻ con như thế nữa không, có bị nhị ca bắt nạt không. Còn ngũ ca luôn ngốc nghếch hiện thế nào?

“Đệ mặc kệ. Vũ nhi còn chưa có bình an trở về, như thế nào huynh có thể bình thản như vậy?”

“Đệ đứng lại cho ta”

Hạ Vũ ngẩn ra. Kia... chẳng phải là...

“Tam ca...”

“Huynh thật quá đáng. Cả ban ngày ta cũng nghe thấy Vũ nhi gọi tam ca. Ta... Cái gì...”

“Tam ca...”

Hạ Vũ gọi thật to rồi nhào vào ôm lấy Hạ Tinh đang ngẩn người. Sau đó, hắn cười thật to, nhấc bổng Hạ Vũ lên.

“Thật là Vũ nhi. Ca, mọi người, Vũ nhi về rồi...”

Mọi người ở xung quanh đó nhìn hắn như một kẻ điên xoay vòng vòng Hạ Vũ rồi cười như kẻ ngốc. Sau đó, Hạ Nam xuất hiện. Hạ Nam cũng cười, cười như mèo, luôn miệng nói thật tốt. Bất đắc dĩ, Hạ Phong phải kéo tất cả vào cửa hàng, lên tầng riêng.

Hạ Vũ cũng sắp tròn 12. Lúc này về vừa kịp làm sinh nhật cho nàng. Hạ Nam thật cao hứng, luôn miệng hỏi thăm nàng có tốt không, có bị mệt không. Tam ca Hạ Tinh nhất quyết bế nàng không cho xuống, làm nàng cảm thấy có phần... ngại. Hắn tốt xấu cũng đã 22 tuổi đầu, nàng tuổi sinh lí tuy 12, nhưng tuổi tâm lí cũng phải hơn 30 rồi, thật sự rất... không nên. Đại ca Hạ Phong xuống nhà dặn dò hoạt động của chương quỹ rồi gọi xe để cả nhà về phủ. Nhị ca không thấy. Tứ ca và ngũ ca đều đã ở nhà. Hạ Vũ biết sơ sơ. Thì ra cả nhà đã về hết, còn mình nàng nên tam ca lo lắng.

“Đây là tên đi theo muội năm đó?” Hạ Tinh đánh giá Vũ Dực “Hừ, vẫn là con ma ốm bệnh.”

“Tam ca...” Hạ Vũ dãi giọng “Huynh muốn khi dễ người của muội sao?”

“Hắn như vậy có thể đảm bảo an toàn cho muội sao?” Hạ Tinh cau mày “tiểu yêu tinh, muội nói muội đã đạt cấp mấy rồi?”

“Hi hi, bí mật. Chúng ta về nhà trước.”

Lúc này, trong đại sảnh, Hạ Thiên và Hạ Nguyệt đã chờ sẵn, đều tươi cười gọi Vũ nhi. Hạ Vũ hốc mắt cay cay. Đây chính là gia đình nàng. Dù có đi đâu, làm gì, họ vẫn luôn quan tâm, ủng hộ nàng.

“Đừng khóc. Hôm nay vui như vậy, phải cười lên chứ...” Hạ Nam gạt nước mắt cho nữ nhi. Chỉ một giọt thôi, cũng khiến ông đau lòng. Bảo bối nữ nhi chính là món quà cuối cùng Yên nhi dành tặng ông. Kẻ làm cha như ông không cung chiều con gái, lại để nàng chăm lo nghĩ ngợi cho gia đình thật nhiều.

“Đúng vậy, không nên khóc.” Hạ Vũ cười. “Chúng ta phải thật vui vẻ mới đúng. Cha, nhị ca đâu?”

Nhắc đến nhị ca, không khí trong nhà có phần lúng túng. Tam ca vừa nghe đến Hạ Vân, lập tức tắt nụ cười rồi ra khỏi phòng. Hạ Nam ho nhẹ một tiếng, cười cười.

“Không cần quan tâm. Nhị ca của con đúng là con hồ li giáo hoạt, làm sao bị lừa đi được.” Nụ cười của ông có phần cứng nhắc. “Chắc tí nữa nó sẽ về.”

“Dạ.” Hạ Vũ thấy không khí thất thường, cũng không hỏi nữa.

“Được rồi, về phòng tắm rửa rồi ăn cơm. Đi cả ngày mệt rồi.”

Hạ Vũ cùng Vũ Dực về Vũ viên. Vũ viên vẫn sạch sẽ như thế. Hạ Vũ nhớ có một nữ nô trong nhà, chuyên phục vụ cho mình, tên gì quên rồi. Chắc nàng ta được lệnh quét dọn sạch sẽ. Quả thực không tồi.

“Ngươi về phòng đi. Tí rồi ăn cơm.” Hạ Vũ dặn dò Vũ Dực rồi về phòng.

Vừa đi vừa nghĩ. Năm năm qua rốt cục có chuyện gì. Không thấy Tiêu Ngũ ti ở quán cũng như ở nhà. Chuyện đại ca và tam công chúa không ai nhắc đến. Nhị ca và tam ca rốt cục có khúc mắc gì. Tốt nhất là nên hỏi rõ chuyện xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyên Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 25: Sinh nhật 12 tuổi

Sau khi mọi người tụ họp lại, Hạ Vũ kể chuyện đã xảy ra. Từ chuyện trên tàu, đi đến đảo luyện tập. Hạ Vũ có kể lại chuyện ở nhân ngư tộc, song không đề cập tới Nước Mắt Nhân Ngư. Mọi người nghe chuyện xong, không khỏi thẩn thức.

“Thảo nào mấy ngày trước có biến động lớn như vậy.” Hạ Nam cảm thán “Nhân ngư tộc tuyên bố phong ấn cả tộc, như vậy phệ nhị nam hậu liệu đi đâu?”

“Con cũng không biết.” Hạ Vũ trầm ngâm “Cha, mọi người ở nhà thì sao?” Ý nàng muốn hỏi chuyện gần đây. “Tiêu Ngũ ti đâu rồi đại ca?”

“Nàng ấy có chuyện về nhà rồi.” Hạ Phong không sao cả nói

“Muội mấy ngày trước trên đường lớn nghe được chuyện rất thú vị đó. Đại ca, huynh trở thành Phong công tử nổi danh đứng thứ năm trong bảng xếp hạng từ khi nào rồi?” Hạ Vũ trêu ghẹo

“Muội đó, toàn nghe mấy chuyện không đâu.” Hạ Phong buồn bực

“Cái này ta biết” Hạ Tinh cười hắc hắc “Bảng xếp hạng mười nữ nam tử đó, ta về trước muội nên có nghe qua. Muội muội người muốn nghe không?”

“Có chứ!” Hạ Vũ hào hứng “Tam ca, huynh nói thử xem”

“Đứng thứ nhất là Kì vương Nhị vương gia Thượng Quan Kì. Người này nghe nói nổi tiếng phong lưu, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái không kiềm chế, năm nay đã 25 tuổi nhưng 5 năm liền vẫn đứng đầu bảng xếp hạng nữ nam. Hắn không chỉ ăn chơi nổi tiếng mà còn là ma pháp sư cao cấp, một kẻ rất có năng lực trong hoàng gia.”

“Đứng thứ hai là Hạ Doãn, kẻ này có lẽ muội đã biết, là đại công tử cháu đích tôn Hạ thừa tướng, cháu hoàng thượng. Ôn nhu nho nhã nổi danh, người ta gọi hắn là công tử như ngọc, cùng trang lứa với Nhị vương gia kia. Là một kẻ rất có năng lực, đề đã đến cao cấp.”

“Đứng thứ ba là Tiêu Lục của Tiêu gia, là một thiếu niên trẻ, cũng chính là đệ đệ Tiêu Ngũ ti. Hắn là một chiến sĩ cấp cao, hiện nay là thủ lĩnh của đội cận vệ hoàng cung, nghe nói là một kẻ khuôn mặt ngàn năm không đổi, nổi tiếng cứng nhắc. Nhưng mà hắn được xưng danh Lục phán quan, thiết diện vô tư, không sợ quyền thế.”

“Thứ tư chính là Đông Phương Cần Du, vị sư huynh trên danh nghĩa muội chưa gặp đó. Năm đó muội mới 3 tuổi, muội nhớ không? Chính hắn, cái tên tiểu bạch kiểm trắng trẻo đấy. Hắn cũng là công tử thế gia, thiên tài ma pháp sư của Thiên Nhai đó. Muội không biết ngoài lãnh đời gia tộc và cao thủ ẩn thân, hiện nay Thiên Nhai thiếu nhân tài như thế nào đâu. Sư phụ muội Chiến Huyền Thiên lão nhân gia hiện nay là người có cấp bậc cao nhất cũng chỉ là Thánh Cấp kì cuối, còn chưa đột phá Thần Cấp, nói chi tiến tới ngoài Thần Cấp. Thế nhưng Đông Phương tiểu tử mới 17 tuổi mà đã đạt tới quân chủ kì cuối rồi. Mặc dù kém đại ca nhưng là như vậy đã được coi thiên tài thế hệ mới rồi.”

“Còn thứ năm dĩ nhiên đại ca muội, Phong công tử nổi danh vô tình lãnh khốc rồi. Muội không biết ngoài kia những lời họ nói về đại ca thế nào đâu. Sau lần tam công chúa kia tới quấy rầy, đại ca tức giận đến mức phá tan đội cận vệ công chúa, ném nàng ta bay ra ngoài thâm hại đến mức quần áo te tua. Đội cận vệ công chúa này có những ai? Có 2 cao thủ lên đến cấp 10, còn lại tám người cấp chín, thêm công chúa cũng mới tiến vào cao cấp, vậy mà đại

ca đánh cho họ không thấy trời đất, kết quả lộ ra là đã đạt tới quân chủ. Tuy mấy năm nay không tăng cấp nhưng đã gây oanh động không nhỏ tới bên kia rồi.”

Hạ Tĩnh nói xong uống liền một hơi nước, đặt cốc xuống tiếp tục.

“Kì lạ là tên tiểu tử Chu Đường Ngọc kia lại leo lên được thứ tám. Mấy ngày trước gặp hắn mà ta suýt không nhận ra. Hắn hiện nay là thiếu chủ Chu gia. Chu gia mấy năm nay biến động lớn, hắn từ con của chi thứ đã leo lên ghế thiếu chủ, thủ đoạn thực không tồi, xưng danh Bách Hiểu Sinh công tử.”

“Muội muốn nghe chuyện nữ tử nữa ta có thể cung cấp. Nhưng ta đảm bảo kinh thành đệ nhất tài nữ cũng không bằng muội nhà ta. Các nàng sắp hết thời rồi. Năm sau có cuộc thi tài nữ 5 năm một lần, muội cũng đi thi đi.”

Hạ Tĩnh nói một hồi thấy khát nước, uống ừng ực, sau đó đánh giá Hạ Vũ, tặc lưỡi

“Không tồi, muội đúng là nữ tử. năm đó nương chúng ta cũng là nữ tử nổi danh đó. Muội không nên làm nhục mệnh nương.”

Hạ Vũ thấy đầu đầy hắc tuyến, nhưng đại khái cũng hiểu tình hình gần đây. Mĩ nam mĩ nữ nổi danh cũng thực nhiều người quen. Như vậy khi mình đi học, họ cũng ra trường rồi. Minh chính là thế hệ mới trong lời nói của Tam ca.

“Cha, con về.”

Bất chợt nghe giọng Hạ Vân, Hạ Vũ ngạc nhiên, kêu một tiếng “Nhị ca”. Hạ Vân cũng ngạc nhiên, mỉm cười

“Vũ nhi về rồi, càng lớn càng xinh đẹp rồi.”

Không khí trong nhà thoáng chốc cứng ngắc. Hạ Tĩnh trầm mặt xuống. Hạ Nam cũng thờ dài. Hạ Vân chỉ cười rồi quay đi.

“Nhị ca... Cha, có chuyện gì vậy?”

“Haizz, nghiệt trưởng a...” Hạ Nam thở dài “Con không nên biết thì hơn

“Muội kệ hắn đi. Hắn thất tình đó.” Hạ Tĩnh mở miệng châm chọc

“Di, chuyện gì?” Hạ Vũ tò mò. Nam nhân như hồ ly nhị ca thất tình

“Hắn yêu phải tinh linh tộc.” Hạ Tĩnh gất gồng “Mẹ kiếp, tinh linh tộc chó má mà.”

“Tinh nhi.” Hạ Phong trầm giọng “Giữ mồm miệng sạch sẽ vào.”

“Đại ca.” Hạ Tĩnh bắt mắt “Tinh linh và người căn bản không có kết quả. Còn muốn hắn ở rể, muốn hắn làm nam phi nữa. Nữ tinh linh kia có bao nhiêu nam nhân rồi ca có biết không? Hắn không đáng vì nàng ta mà trở nên như vậy.”

Thì ra là như vậy. Đại khái Hạ Vũ cũng hiểu được chuyện gì.

Nhị ca giáo hoạt như hồ ly cũng có lúc vì chuyện tình cảm mà thất hồn lạc phách như vậy sao?

Yêu thật đúng là khó nói trước điều gì.

Mọi người trở lại công việc thường ngày. Sắp sinh nhật Hạ Vũ, Hạ Nguyệt và Hạ Vũ cùng Vũ Dực cùng nhập học vào tháng chín này. Trường học mà mọi người đăng kí là trường học mà pháp lớn nhất cả nước học viện Thiên Tôn. Hạ Vũ sau khi trở về nhân rồi cũng bắt đầu luyện tập đột phá cấp 12.

“Vũ tỉ, Vũ tỉ...”

“Chuyện gì vậy tiểu Bạch?” Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi. Lâu nay không thấy tiểu Bạch.

Hạ Vũ nhảy vào trong không gian phong ấn thì thất kinh. Mọi thứ đang trở nên mờ đi, sắp tiêu thất. Hạ Vũ hoảng sợ, gọi to.

“Cầu Cầu, tiểu Bạch, chuyện gì thế này?”

Bỗng dưng tất cả tối sầm đi. Hạ Vũ chưa kịp định thần lại thì ngất xỉu. Nàng chỉ còn nghe thấy tiếng “Vũ Vũ” mơ hồ.

Đây là đâu? Tại sao mình lại ở đây?

Hạ Vũ thấy trái tim đau đớn, hít thở không thông. Khuôn mặt nàng trắng bệch dọa người. Nàng lại thấy đau tim. Không phải nàng đã khỏe lại sao? Không phải đã hết bệnh rồi sao?

“Hạ phu nhân, bà quyết định vậy sao? Như vậy sẽ ảnh hưởng tới khả năng sinh sản sau này.”

“Tôi muốn phá nó.” Người phụ nữ điên cuồng cười “Nó là bước cản trong sự nghiệp của tôi.”

Khuôn mặt thật dữ tợn. Hạ Vũ không nhìn rõ, nhưng nghe rất rõ ràng.

“Bà điên rồi. Bà không thể phá nó.”

“Đó không phải con ông, ông quan tâm làm gì?” Người đàn bà cười lạnh

“Tôi sẽ nuôi nó. Trên danh nghĩa nó chính là con đẻ tôi. Bà không cần làm việc tổn hại âm đức đó. Mọi chuyện tôi sẽ gánh vác”

Rồi tiếng khóc nỉ non, tiếng an ủi.

Cảnh lại chuyển, Hạ Vũ thấy sống lưng lạnh toát. Đứa bé nhăn nhó, khó khăn thở bằng máy. Mẹ đứa trẻ vô cảm như thoát gánh nặng. Còn người đàn ông kia chỉ nhìn tới người phụ nữ, an ủi.

“Con bé bị tim bẩm sinh, thật may mắn thoát chết, anh chị cần chú ý nó nhiều hơn.”

Tại sao, tại sao mày không chết luôn đi. ...

Nước mắt người phụ nữ ướt nhòe đi.

Tìm Hạ Vũ đau nhói. Đứa trẻ đó thực ra có lỗi gì?

“Thấy đau sao?”

Một giọng nói bất chợt vang lên. Hạ Vũ hoảng sợ, nhưng sau đó, phảng phất trái tim trở nên bình lặng.

Một nữ nhân toàn thân đỏ rực đi tới. Nàng ta có mái tóc dài màu đỏ, đôi con ngươi như ác ma thị huyết. Một bộ đồ lấp lo diêm dúa phô hết đường cong bốc lửa. Yêu mị, lẳng lơ, tàn nhẫn. Nàng ta tiến dần đến Hạ Vũ.

“Thật đáng thương. Ngươi chỉ là đứa trẻ không đáng có trên đời.”

“CÂM MIỆNG” Hạ Vũ gào lên

“Ta không nói, cũng không thay đổi được sự thật ngươi là đứa trẻ không nên có trên đời.” Nàng ta cười “Đau sao? Thống hận sao? Muốn trở về trả thù sao?”

Ánh mắt Hạ Vũ mê đi. Trở về? Về đâu? Nơi đó sao?

“Ngươi còn lưu luyến chứ? Ngươi có chắc chắn rằng mình không còn vương bận những thứ đó sao? Vũ Dực sao? Ngươi nhớ hẳn phải không?”

Cảnh lại chuyển. Một thiếu niên nở nụ cười dịu dàng khẽ vuốt đầu cô gái. Ánh mắt anh trong suốt, nụ cười ấm áp.

“Ngốc ạ, đừng nên tự coi thường mình.”

“Dực, anh sẽ trở về chứ?”

“Chắc chắn rồi. Anh vẫn luôn là đôi cánh của em mà”

KHÔNG.... ĐỪNG..... DỪNG LẠI ĐI....

“Thật cảm động, đôi cánh của cô đã rời khỏi cô đi rồi. Cô là đứa con gái không ai cần...”

Hạ Vũ cảm thấy như bị ai đó nện thật mạnh vào trái tim. Những chuyện tưởng chừng đã chôn dấu dưới đáy kí ức bị đào lên, dẫm đạp.

Đã từng, có một đôi cánh nói luôn nâng đỡ cô.

Đã từng, có người nói cần cô.

Rồi tất cả lại lần lượt ra đi.

“Rốt cục cô là ai? Muốn gì?” Hạ Vũ hỏi

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là trong lòng cô muốn gì.” Nàng ta cười khanh khách.

Muốn gì? Muốn gì? Muốn một gia đình hạnh phúc, đơn giản vậy thôi. Muốn bảo hộ gia đình bình an. Muốn...

“Thật đáng thương. Ngay cả ước muốn cũng tầm thường như vậy.” Nàng ta thờ dãi

“Ta cho cô cơ hội, mang sức mạnh ở đây trở về bên kia, trả thù tất cả những kẻ bỏ rơi cô. Muốn chứ?” Nàng ta cười yêu mị

Trả thù... muốn trả thù... Ý nghĩ đó bỗng trở đi trở lại trong lòng nàng

“Lại đây, nắm lấy tay ta...” Giọng nói đầy dụ hoặc vang lên

Hạ Vũ bất giác bị mê hoặc, tiến lên phía trước. Bỗng nàng nghe thấy tiếng gọi đầy lo lắng

“Vũ Vũ... Vũ nhi...”

Là ai, tại sao lại thân thiết đến vậy? Rất ít khi cha mẹ gọi nàng là Vũ nhi.

“Đừng đi. Vũ...”

Hạ Vũ giật mình, hất cánh tay nàng ta ra. Vừa rồi là...

“Ngươi... Ha ha ha, tốt lắm. Hòa Thương, lên”

Dứt lời, lập tức hàng chục cây hỏa thương xuất hiện, hướng về Hạ Vũ tấn công. Hạ Vũ cũng bình tĩnh lại, hét lên.

“Thủy Khiên, phá”

Một hàng rào nước xuất hiện bao quanh Hạ Vũ. Hỏa thương gặp nước không có biến mất mà ngược lại như càng hưng phấn, càng rực rỡ.

“Hừ, thứ nước tầm thường đó cũng muốn đối phó với ta sao? Thiên Chi Hỏa, tiến”

Hạ Vũ giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Thiên Chi Hỏa là lửa của trời, nàng ta không phải người. Hiện nay Thủy năng của nàng cũng đã đạt cấp 11, nhưng đối với lửa này lại không có tác dụng, làm sao đây?

“Ám dạ, biến”

Xung quanh chìm vào bóng tối. Thiên Chi Hỏa phá lệ rực rỡ, xé rách màn đêm. Hạ Vũ mỉm cười. Nàng trong tối, lửa ngoài sáng, lập tức tận dụng cơ hội tấn công.

“Thủy tiến, lên”

Những mũi tên nước bay thẳng về phía nàng ta. Nữ nhân kia lắc mình tránh thoát, muốn tấn công về phía Hạ Vũ nhưng nàng đã tránh thoát. Hai người như mèo vờn chuột một lúc, nữ nhân kia đã nóng nảy.

“Dạ Quang”

Không gian bùng sáng, nàng ta đặc ý nhìn Hạ Vũ.

“Đưa thế đủ rồi. Xem đây, Địa Ngục Chi Hỏa, tấn công”

Không gian trở nên nóng bùng, khó thở. Hạ Vũ sử dụng nước bao bọc nhưng vô ích. Lửa này đúng như tên, lửa địa ngục. Phải làm sao đây?

Nước Mất Nhân Ngư.

Đúng vậy. Nước bình thường không thể dùng nhưng Nước Mất Nhân Ngư không phải nước thường. Nhưng nếu dùng nó thì...

Hạ Vũ cắn răng. Nàng thật sự chịu không được. Lửa xung quanh như bén vào người, bỏng rát. Hạ Vũ mở lọ nước kia ra. Một loạt chú ngữ tự động bay qua trí não nàng. Thuật ngữ của nước? Nước Mất Nhân Ngư?

“Thủy Nhân”

Nguồn năng lượng trong cơ thể bỗng tăng vọt. Hạ Vũ bỗng thấy nhẹ bẫng. Tất cả năng lượng

Lọ nước bỗng vỡ tan, Hạ Vũ chỉ cảm thấy mát lạnh. Xung quanh nhiệt độ giảm xuống, nàng rơi vào cái ôm thật mát.

“Được rồi, đừng làm khó nàng nữa.”

Một giọng nói trầm thấp vang lên. Nữ nhân kia tựa hồ mất hứng, thu tay về. Hạ Vũ quay lại thấy một nam nhân toàn thân xanh biếc. Hắn khá cao lớn, nàng nằm trong lòng hắn như một đứa trẻ. Hạ Vũ hơi xấu hổ, nháy xuống.

“Các ngươi là ai?” Hạ Vũ hoài nghi hỏi

“Chúng ta ở nơi này chờ ngươi lâu lắm rồi.” Nam tử trả lời

“Ta không phục.” Nữ nhân kia chu môi. “Ngươi nói nàng sao có thể trở thành chủ nhân của chúng ta chứ.”

“Nàng ta mới 12.” Nam tử lạnh nhạt trả lời “Yêu quái già như ngươi so đo với nàng làm gì?”

“Ai già?” Nàng ta xù lông “Ta mới 2 vạn tuổi thôi mà. Đừng quên ngươi hơn tuổi ta”

“Được rồi. Chúng ta ở đây chờ ngươi vượt qua thử thách truyền tống cuối cùng. Tất cả không gian này sẽ biến mất cùng với sức mạnh của ngươi.”

“Cái gì?” Mặt Hạ Vũ trắng bệch “Tất cả sức mạnh của ta?”

“Đương nhiên là sức mạnh không phù hợp thôi.” Nam tử lạnh nhạt. “Đó chính là quang và ám”

Hạ Vũ mờ mịt. Không để nàng khó hiểu lâu, nam tử đọc khẩu quyết, ấn một cái vào trán nàng. Hạ Vũ rơi vào trạng thái lơ lửng. Sau đó, nữ tử cũng lặp lại động tác y hệt, Hạ Vũ rơi vào trạng thái vô thức.

Đây là... Vũ kĩ?

Hạ Vũ nhìn từng động tác bay múa trong đầu, tất cả như in vào trong não nàng. Đây là bộ vũ kĩ hoàn hảo. Uyển chuyển như lửa, nhẹ nhàng như nước, mạnh mẽ như lôi, nhanh như gió, lại có yên lặng như đất.

“Nhớ kĩ, hãy nhớ kĩ...”

RẦM MMMMMM....

Hạ Vũ choàng tỉnh. Tất cả như là mơ. Nhưng nàng thấy mọi rõ.

“Ám Dạ”

Không có, thực sự không có. Tất cả ám và quang biến mất. Hạ Vũ thất thần. Tiểu Bạch bỗng nhiên lên tiếng

“Thực ra Vũ kĩ đó mới chính là tinh hoa của 5 nguyên tố. Chị đừng lo.”

“Tiểu Bạch.” Hạ Vũ thất thần.

“Đây là món quà mà em tặng chị tuổi 12. Vũ, chị phải nhanh lên, năng lượng của em không biết còn có thể trụ được đến lúc nào.”

Hạ Vũ hoàn hồn. Nàng bị đánh bật ra khỏi không gian, cùng quả trứng và Cầu Cầu. Không gian thu hẹp dần, cuối cùng tụ thành cái bóng đỏ chót, điểm lệt trên tay nàng.

Vậy là...

“Tiểu Bạch, tiểu Bạch, em ở đâu?”

Hạ Vũ gào lên. Không được, phải nhanh lên. Nàng phải mạnh, phải trở nên mạnh mẽ. Tiểu Bạch của nàng...

“Vũ, sao vậy?”

“Dục, không còn sớm nữa... Tiểu Bạch...” Nàng nức nở

“Được rồi. Không gian vừa tiêu thất phải không? Không sao, nó vẫn ổn. được rồi.” Vũ Dục an ủi.

Nàng biết, không còn sớm nữa. Hạ Vũ âm thầm quyết định. Nàng phải trở nên mạnh mẽ. Nàng không muốn một người quen nào bỏ nàng đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyên Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 26: Ngũ tu

Sinh nhật Hạ Vũ diễn ra khá đầm ấm. Nhưng nàng thực không có tâm trạng. Không gian thực sự tiêu thất. Tất cả biến mất. Tiểu Bạch không thể liên lạc. Mỗi ngày trừ bỏ liên tục luyện tập vũ kỹ, Hạ Vũ cũng không biết làm thế nào.

Bộ vũ kỹ này có chút đặc biệt. Nó chính là kết tinh của 5 nguyên tố thủy, hỏa, thổ, phong, lôi. Tức là nền tảng cơ bản của nó chính là có cả 5 nguyên tố này.

Nhưng Hạ Vũ còn lại gì? Nàng chỉ còn thủy nguyên tố. Khả năng nhanh nhẹn như gió khi cận chiến. Vì vậy khó khăn nhất nàng gặp là linh hội. Làm thế nào có thể có được cả 5 nguyên tố.

“Vũ nhi, vài ngày nữa là học viện bắt đầu chiêu mộ tân sinh. Các con chuẩn bị sửa soạn đủ chưa?”

“Cha...” Hạ Vũ cười ngọt ngào “Đủ rồi ạ.”

“Aizz, con gái của ta đã lớn rồi.” Hạ Nam vỗ đầu nữ nhi “Ta biết con lo lắng cho tiểu Bạch, nhưng cũng không nên điên cuồng luyện tập như vậy”

Hạ Vũ cúi mặt. Nàng biết như vậy là thiệt thòi cho gia đình. Từ khi về đến giờ, vì chuyện của tiểu Bạch mà nàng bỏ bê mọi người. Các ca ca thương nàng cũng thôi, ngay đến cha nàng cũng không để ý như vậy...

“Con xin lỗi...”

“Đừng khóc... Ngoan nào” Hạ Nam thở dài ôm con gái vào lòng. “Mọi việc không thể vội vàng mà thành được.”

“Cha, nhưng mà con đã mất hết năng lượng rồi.” Hạ Vũ òa lên “Quang và ám biến mất. Mà bộ vũ kỹ này, con không biết cách tập. Lúc nào cũng như bị tẩu hỏa nhập ma vậy. Sức mạnh tinh túy của 5 nguyên tố, con không biết cách nắm bắt.”

Hạ Nam ngẩn ra, mày khẽ nhíu lại.

“Con nói các nguyên tố biến mất?”

“Dạ.” Hạ Vũ gật đầu

“Ta có thể xem bộ vũ kỹ đó không?”

“Được, con gái tập cho người xem”

“Thiên chi nhân, hoàng lê chi địa. Tập hoàng san, cử nhất hồi. Thủy tổ chi thiên, thổ nhượng hành. Hỏa thiêu hoạt nhân, phong tàn nhân ảnh. Giáng lôi ngũ chỉ, bạch thừa thiên tâm...” (*Thiên Thiên* Đoạn này ta bịa đó)

Theo từng lời của Hạ Vũ, những động tác đầu tiên xuất hiện. Hạ Nam kinh ngạc. Động tác Hạ Vũ còn chưa thành thực, có chút cứng nhắc. Cả kiếp trước lẫn kiếp này, nàng không học múa. Vậy nên những động tác cơ bản nhất của tập múa nàng làm cũng có phần cứng nhắc. Nhưng nàng có nền tảng của người tập võ, cơ thể có phần dẻo dai, miễn cưỡng có thể chấp nhận.

“Dừng lại đi.” Hạ Nam hô lên “Ta nghĩ có lẽ ta biết con vướng mắc chỗ nào.”

Hạ Vũ mong chờ nhìn cha. Nàng ngồi xuống ghế, nhấp ngụm trà cho bình tĩnh.

“Ta nghĩ con nên học sơ qua cách nắm bắt cả 5 nguyên tố.” Hạ Nam trầm ngâm nói

“A?” Hạ Vũ ngạc nhiên “Ngũ tu? Được sao?”

“Cũng không phải không có.” Hạ Nam cười. “Đi, ta dẫn con đến đây.”

Hạ Vũ đi theo cha đến thư phòng. Trong thư phòng có mật thất. Điều này Hạ Vũ không biết. Hai cha con đi xuống đường hầm. Đường đi rất bằng phẳng, nhưng càng bằng phẳng, phía trước lại càng không biết có gì khó khăn.

“Vũ nhi.” Tiếng Hạ Nam như thở dài khe khẽ. “Con đã sẵn sàng?”

Chưa để Hạ Vũ kịp hiểu, đã cảm nhận một trận choáng váng. Đến khi mở mắt ra, nàng cảm giác như lạc vào sương mù. Hạ Vũ không thấy gì cả, cả kinh một phen. Nhưng thiết nghĩ, cha chắc chắn không hại mình nên nhắm mắt đi thẳng.

Nàng đi mãi, được khoảng một khắc thì như có một tia ánh sáng rọi thẳng vào, không khí đột nhiên trở nên ấm áp. Hạ Vũ nheo mắt, đưa cánh tay lên, khẽ mở mắt ra nhìn cảnh vật xung quanh.

Thế ngoại đào tiên.

Hạ Vũ nghĩ chỉ có từ này mới có thể diễn tả khung cảnh ở đây. Một dải đất bất tận màu hồng của hoa đào. Những bông đào nở rộ, rung rinh trong gió. Đàng xa là một thác nước nghiêng đang rào rào chảy. Đẹp, nhưng một vẻ đẹp mang phần quý dị và mị hoặc.

Đây là đâu?

Hạ Vũ ngẩn người tiến về phía trước. Một mái đình cổ kính. Có tiếng đàn cổ réo rắt mang theo trầm buồn. Một bóng dáng ngồi trong đình, hồng y đỏ rực, còn rực rỡ hơn cả hoa đào. Suối tóc bạch kim tuôn dài xuống, gợi một nét gì đó u buồn mà cô độc.

Nàng không tự chủ được dừng bước, đi thật khẽ, như sợ đánh động tới người đang đàn. Tiếng đàn bỗng cao vút, một âm sắc bén nhọn. Tim Hạ Vũ như bị cái gì đó cứa thật mạnh, hít thở không thông. Hạ Vũ muốn sử dụng năng lượng chân khí để hộ thể, nhưng chợt nhận ra nàng không thể điều khiển nổi thủy nguyên tố.

“Tĩnh”

Đàn đứt dây. Hạ Vũ ngã vật xuống, chập vật không chịu nổi. Nàng ngước lên, thấy cái bóng đỏ đó đi dần về phía này.

“Thật yếu ớt”

Giọng nói lạnh như băng, không một chút tình cảm. Cái lạnh làm người ta cảm giác như rơi vào hầm băng vậy. Hắn cúi xuống, tóm lấy Hạ Vũ và xách lên như tóm một con mèo. Lập tức, nàng rơi vào lòng ngực rộng lớn.

“Ta rất ghét những thứ xấu xí.” Ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt nàng. “Bỏ đi” Hắn ấn nhẹ lên trán Hạ Vũ

Hạ Vũ kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt. Không có từ nào có thể hình dung vẻ đẹp của y. Một đầu bạch kim như dòng suối tuôn dài đến gót chân, vài sợi lửa xòa ngay trên mặt nàng. Cánh môi mỏng khẽ dương lên nụ cười yếu ớt, tưởng như lúc nào cũng cười, nhưng lại không hề cười. Đôi mắt bạc trong suốt, nhìn thẳng phía trước mà không nhìn nàng. Nam nhân này...

“Có mắt không nhất thiết để nhìn” Hắn cười khê “Vật nhỏ, không ai dạy ngươi phép lịch sự tối thiểu sao? Đừng nên nhìn chằm chằm người ta thế.”

Hạ Vũ hoàn hồn, hơi bối rối. Nàng dấy dựa muốn xuống, nhưng nam nhân này thoát nhìn yếu ớt mà rất khỏe. Cánh tay ghim chặt lại khiến nàng không dây được.

“Xin lỗi, làm ơn thả ta xuống.” Hạ Vũ xù mặt. Nàng nhận thua.

“Ngoan.” Hắn khê cười, kết hợp với giọng lạnh lạnh, có chút quái dị.

Nam nhân này trông khoảng hơn 20, nhưng ai biết có phải hắn 20 vạn hay không. Hắn rất cao. Có lẽ phải mét 9. Bằng chứng là Hạ Vũ đứng cạnh hắn chỉ tới eo. Mả bị túm lên càng thâm, y hết một con mèo con bị chủ nhân đùa giỡn. Nàng phát hiện hắn rất mạnh, nàng không thể phản kháng, kể cả khi có quang và ám. Hắn nói, hắn ghét thứ xấu xí, lập tức đánh bay lớp nguy trang của được dịch dụng. Ủ, vậy chắc bây giờ nàng không đến nổi tề không thể chấp nhận nên hắn vẫn ôm nàng đi. Hạ Vũ cảm thấy kì quái, lại cũng không hề bài xích hắn ôm Ủ, còn có chút thoải mái.

Hắn ôm Hạ Vũ như ôm một đứa trẻ. Tay phải còn vuốt đầu nàng. Hắn đi bộ vào lương đình. Hạ Vũ cũng cảm thấy đỡ hơn khi này, lại muốn dây ra nhưng vẫn không được.

“Vật nhỏ, cha ngươi đã bán ngươi cho ta rồi. Đừng nên phản kháng.” Giọng hắn lạnh lạnh, không nghe ra chút biểu cảm nhưng lại khiến Hạ Vũ ngừng dấy dựa.

Bán?

Hạ Vũ cứng nhắc người, quên cả phản kháng. Nam nhân này nói cái quái gì vậy?

Hắn đặt nàng xuống bàn trong đình. Hạ Vũ lập tức định nhảy xuống liền bị hắn giữ lại, thích thú cười. Này, nàng tức giận rồi đó. Tên điên này muốn gì?

“Không nên nói người khác điên, đặc biệt người nhỏ nhen như ta. Vật nhỏ, may mắn ngươi là của ta, tạm tha cho ngươi đó”

Hạ Vũ cảm thấy mình bị đùa bỡn một cách nghiêm trọng. Tức giận đến giờ tay lên đánh hắn dù biết vô dụng. Người hắn cứng nhắc, đánh chỉ tổ đau tay. Năng lượng lại vô dụng. Sau khi tức giận qua đi, bình tĩnh lại, nàng bắt đầu suy nghĩ. Rốt cục đây là sao?

“Sao không nói gì?” Hắn chống cằm, động tác nhả nhặn cực điểm “Nhanh như vậy đã bình tĩnh lại rồi sao? Vậy ngươi muốn gì?”

“Ta muốn tiểu Bạch” Hạ Vũ tức giận bĩu môi, như đứa trẻ không giành được kẹo mà giận dỗi

“Là nó sao?”

Hắn phát tay, khung cảnh bỗng chốc thay đổi. Nàng cả kinh. Không khí xung quanh bỗng mờ ảo. Là một gian phòng. Chỗ ánh sáng yếu ớt kia, có gì đó...

“Tiểu Bạch.”

Hạ Vũ chạy đến nhưng bị rơi ngã oạch. nàng cả kinh. Tất cả trở lại cảnh rừng đào. Mà nàng, vừa rơi từ trên bàn xuống.

“Oa, người đã làm gì tiểu Bạch?” Hạ Vũ hung dữ nhảy lên “Tại sao nó bị trói như thế? Tiểu Bạch đâu?”

“Muốn tìm nó sao?”

Hạ Vũ gật đầu. Nhưng nghĩ hắn không thể thấy nên lại nói “Đúng vậy”

“Người biết nó là ai không?” Hắn cười nhẹ “Dù cứu nó hại đến nhiều người vẫn muốn cứu sao?”

Hạ Vũ ngẩn ra. Tiểu Bạch? Tiểu Bạch thì hại gì đến mọi người?

“Người biết vì sao người ở đây không?”

Hạ Vũ lại rối rắm. Mây nhàn thành một đoàn. Tại sao? Rốt cục nàng ở đây làm gì? Cha nàng biết tên này sao? Tại sao nói đến đây tìm cách luyện ngũ tu?

“Vật nhỏ, đừng nhú mi, sẽ xấu xí.” Hắn vuốt lên mặt nàng, doãn đôi mày đang nhăn lại.

“Ta muốn tu luyện cả năm nguyên tố.” Hạ Vũ nói “Cha ta nói đến đây sẽ giúp được ta. Người biết cách sao?”

Hạ Vũ nhìn chăm chăm hắn, rất khấn trương. Trực giác cho thấy nam nhân này không phải người thường. Hắn có cách giúp nàng.

“Ngày xưa, trên Tô Vũ Á đại lục có một chức nghiệp gọi là Vũ nhân, cũng chính là tổ tiên tạo ra bộ vũ kỹ đó. Đó là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp và thần bí. Kết tinh của bộ vũ kỹ này, cũng chính là chìa khóa mấu chốt mở phong ấn của tiểu Bạch đó. Biết vì sao không? Bởi vì nó tu luyện một loại ma pháp khác biệt, bị coi như lạc loài. Mà ở thần tộc, kết quả của kẻ lạc loài thực thê thảm. Vì vậy, phút cuối cùng trước khi bị phong ấn, nó đã giết hơn vạn người. Một nửa hồn phách bị đánh nhập luân hồi, nửa còn lại ngủ say.”

Hạ Vũ nghe mà ngạc nhiên. Nói như vậy không phải bất cứ ai cũng có thể luyện mà cứu tiểu Bạch, không phải vậy sao?

“Đương nhiên không phải ai cũng có thể học được bộ vũ kỹ đó.” Y lười biếng nói. “Vật nhỏ, người chính là người được chọn.”

“Tại sao?” Hạ Vũ khó hiểu

Hạ Vũ ngồi trên bàn đá khoanh chân, mặt nhăn lại. Còn gã ngồi ở ghế, tay nghịch nghịch lọn tóc đỏ của nàng. Ánh mắt trong suốt nhìn vào vô định, nhưng nàng thực nghi ngờ cái gì hắn cũng thấy.

“Bởi vì. Tại sao ta phải nói nhỉ?” Y mỉm cười

“Vậy có cách ngũ tu sao?”

“Đương nhiên có. Chỉ là phải xem bản lĩnh của người thế nào, có vượt qua được thử thách của bốn nguyên tố còn lại không.”

Hắn nói xong, khung cảnh xung quanh lại biến đổi. Hạ Vũ ngạc nhiên phát hiện, nàng lại bị ném vào một không gian khác rồi.

“Ai da, là này lại một đứa nhỏ trắng mịn thơm ngon.” Giọng nữ nhân the thé

“Ồ, bé con lần này có vẻ ít tuổi hơn thằng nhãi lần trước” Lại giọng nam ồm ồm

“Hừ” giọng mũi của ai đó

“Yên nào, đây là kẻ được chọn sao?”

Hạ Vũ ngạc nhiên cố tìm kiếm xung quanh. Sau đó nàng phải há hốc miệng rồi. Bởi vì những người vừa nói chỉ bé bằng ngón tay, có cánh và đang đậu trên vai nàng.

“Xin hỏi, các vị là?” Hạ Vũ thực lễ phép hỏi

“Người là muốn ngũ tu sao?” Giọng nói uy nghiêm, ồm ồm từ nam nhân màu vàng.

“đúng vậy.”

“Ta là Lôi thần.” y tự giới thiệu “Bà già màu đỏ này là Hỏa thần. Tên nhãi màu nâu kia là Thổ thần tập sự. Tên mũi cao hơn mặt kia là Phong thần.”

“Ai là bà già?” Hỏa thần cất giọng the thé “Bốn cô nương xinh tươi như hoa, hùng hực sức sống như thế. Lão già, người mới già.”

“Được rồi. Yên lặng. Người tên gì?”

“Hạ Vũ” Nàng thuận tiện cầm mấy người xuống, để họ đứng trên lòng bàn tay “Tôi phải làm cái gì?”

“Đưa trẻ ngoan. Gọi Thủy thần ra đây”

“Làm cách nào?” Hạ Vũ khó hiểu

“Ai da, không phải nguoi ngay cả bà già đó cũng chưa gặp đấy chứ?” Hòa thần tươi cười “Ta đã nói mà... Tư chất bọc này cũng đòi...”

“Nguoi tập trung tinh thần, đọc theo ta...”

Hạ Vũ làm theo. Theo lời Lôi thần, nàng cảm nhận trong người có điều gì thật lạ. Từng mạch máu như căng tràn, muốn phá gân mạch ra ngoài. Dần dần, trên tay tích tụ lại một hình dáng nước nhỏ bé. Một thủy nhân xuất hiện trên tay nàng.

“Hừ, coi như cũng có chút tài năng. Thủy, lâu lắm không gặp, trông nguoi vẫn như vậy.” Hòa lên tiếng

Thủy nhân trong tay nàng rũ rũ hàng mi, nâng lên ánh mắt mơ hồ. Nàng ta dịu dàng cất tiếng cười, gật đầu chào mọi người.

“Chủ nhân, cảm ơn người đã thức tỉnh em.”

“Tại sao cô không có cánh?” Hạ Vũ thắc mắc

“Em đã là của chị, sao có thể có cánh được. Mỗi người đều có khả năng ngũ tu. Nhưng họ chính là không biết cách đánh thức năng lượng, thậm chí không đủ sức gọi dậy năng lượng trong mình. Lúc chị mới vài tháng tuổi, chị nắm bắt thủy đầu tiên, một phần do em tự nguyện, một phần là do yếu tố di truyền. Họ Hạ nhiều đời chán hưng gia tộc là Thủy nguyên tố.”

“Ồ, vậy bây giờ ta phải làm gì? Bẻ gãy cánh của họ?” Hạ Vũ bật cười, như một trò đùa.

“Cũng không khác là bao. Thời gian của chị là một canh giờ. Trong khu này tìm kiếm họ và tiến hành làm gãy cánh của họ. Trong quá trình này, em hoàn toàn có thể giúp chị.”

Nghe như trò trốn tìm vậy “Được rồi, bắt đầu đi”

Vừa nói xong, Phong đã trốn biến. Hỏa nguyên tố còn lắc lư lờm nguýt Thủy mới biến mất. Nàng ngạc nhiên nhìn Thổ và lôi đứng yên, mới nhắc 2 người lên hỏi

“Tại sao hai người không đi?”

“Ta... Ta... Thực ra ta mới là tập sự. Thiết nghĩ đi theo cô học tập kinh nghiệm cũng được. Ta... Mặc dù ta có hơi vụng về, nhưng cũng hiểu biết cơ bản. Cô cho ta theo nhé.” Thổ lấp bắp nói, rồi tình nguyện giao ra đôi cánh của mình.”

“Lão sống lâu như vậy rồi, cũng không còn là tuổi trẻ khí thịnh nữa. Đi theo cô không tệ. Ta muốn rời khỏi đây.” Lôi nói

“Nói như vậy trong rừng này còn rất nhiều tinh linh nguyên tố như 2 người?” Hạ Vũ ngạc nhiên

“Đúng vậy. Muốn tìm một phong và hỏa không khó. Chúng ta giúp cô.”

Hành trình tìm hai người này cũng không khó, thậm chí Hỏa chỉ kích động một chút, nàng ta tự lọt đầu vô lưới. Phong thì bị nàng vừa tính kế, vừa dùng thực lực bắt được. Sau khi tập hợp đủ, nàng nghe lời chỉ dạy, đọc khẩu quyết hòa hợp nguyên tố. Bất giác, bộ vũ kĩ trở nên dễ dàng hơn. Mỗi động tác ra tay đều dứt khoát hữu lực. Hạ Vũ vui mừng, lại phát hiện một điều, nàng không biết cách trở ra.

“Nhanh như vậy liền được rồi?”

Trong lúc nàng đang rối rắm thì giọng nói lạnh nhạt kia lại vang lên. Hạ Vũ vui mừng chạy đến.

“Đại thần, ngài thật tốt. Cảm ơn ngài.”

“Ta tên Vô Ngạn.” Hần bật cười “Hồi đầu Vô Ngạn. Vật nhỏ, nguoi ra sớm hơn ta nghĩ đấy.”

“Mất bao lâu?” Hạ Vũ ngạc nhiên

“Nguoi ở trong đó ngây ngốc nửa năm rồi.”

“A, không thể nào... Vậy cha tôi sẽ đi tìm tôi. Làm sao đây?”

“Ở bên ngoài chỉ qua sáu ngày thôi. Vật nhỏ, đến lúc về rồi.”

“Cảm ơn ngài, Vô Ngạn. Chúng ta còn có thể gặp lại sao?”

“Tất nhiên, vật nhỏ, nguoi là của ta mà...”

Này này, nàng nói khách sáo thôi được không? Không cần phải nhắc tới chuyện đó chứ. Nàng là của chính nàng.

“Trở về đi.”

Hắn phất tay một cái, Hạ Vũ cảm giác như bị ném đi. Nàng lập tức bay vào lòng ngực của ai đó.

“Vũ nhi, con trở về rồi.”

“Cha, ca ca... oa, con thật nhớ mọi người.”

“Không sao chứ?” Hạ Phong bế tiểu muội hỏi “Trông muội có vẻ cao lên”

“Con biến mất bao lâu?” Hạ Vũ chớp mắt hỏi

“Sáu ngày.” Hạ Nam trả lời. “May mắn không sao.”

“Con nghĩ cha nợ con lời giải thích.”

“Được rồi” Hạ Nam thở dài “Nghỉ ngơi đi rồi tối nói chuyện”

Hự, Thiên Thiên là bạn nhỏ cực mâu thuẫn o(∩_∩)o

Suy nghĩ mãi, cuối cùng quyết định cho nam chính lên sân và đẩy nhanh tiến độ truyện. Sau đây là một số suy nghĩ của Thiên Thiên.

Ta đọc rất nhiều bộ dị giới. Nhiều đến mức phản cảm với kiểu nữ chính biết tuốt như siêu nhân, cái quái gì cũng thuận thuận lợi lợi mà vượt qua. Cái tốt gì cũng nhận được. Cả thể giới quay quanh công nhận. Và nhất là, mấy bà cường quá đến nỗi nam chính trở nên quá mờ nhạt.

Mà á, lúc đầu ta viết, cũng chưa định hình được nam chính như thế nào. Chỉ biết nữ chính của chúng ta không đi theo con đường quá cường thế, cũng không bánh bè đến mức đáng phi nhổ. Bạn nhỏ Vũ sẽ thực đáng yêu. Có bản lĩnh, có gặp may, có tự cố gắng. Không biết thì học, học không giỏi không sao, đã có nam chính giúp. Có lúc yếu đuối để thấy người ta vẫn là con gái. Tính cách có phần tùy hứng muốn sao thì sao. Ừ ừ, chính là giống bạn Thiên Thiên đó.

Còn anh Dục. Có thể sẽ cho mọi người chút hường nhá. Anh ý chính là một thần tộc bị hãm hại vứt bỏ. Nói xem nói xem, ta sẽ tạt máu cún vào cuộc đời anh. Mặc dù ta cũng yêu anh ý lắm nhưng số anh đã định là nam phụ thôi. Mà đáng thương cũng có chỗ đáng giận, chính vì anh ý sau này làm chuyện có lỗi với chị Vũ nhà ta nên anh bị đánh rớt cái oạch.

Cảm ơn mọi người đã gây cô chờ mong. Chương sau bắt đầu đến khảo thí đi học.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyên Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 27: Khảo thí nhập học

Hạ Nam nhìn con gái ngủ mê man, trong lòng lại thấp phần hồi hận.

Liệu người kia có làm gì quá đáng không nhỉ?

Ngày đó, ông phát hiện được mật thất trong nhà, đã tiến vào thử dò xét. Kết quả cái gì cũng không thấy. Đi mãi, lại phát hiện tiến vào một rừng đào bạt ngàn. Khung cảnh huyền hoặc tâm trí con người khiến ông quên cả cảnh giác. Kết quả, ông nhìn thấy Yên nhi.

Nàng vẫn xinh đẹp dịu dàng như vậy. Nàng ngồi bên một khung cửa, ánh mắt xa xăm như không có tiêu cự. Năm tháng lại không để lại chút dấu vết trên khuôn mặt nàng. Hạ Nam cứ tiến đến ào cảnh đó, lại phát hiện chẳng có gì cả. Sau đó một nam nhân xuất hiện.

“Ồ, lại là người mới à?” Hồng y nam từ ánh mắt trong suốt, giọng nói lạnh lạnh nói. “Người cũ đã chuyển đi sao?”

Hạ Nam yên lặng không động. Đứng dưới mái hiên người ta, không nên vọng động. Và lại trực giác nói cho ông biết nam tử trước mắt này không phải người thường. Ủy áp trên người hắn khiến người ta không dám khinh nhờn.

“Ngồi xuống đi. Đã lâu chẳng ai đến đây rồi.”

Hắn rót một li trà. Sau đó, Hạ Nam không hiểu chuyện gì, bị một lực kéo đến. Khi mở mắt, ông đã ngồi trong lương đình, đối diện với nam nhân kia.

“Muốn gặp lại nàng sao?” Hân lạnh lạnh cắt đứt suy nghĩ của ông.

“Có thể sao...?” Giọng ông run run

“Đương nhiên.” Hân rót trà “Uống đi”

“Làm sao có thể...” ông lẩm bầm “làm sao có thể? Nàng chết rồi... đã hơn 10 năm rồi... Làm sao có thể...”

“Có phải chết khi sinh thật, làm sao người biết liệu lúc đó có bị động tay động chân hay không.”

“Chính tay ta đã chôn cất cho nàng...” Ông thì thào

“Ảo cảnh người tiến vào chính là tình cảnh hiện tại người người muốn thấy nhất. Có tin hay không tùy người.”

Hạ Nam thực không tin. Ông lại nghĩ đến con trai lớn của mình. Sau đó, cảnh vườn đào biến mất. Ông nhìn thấy con trai lớn Hạ Phong đang chỉ huy người đuổi một cô gái ngang ngược trong cửa hàng. Ông tiến đến, cảnh biến mất.

Vừa rồi là sao?

“Tin hay không cũng chỉ là một ý niệm. Còn muốn gặp nàng, còn phải xem người có làm vừa lòng ta không đã. Đi đi.”

Sau đó, Hạ Nam thấy trước mắt tối sầm. Tỉnh lại, thấy Hạ Phong đang lo lắng nhìn mình.

“Cha, người không sao rồi.” Hạ Phong thở dài “Cha bị ngắt ở thư phòng.”

Hạ Nam ngơ ngác. Ông nhìn Hạ Phong. Câu hỏi ra đến miệng lại như nghẹn lại.

“Thật là... Tam công chúa lại đến gây rối. Con đã đuổi nàng ta đi rồi. Hôm nay nàng ta còn đến làm loạn Vô Ưu lâu nữa.” Hạ Phong lẩm nhảm “Nữ nhân không biết xấu hổ.”

Ánh mắt Hạ Nam hơi co rút lại. Trong cảnh, hân cũng nhìn thấy Hạ Phong. Nói như vậy, Yên nhi...

“Yên nhi còn sống...” Hạ Nam thì thào, nước mắt tuôn rơi

“Cha, người sao vậy?” Hạ Phong không nghe rõ lời nói, giật mình lo lắng.

“Không sao.” ông cười “là ta quá vui sướng. Phong nhi, có thể nương con còn sống.”

“Cái gì?” Hạ Phong không thể tin nổi “Cha, nương mất 10 năm rồi. Chính tay con và cha chôn nương đấy.”

Ông không nói gì. Căn bản ông cũng tin là như vậy. Nhưng mà...

Ông muốn đi tìm nam nhân ấy lần nữa.

Ngày hôm sau, Hạ Nam quay lại thư phòng. Nhưng kiểu gì cũng không thể đến được nơi đó. Ông cực kì rầu rĩ. Ngày nào cũng tối. Liên tục một tháng liền, cũng không thể trở lại. Hạ Nam cảm thấy có lẽ mình nằm mơ rồi. Nhưng vẫn kiên trì đến.

Ngày 2 tháng 9, ông lần nữa đi vào đây.

Lần thứ 2 tiến vào là năm thứ 3 sau khi Hạ Vũ đi. Ông hơi khản trương nhìn xung quanh, phát hiện mình lại thấy căn nhà gỗ kia, Yên nhi của ông vẫn ngồi đó. Hình như nàng gầy đi. Ông xúc động, rất muốn tiến lên ôm lấy nàng, nhưng khi ông di chuyển, ảo ảnh lại biến mất.

“Lại đến rồi sao?” Giọng nam lạnh lạnh vẫn như năm trước. “Nghĩ kĩ?”

“Làm sao có thể cứu nàng?” Giọng Hạ Nam khàn khàn, đôi mắt đỏ ngầu

“Uống đi.” Nam nhân chỉ lạnh nhạt đưa ra ly trà.

Hạ Nam kiềm nén xúc động ngồi xuống, nhận lấy ly trà. Ông nhìn vào ly trà, chợt giật mình.

“Vũ nhi...”

Trong ly trà là hình ảnh Hạ Vũ đang ở trên đảo bị đại vương hậu đánh. Đúng là hình ảnh trong núi lửa năm đó. Hạ Nam luống cuống. Muốn đặt ly trà xuống không được. Muốn tiến lên lại không biết làm thế nào.

Con gái ông... Không lâu sau khi nó đi liền không thể liên lạc. Hạ Nam lo lắng con gái nhỏ gặp chuyện. Dù gì thì nó cũng chỉ là đứa trẻ chưa đến 10 tuổi, sao ông có thể không lo lắng? Nhưng ông tin con gái ông. Nhất định con bé sẽ không để mình bị thương.

“Là Vũ nhi sao?” Giọng nói ấy cắt ngang lời ông. “Có muốn cứu nữ nhân của ngươi không? Cả con gái nhỏ của ngươi nữa.”

“Làm thế nào?” Hạ Nam luống cuống hỏi

“Kí khế ước đi.”

Y phát tay, lập tức hiện lên 1 bản khế ước lớn khiến Hạ Nam choáng váng. Ông đọc lướt qua, tròn tròn mắt.

Như thế này... Không phải nói ông bán con gái sao?

“Cũng không khác là bao.” Như đọc được suy nghĩ của ông, hắn nói.

“Như vậy không được.” Ông gắt “Ta làm sao có thể làm việc bán con như thế. Yên nhi biết cũng sẽ không tha thứ cho ta.”

“Ngươi cứ suy nghĩ tiếp đi.” Hắn nhàn nhạt “Vẫn còn sớm...”

Sau đó, Hạ Nam lại bị đẩy ra ngoài.

Cứ thế, mừng hai tháng chín năm tiếp theo, ông đều tiến vào để có thể thấy Yên nhi, dù chỉ một chút.

Cho đến năm nay Hạ Vũ trở về. Thấy con gái, ông cũng thật cao hứng. Ông đầu cả nhà chuyện kia. Mấy năm tiếp theo nam nhân kia cũng không có nói chuyện với ông nhiều, chỉ là ngồi đó. Hết giờ sẽ đánh bay ông ra.

Cho đến mừng 2 tháng 9 năm nay, thấy con gái càng điên cuồng khổ sở luyện tập, ông mới động dung.

“Ngài... Bản khế ước kia, sẽ không ảnh hưởng tới Vũ nhi chứ?”

“Ta chỉ cần một người có khả năng ngũ tu.” Hắn nói “Nói nhận Vũ nhi làm đồ đệ cũng không sai.”

“Nhưng mà...” Ông có chút suy ngẫm “Điều kiện này có quá hà khắc không? Nữ nhi của ta... sẽ không sao chứ?”

“Tin hay không tùy ông thôi.” Ánh mắt hắn vẫn trong suốt vô hồn

“Vậy, ta sẽ đưa nó đến. Xin ngài, đừng làm tổn thương Vũ nhi.”

Sau khi nghe cha kể lại vắn tắt, Hạ Vũ trầm ngâm.

Ngũ tu, ai có thể nghĩ đơn giản như vậy có thể tu luyện? Nhưng mà người kia lại cho nàng cơ hội, thật không hiểu nổi hắn nghĩ gì nữa.

Nghĩ lại, hôm nay đã mừng 9. Ngày mai học viện ma pháp chính thức mở cửa nhận đăng kí. Nhận đơn khảo thí trong 5 ngày. Hạ Vũ suy nghĩ, đến lúc đó chuẩn bị đi thôi.

Cả đêm đó nàng không ngủ yên. Cứ lật người mãi. Hạ Vũ xò dép, đi ra ngoài.

“Không ngủ được sao?” Vũ Dực đi tới “Trời lạnh rồi, nên mặc nhiều chút.” Hắn khoác áo lên người nàng

“Ngươi cũng không ngủ?” Hạ Vũ cười “Mấy ngày nữa đến đăng kí học viện ma pháp thôi. Ngươi cũng quá tuổi vài năm rồi.”

“Không sao.” Ánh mắt hắn trở nên nhu hòa. “Nếu không có nàng thì hiện giờ cũng không có Dực.”

“Cũng là ngươi cố gắng.” Hạ Vũ lắc đầu “Ngươi ngủ đi, ta còn muốn luyện tập thêm”

“Ta xem nàng”

Hạ Vũ cũng không có ý đuổi hắn nữa. Nàng đứng ra giữa sân trong viện, cánh tay khẽ nâng lên.

Trong đêm tối, bóng dáng mảnh mai khẽ di chuyển. Vũ Dực lấy cây sáo ra, thổi một khúc nhạc. Hạ Vũ giờ tay nhấc chân đều khiến người ta không thể dời mắt.

Nhìn động tác biến chuyển, Vũ Dực như muốn ngừng thở. Hạ Vũ bây giờ đã 12, thân thể đã bắt đầu phát dục rồi. Làn da trắng nõn, chiếc váy tím lung linh huyền ảo dưới ánh trăng. Mái tóc như suối lửa tuôn đỏ rực khiến người ta cảm thấy giống như một yêu tinh mỹ hoặc. Chỉ thấy động tác của nàng như nồng nhiệt, như bình thản, như gió cuốn mây trôi. Vũ Dực nghĩ, những động tác múa như vậy, sao có thể có lực sát thương?

Nhưng sự thực, chỉ có người luyện vũ kỹ mới hiểu rõ nét tình diệu trong đó. Hạ Vũ thấy cả người khoan khoái khác thường. Thân thể nàng nhẹ bẫng, cảm giác rõ từng mạch máu di chuyển. Động tác càng thêm nhanh nhẹn. Hạ Vũ bay lên, hết một tiếng “Phong nhuận” Đường như, Vũ Dực cảm nhận thấy sát khí qua trận gió sượt qua. Da thịt có chút nhừ nhối. Hắn ngừng thổi sáo, sử dụng thủy năng bảo vệ mình.

Lực sát thương thật lớn.

“Vũ nhi, dừng lại.”

Như thấy không ổn, Vũ Dực hét lên. Nhưng bóng dáng kia càng nhảy múa, gió càng lớn. Nàng lại như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục bước nhảy. Gió lớn khiến thực vật trong viện nghiêng ngả. Vũ Dực bất chấp tất cả, lao lên muốn tóm lấy nàng. Nhưng Hạ Vũ lại như con gió, thoát ần thoát hiện. Vũ Dực cắn răng, tiếng tới, động tác mau lẹ nắm lấy tay nàng.

Hạ Vũ giật mình như tỉnh lại. Khu vườn dần lặng gió. Nhìn chiến tích mình để lại, Hạ Vũ muốn khóc.

Quả nhiên vẫn chưa khống chế tốt phong.

“Thật xin lỗi, làm người bị thương rồi.” Hạ Vũ áy náy

“Không sao” Hắn lắc đầu “Đừng nên luyện tập như vậy, rất dễ bị thương. Nàng nên tìm vũ khí. Ta thấy uy lực như vậy nhưng xa chiến có chút khó khăn. Có vũ khí thuận tiện hơn.”

“Được. Ta giúp người băng bó. Trở về thôi.”

Mùng 10 tháng 9, ngày đại cát đại lợi, thuận tiện xuất hành, động thổ, khai trương.

Sáng ra, Hạ Vũ đã ngồi nhấm nháp bánh chèo. Hạ Nguyệt ngồi cạnh có chút sốt ruột. Hắn cứ nhìn về phía đại sảnh.

“Ca, người sao vậy?” Hạ Vũ kì quái

“Ta chờ một bằng hữu.” Hắn ngượng ngùng cười “Người này ta quen trên đường. Hắn cùng muội muội cũng muốn tiến vào trường học ma pháp. Ta đã hẹn hắn cùng đi.”

“Ồ, vậy sao? Vậy tí nữa cùng đi. Dực, xong cả chưa?”

“Rồi.” Vũ Dực gật đầu

Bình thường có người ngoài, Vũ Dực khá là lạnh lùng. Chỉ khi ở riêng với nàng, hắn mới giãn ra bình thường.

“Ngũ công tử, có người nói là bằng hữu của công tử, tên Đồng Nhất cầu kiến.”

“Đến rồi đến rồi.” Hạ Nguyệt gấp gáp “Ta đón họ, muội cứ ngồi đây chờ.”

Hạ Vũ cười gật đầu, rồi phồng má tiếp tục ăn. Vũ Dực nhìn thấy, không khỏi mỉm cười, đưa khăn tay ra lau khóe miệng cho nàng.

“Qui tham ăn.”

“Người cũng ăn đi.” Hạ Vũ gấp cho hắn “Một chút nữa tiến hành như đã bàn. KHÔNG cần quá nổi bật, sẽ bị để ý.”

“Được”

Lúc sau, Hạ Nguyệt trở lại, dẫn theo hai người. Nam khoảng 17, 18 tuổi, ăn mặc mộc mạc giản dị, lại có nụ cười hiền lành. Nữ khoảng 12, 13. Mắt cong cong cười như vầng trăng, nụ cười có cái răng hở đến là yêu. Hai người này ăn mặc bình thường, ngũ quan cũng gọi là nhã nhặn, là dạng phổ thông trong dân gian.

Sở dĩ nói là phổ thông, bởi con người bình thường ở đây là tóc đen mắt nâu. Chỉ có ở các đại gia tộc hoặc ngoại tộc mới có màu tóc và mắt biến dị. Như cha nàng có một mái tóc vàng kim kế thừa của họ Hạ, đôi mắt xám tro, có chút đen là do mẫu thân ông chỉ là chi thứ, gen không thuần khiết. Hạ Phong lại giống cha nên lúc đầu hắn cũng bị khinh bỉ. Ngược lại, mẹ nữ nhân lại là dòng chính, vinh quang vô hạn nên có thể nói gen cực thuần. Hạ Vũ, Hạ Nguyệt và Hạ Thiên chính là sản phẩm kết tinh chuẩn nhất trong nhà.

“Đây là tiểu muội ta, tên Hạ Vũ. Bên cạnh là người của nàng tên Vũ Dực.” Hạ Nguyệt cười giới thiệu “Vũ nhi, đây là bằng hữu của ta tên Đồng Nhất. Đây là tam muội của hắn tên Đồng Tam, muội ấy bằng tuổi muội đó.”

“Xin chào mọi người.” Hạ Vũ mỉm cười gật đầu

“Xin chào, ta là Đồng Tam.” Nàng ta cười toe “Rất vui làm quen với người. Ta gọi người là Vũ nhi nhé.”

“Tốt. Vậy ta cũng gọi người làm Tam nhi.” Hạ Vũ cười. Nàng thích cô bé này

Hai cô gái riu rít trò chuyện. Thực chất là phần lớn Đồng Tam nói, Hạ Vũ nghe. Bên kia Hạ Nguyệt và Đồng Nhất cũng trò chuyện gì đó.

“Chúng ta đi sớm thôi.” Hạ Nguyệt nói

“Dạ.” Hạ Vũ gật đầu, phân phó việc cho Vũ Dục

“Nam nhân đó là ai?” Đồng Tam hí hửng nhỏ giọng hỏi Hạ Vũ “Trông hấn thật suất nha.”

“Ừ...” Hạ Vũ cười “Đó là người của ta”

“Nhìn không ra người có sở thích thu thập nữ nam nha.” Đồng Tam cười khanh khách “Nhà người toàn nữ nam thôi. Ngũ ca người cũng rất tuần tú” nói rồi hai má có chút đỏ.

Hạ Vũ liếc mắt nhìn một chút, cười. Cô bé này thật khá ái.

Đoàn người ngồi xe ngựa đi mất nửa canh giờ thì tới nơi. Nhìn mọi người xếp hàng dài ở quảng trường, Hạ Vũ thấy rất vui. Ở kiếp trước, 12 tuổi vốn sớm đi học rồi. Mà ở đây trước năm 12 tuổi chỉ có thể học chữ và tự luyện tập. Hạ Vũ sớm phải nghỉ học, nay lại được cảm nhận niềm vui được đi học, thực tốt.

“Số thứ tự của muội là mấy?” Hạ Nguyệt hỏi

“1086, huynh thì sao?”

“Của ta là 1060” Hạ Nguyệt nói “VẬY ta trước vào”

“Được. Huynh năng lực ra sao?”

“Cũng được.” Hạ Nguyệt cười “Mấy năm ở dòng binh đoàn, cũng có luyện tập ma pháp, chỉ là không cao.”

“Được rồi. Đã hơn 1050 rồi, huynh vào đi.”

Rất đông người tham gia, nhưng sơ tuyển cũng rất nhanh. Có 50 người kiểm tra cơ bản, phân chia khu vực nam nữ. Chỉ cần là ma pháp sư vượt qua cấp 3 đều được tiến vào vòng thực chiến. Bên cạnh mỗi người kiểm tra đều có ghi chép riêng về năng lực và hệ ma pháp. Sau đó tiếp tục phân ra, cùng cấp độ sẽ chuyển dời đến nơi khảo thí khác nhau. Vậy nên, vào được trường học ma pháp quả nhiên khó khăn.

“Người số bao nhiêu?” Hạ Vũ hỏi Vũ Dục

“1105”

“Vậy chuẩn bị đi, hẹn gặp lại.”

Hạ Vũ cùng Đồng Tam hai số liền nhau. Hai người cùng nhau đứng đợi gọi tên. Rất nhanh liền đến lượt. Hạ Vũ ngồi trước mặt một lão giả, thấy lão nhàm chán liếc nhìn bảng số của mình, rồi quay sang tên ghi chép ngáp một cái cũng mặc kệ. Lão nhàm chán lặp lại câu nói của mình.

“Tập trung tinh thần lực, đặt tay lên đi.”

Hạ Vũ tập trung tinh thần, đặt tay lên. Trong quả cầu hiện lên màu xanh nước biển rất thuần. Là thủy nguyên tố ngũ cấp. Lão giả có chút ngạc nhiên, gật đầu. Đang định quay sang nói thì tên ghi chép há hốc mồm chỉ vào quả cầu. Lão nhú mày, quay lại, giật mình đứng bật dậy.

Nàng ta cư nhiên song tu?

Hạ Vũ nhú mày cười khỏ. Lực lượng phong nàng nắm bắt quả nhiên chưa tốt, lại bị mất khống chế rồi. Trong quả cầu, lực lượng phong nguyên tố màu xanh lá cây hiện lên cuồng bạo hơn, tuy chỉ cấp ba nhưng cực kì kích động bay tới bay lui.

“Số 1086 song tu. Thủy nguyên tố ngũ cấp, phong nguyên tố tam cấp.”

Bấy giờ ông mới nhìn kĩ nữ hài này. Hạ Vũ không dùng được để dịch dung, vậy nên ông ta nghĩ chắc chắn tiểu nữ này của danh tộc nào rồi. Đôi mắt sáng xanh biếc, phảng phất như dòng nước vậy. Mái tóc đỏ rực lại mang đến vẻ mạnh mẽ. Nữ hài khoảng 12 tuổi, lại có gia tộc lớn chống lưng, còn có thể song tu, quả nhiên được trời xanh ưu ái. Phải biết, ông ngồi từ sáng đến giờ, người cao nhất mới là tứ cấp thôi đâu. Nữ hài này không những đã bước đến trung cấp, còn có khả năng song tu. Hiện tại người tài năng như vậy quả nhiên thiếu. Không biết của gia tộc nào.

Hạ Vũ đứng lên rồi đi. Đồng Tam cũng kiểm tra xong. Là thủy nguyên tố tam cấp. Đồng Tam ngưỡng mộ nhìn Hạ Vũ. Trời ơi, là song tu nha.

Hạ Vũ bất đắc dĩ nhìn cô bé ánh mắt sùng bái nhìn mình, có chút không quen. Cùng là 12 tuổi, nhưng tuổi tâm lý của Hạ Vũ quả thực già rồi. Mà trước đến nay, nàng không có bạn chơi cùng nên ở cùng một chỗ với Đồng Tam có chút lúng túng. Đang không biết làm thế nào bỗng nghe tiếng hừ lạnh.

“Hừ, chỉ là ngũ cấp mà cũng kiêu ngạo.”

Đó là một cô bé nhìn hơn họ một chút. Đằng sau nàng còn vài người nữa cũng xấp xỉ 12, 13. Vì học viện ma pháp mấy năm mới tổ chức nên các nàng chắc lần này mới có điều kiện.

Hạ Vũ muốn ngắt. Con mắt nào của nàng ta thấy mình kiêu ngạo nhỉ? Đúng là tâm tính trẻ con.

“Đúng vậy, Tiểu Mãn tí, tí mới đáng để kiêu ngạo chứ. Nghe cha ta nói tí cũng bước vào trung kì năm ngoái rồi.” Một cô bé khoảng 12 tuổi cười nịnh nọt

“Đúng vậy.” cô bé kia cười tự đắc

Sau đó, mọi người nhìn cô bé đó đặt tay lên quả cầu. Màu đỏ rực rỡ hiện lên. Hóa nguyên tố ngũ cấp. Ánh mắt cô bé có tia không tin nổi.

“Không thể nào. Rõ ràng ta đã lên ngũ cấp trung kì, sao có thể là ngũ cấp sơ kì? Quả cầu này chắc chắn hỏng rồi.”

“Số 1093, hóa nguyên tố ngũ cấp sơ kì.” Lão giả kia nhặt nhẻo nói “cô nương, quả cầu này là đồ hoàng gia. Cô muốn chắc chắn có thể đến hội hoàng thượng.”

Gương mặt cô bé đỏ lên rồi tái nhợt. Cầm tức nhìn Hạ Vũ rồi quay sang cô bé bên cạnh. Đồng Tam còn tức giận chuyện vừa nãy, không khách khí cười.

“Ai da, cũng chỉ là ngũ cấp sơ kì, vậy mà cũng kiêu ngạo cái nỗi gì. Người ta còn là ngũ cấp trung kì song tú nhà.”

“Người nói ai?” Cô bé kia tức giận “Hừ, chỉ là một dân đen cũng muốn khiêu khích người Hạ gia sao?”

Cuộc thi không phải ngẫu nhiên mà dùng số đánh dấu. Đây là tránh một số đại gia tộc đi cửa sau mà không thông qua khảo thí. Đám con cháu quần là áo lượt lười biếng đây sao có thể vào được đây.

Cô bé này là người Hạ gia? Nhận thức đầu tiên của mọi người là tiểu cô nương này không dễ chọc. Do đó, mọi người cũng tản ra. Đồng Tam rất không vui. Hạ gia thì sao? Cũng không phải to nhất. Bên người mình cũng có người họ Hạ đây.

“Người nghĩ mình người họ Hạ? Nếu đúng cũng chỉ là một chi thứ nhỏ nhoi được nhặt về ở các thôn trang, làm sao có thể cao quý mà kiêu ngạo?”

Bị chọc đến đứng nổi đau, Hạ Tiểu Mãn tức giận. Đúng, nàng chính là được nhặt từ một thôn trang của họ Hạ. Nhưng là nàng không cố gắng sao? Từ lúc tiến vào Hạ phủ, nàng thu liễm hơn nhiều. Bởi vì về đây không chỉ mình nàng mà còn nhiều đứa trẻ khác. Hạ gia dùng nhiều phương thức khác nhau huấn luyện họ. Mà nàng, không đủ xinh đẹp nên không được tuyển chọn dạy dỗ làm cung nhân. Cuộc sống mấy năm này của nàng rất khổ sở. Cũng may, nàng có thiên phú tốt, được các sư gia phát hiện nên bồi dưỡng. Sức mạnh hôm nay của nàng, cũng là một phần lớn nhờ được vật hỗ trợ. Hạ gia cũng rất biết cách đầu tư đây.

Còn người kia, toàn thân hiện ra vẻ cao quý, lại có chút quen thuộc. Nàng ta chỉ yên lặng đứng, cũng khiến toàn thân Hạ Tiểu Mãn không thoải mái. Người nàng khó chịu rất nhiều, nhưng mà....

“Người là Hạ Vũ?” Hạ Tiểu Mãn không thể tin nổi “Hạ Vũ ở Hạ gia thôn. Không thể nào. Người chẳng phải không có khả năng luyện tập ma pháp năm ba tuổi sao?”

Mọi người bị một màn này làm ngạc nhiên. A, đây chính là con gái Hạ tam gia, chủ Vô Ưu lâu. Chuyện trà dư tửu hậu, ai mà không ham. Lập tức, tiếng xì xào nổi lên bốn phía.

“Vậy đây là tiểu nữ nhi Hạ tam gia sao? Thật xinh đẹp.”

“Trời ạ, nàng ta chính là người có khả năng song tu đấy. Vừa nãy chính mắt ta thấy nàng có thủy ma pháp và phong ma pháp.”

“Người nói xem, lão thừa tướng Hạ gia có phải tiếc đứt ruột không? Con đẻ mình cũng vứt bỏ. Nay cháu gái người ta nhỏ tuổi đã là thiên tài song hệ.”

“Đúng rồi, vừa lúc nãy tiểu cô nương kia nói nàng không có năng lực năm ba tuổi. Cái kia... như vậy...”

“Quá trâu bò rồi...”

Hạ Vũ nhú mày, cũng không muốn trở thành tâm điểm chú ý nên gật đầu chào Hạ Tiểu Mãn rồi kéo Đồng Tam đi. Đồng Tam còn chưa tỉnh lại sau sự việc vừa rồi, cũng biết mình làm chuyện liên ngao ngoãn đi theo.

“Đứng lại! Hóa chi lao, tiến.”

Không ai ngờ Hạ Tiểu Mãn có thể ra tay, rất bất ngờ nhìn cây hòa lao tiến tới Hạ Vũ. Hạ Vũ nhú mày, kéo Đồng Tam ra sau, tập trung lực lượng làm thành cái lưới nước lớn, chắn cho mọi người xung quanh khỏi ngộ thương.

“Thủy khiên, khai”

Ngon lao bị màn nước cuốn lấy không thấy tăm tích. Mọi người sực tỉnh. Bấy giờ, có người cất giọng ồm ồm

“Ai dám đánh nhau trong buổi sơ khảo của học viện ma pháp?”

Tiếp đó, mọi người tự động tránh ra. Một đoàn người khoảng chục người đi tới. Đi đầu là một lão nhân uy nghi. Mái tóc bạch kim phiêu dạt cùng đôi mắt trong suốt khiến người ta cảm thấy áp lực.

“Trưởng lão.” Mấy vị trông coi đều đứng dậy. Gấp gáp nhất chính là lão nhân vừa kiểm tra cho Hạ Vũ. Ông lo lắng nàng trực tiếp bị đuổi học. “Chỉ là chút hiểu lầm thôi, không có gì...”

“Ai vừa tấn công trước?” Lão không đề ý mà nói

Mọi người đồng loạt tránh ra, không một tiếng động. Mặt Hạ Tiểu Mẫn trắng bệch. Nàng vừa rồi, quá là lỗ mãng.

“Còn không mau đứng ra?” Giọng nói đầy uy áp khiến người thường khó chống đỡ. Ngay đến người có ma pháp sơ cấp cũng có chút khó chịu.

Hạ Tiểu Mẫn run rẩy bước ra. Nàng thấy gia chủ rồi. Không sao, có thể cầu xin gia chủ giúp đỡ. Nghĩ vậy nàng yên tâm hơn.

“Tiểu nữ Hạ Tiểu Mẫn bái kiến trưởng lão.”

Trưởng lão không dấu vết liếc nhìn lão thừa tướng Hạ gia. Hừ, người Hạ gia ngày càng không ra gì. Ông nhìn đứa trẻ này. Khoảng 12, 13. Quá non nớt, mới là ngũ cấp sơ kì. Sau đó, ông hỏi.

“Ngươi tấn công ai?”

“Là tiểu nữ.” Hạ Vũ lạnh nhạt tiến lên

Ông lại liếc nhìn Hạ Vũ. Ừm, nhỏ hơn một chút. Dáng vẻ xinh đẹp. Không kiêu ngạo không siểm nịnh. Biết rõ nguyên tắc không xưng họ tên. Còn nhỏ tuổi đã có phong thái chừng chặc như thế, thật đáng quý. Sau đó, ông ngạc nhiên phát hiện, mình không thể nhìn rõ cấp của nàng ta.

“Ngươi cấp mấy?”

Mọi người ngạc nhiên. Tại sao trưởng lão lại hỏi vậy? Lão già vừa rồi kiểm tra Hạ Vũ tiến lên nói.

“Trưởng lão, nàng là song tu. Ngũ cấp trung kì thủy ma pháp. Tam cấp sơ kì phong ma pháp”

Ánh mắt lão có sáng lên một tia bất định, rồi thực điềm tĩnh nhìn. Ánh mắt lão nhìn thẳng Hạ Vũ. Nàng cũng nhìn thẳng lại không chút e dè. Uy áp của ánh mắt lão không phải vừa, vậy mà nữ hài này không hề sợ hãi. Có chút bản lĩnh.

“Ta không cần biết ai gây rối trước. Đánh nhau trong đây, bất kể ngươi có tài giỏi như nào nhưng nhân cách không được chính là bị loại. Hai người có ý kiến?”

“Không thể. Ta là người Hạ gia, sao có thể loại ta?” Hạ Tiểu Mẫn không suy nghĩ hét lên

Điều này làm nhiều người cảm thấy bất mãn. Hạ gia thì giỏi lắm sao? Người của đại gia tộc thì ngon ăn sao? Cùng là ngũ cấp, chẳng lẽ nàng ta có người chống lưng thì ngang ngược được ở lại sao? Tiếng bàn luận bắt đầu nổi lên. Trưởng lão nhìn Hạ tướng gia bên cạnh, dậm dậm hỏi.

“Người của Hạ gia bị tước quyền đi học, Hạ thừa tướng có gì dị nghị không?”

“Tùy trưởng lão xử lí. Chỉ là một tiểu nữ nhỏ nhoi, Hạ gia còn rất nhiều.”

Mặt Hạ Tiểu Mẫn trắng bệch. Nàng biết nàng gây họa lớn rồi. Giờ trở về cũng chỉ có đường chết. Hạ gia hôm nay không có chút mặt mũi nào như vậy...

“Gia chủ, xin người tha mạng...” Nàng liều mạng khóc lóc “Tiểu nữ không cố ý. Là tiểu nữ sai lầm, xin người khai ân... Trưởng lão, xin người khai ân...”

Mọi người không có tâm tình thương tiếc nàng, chỉ đáng tiếc cho Hạ Vũ. Nữ hài xinh đẹp như vậy lại bị kéo theo.

“Tiểu nữ không phục.” Hạ Vũ bình tĩnh nói “Tiểu nữ đến học viện ma pháp trước đó cũng có đọc qua luật. Đúng là có điều ai gây rối trong buổi khảo thí sẽ bị đuổi. Cũng không nói đuổi tất cả. Học viện ma pháp từ khi nào trở nên vô lí như vậy? Không phân xử đúng sai, chỉ nhìn phiên diện một sự việc mà đánh giá. Nếu như ngài nói trước khi đến học phải có nhân cách, ngược lại ta thấy vào trường rồi chính là chút nhân cách đó cũng không còn. Vì vậy, ta cũng không muốn vào trường nữa.”

Mọi người hít một hơi lạnh. Dám đứng trước mặt hội trưởng lão mắng chửi trường học ma pháp không đủ tư cách dạy, nàng là người đầu tiên.

Bạch trưởng lão cười lạnh. Hạ gia chủ Hạ lão gia cũng nhìn nàng nhiều thêm mấy lần. Có chút quen thuộc, nhưng lại chẳng thể nhớ được nàng là ai.

“Hừ, nữ oa, ngươi cũng quá ngông cuồng rồi.” Bạch trưởng lão cười “dám đứng trước mặt hội trưởng lão mắng trường học ma pháp, ngươi là người đầu tiên đấy.”

“Tiểu nữ không dám.” Hạ Vũ cúi mặt

“Ngươi tên gì?” Bạch trưởng lão bỗng dừng hỏi

“Tiểu nữ họ Hạ, tên một chữ Vũ. Vũ trong mưa ạ.”

“Thì ra là người Hạ gia.” Bạch trưởng lão sâu kín nhìn Hạ lão gia.

“Trưởng lão đừng nhầm lẫn. Họ Hạ không nhất thiết phải liên quan đến Hạ thừa tướng. Huống chi, Hạ gia ta bị gạch tên khỏi phả hệ, từ lâu đã không có bất kì liên quan đến Hạ gia rồi.” Hạ Vũ mỉm cười nói

“Có chuyện gì náo nhiệt thế này? Ha ha ha, năm nay có chuyện vui sao?”

Mọi người sùng sốt nhìn lên bầu trời. Một con chim tước chở một lão nhân, giọng nói sang sảng, tư thế bất phàm, tùy hứng cực điểm. Tiếng xì xào nổi lên.

“Kìa, là hỏa tước. Đó chính là ma thú của Chiến đại sư.”

“Đúng vậy, chính là hỏa tước. Lần trước ta đã có dịp thấy.”

“Nói như vậy kia chính là Chiến lão sư?”

Mọi người xôn xao bàn luận. Chiến Huyền Thiên chính là truyền kì của người dân ở đây. Ông chính là người có tu vi cao nhất Thiên Nhai đế quốc, là sư phụ kì tài mà pháp sư Đông Phương Cần Du.

“Chiến Huyền Thiên, ngươi đừng có lớn đầu còn làm trò trẻ con, xuống đây.” Bạch trưởng lão trầm giọng quát

“thật không vui chút nào.” Lão bữu môi rồi nhảy xuống

Chiến Huyền Thiên vẫn phong độ như cũ. Hạ Vũ buồn cười, neho mắt lại. Chiến lão sư đáp xuống, đi tới gần bên đoàn người.

“Bạch trưởng lão, lâu không gặp.” Ông cười toe

“Hừ, Chiến lão sư thật nhàn tản. Xem ra thời gian qua thu thập được không ít.”

“Ha ha ha, đúng vậy.” Chiến Huyền Thiên cười “Xem kìa, có chuyện gì mà náo nhiệt vậy?”

Ông nhìn quanh một vòng, thấy Hạ Tiểu Mãn nước mắt như mưa thì ghét bỏ quay đi. Sau đó nhìn đến chỗ Hạ Vũ. Chỉ thấy tiểu cô nương giương môi cười yếu ớt có chút quen mắt. Ông muốn nhìn xem cấp độ của nàng, lại cái gì cũng không thấy. Neho mắt lại, suy nghĩ dăm chiêu một hồi. Ai cũng không biết ông nghĩ gì. Sau đó, ông thờ dài, gọi Đông Phương Cần Du đang đứng lẫn trong đám người.

“Tiểu Cần, con xem cô bé đó có quen mắt không? Ta tại sao cái gì cũng không nghĩ ra.”

“Sư phụ, đó chính là tiểu cô nương ở Bắc thành năm đó.” Đông Phương Cần Du bắt đắc dĩ. “Người xem đầu óc lẫn rồi.”

“A, ta nhớ rồi!” Ông bỗng reo lên “Là tiểu Vũ nhi. Lại đây, tiểu đồ đệ xinh đẹp của ta. Nói cho ta biết con có nhớ vì sư không?”

Mọi người ngạc nhiên. Ai cũng không thể lí giải được chuyện gì. Chỉ thấy Hạ Vũ mỉm cười yếu ớt gật đầu chào. Tiếng nói khiến mọi người lại được dịp đoán mò.

“Chiến lão nhân, ngài cũng không thay đổi nha.”

“Phải gọi sư phụ.” Lão không đồng ý

“Ta còn chưa bái sư mà. Hôn nữa, ngài được dạy thêm sao?”

“Dạy thêm?” Lão kì quái

“Chính là dạy học sinh không phải ở trong trường đó. Lão nhân gia ngài không biết ta vừa bị tước quyền thi sao?”

“Chuyện này là sao?” lão nhíu chặt mày “tiểu Cần, có chuyện này sao?”

Bắt đắc dĩ, Đông Phương Cần Du kể lại chuyện vừa rồi. Càng nghe, lão càng nhíu chặt mày tức giận. Đến đoạn Hạ Vũ đối đáp, lão hài lòng gật đầu. Được, đứa trẻ này thật gan dạ.

“Nói vậy Bạch trưởng lão muốn đuổi ái đồ của ta sao?” ông cười không phúc hậu “Người Hạ gia thì ngon ăn sao? Hừ, đồ tiện nhân như vậy dám sánh với ái đồ ta sao? Còn không tự soi gương.”

“Sư phụ, nàng cũng họ Hạ.” Đồng Phương Cẩn Du đầu đầy hắc tuyến

“Không phải nói không liên quan sao?” Ông ngạc nhiên “Ta nói Hạ gia chính là Hạ gia, mà Hạ gia chính là Hạ gia...”

“Được rồi, con đã hiểu.” Cẩn Du ngăn ông lại. “Bạch trưởng lão, chuyện này...”

“Được rồi, khảo thí cứ tiếp tục. Chuyện của nàng, mấy ngày sau sẽ có kết quả, lúc đấy khác biệt.”

Đoàn người đến nhanh mà đi cũng nhanh. Hạ Vũ nhìn sân đã không còn ai trong hội trường lão. Mà mọi người cũng đã tản ra tiếp tục mọi việc. Nàng kéo theo Đồng Tam vẫn đang mơ màng đi.

“Trời ơi, tiểu Vũ, nguoi thật lợi hại.” nàng kích động “Ta nhìn thấy Chiến đại nhân trong truyền thuyết đó. Còn có Đồng Phương đại nhân nữa. Nguoi thật lợi hại.

Mọi người tập trung lại, Vũ Dực thấy nàng liên lo lắng chạy đến. Chuyện của nàng bên kia sớm đã bay đi khắp nơi, hẳn có chút lo lắng. Hạ Nguyệt cũng lo lắng cho tiểu muội, chạy đến hỏi thăm.

“Ta nhớ rồi, là lão nhân năm đó sinh nhật 3 tuổi đã tặng muội sách.” Hạ Nguyệt giật mình. “thì ra là thế”

“Được rồi, trở về chờ kết quả thôi.” Hạ Vũ cười “Không sao rồi...”

Có lẽ, kiếp này, nàng cũng vô duyên với trường học. Hạ Vũ buồn bã nghĩ.

Năm ngày sau.

Hôm nay là ngày cuối cùng khảo thí, cũng là ngày tuyên bố kết quả và địa điểm thi tiếp theo. Mọi người sớm tập trung ở nhà Hạ Vũ. Theo nàng biết, Đồng Nhất là Thổ nguyên tố tứ cấp trung kì. Hạ Nguyệt cũng là tứ cấp hỏa nguyên tố. Vũ Dực vốn dĩ là thất cấp thủy nguyên tố, nhưng do Hạ Vũ dạy hẳn cách khống chế lực lượng, nên hẳn là ngũ cấp trung kì.

“Muội có muốn đi xem kết quả không?” Hạ Nguyệt hỏi

“Đi chứ sao không.” Hạ Vũ cười “Dù gì cũng đi cùng xem mọi người thế nào”

“Nếu nàng không đi, ta cũng ở lại.” Vũ Dực kiên định

Hạ Vũ lắc đầu. Nếu có cơ hội, ai nguyện ý ở nhà đâu. Chẳng qua là, lên lớp có danh sư chỉ dạy sẽ tốt hơn thôi.

“Đi nào...”

Danh sách kết quả được dán công khai số báo danh. Hạ Vũ và Đồng Tam dời đến khu danh sách nữ nhìn xem.

Đã kết quả cũng chia làm vài khu vực. Năm nay có hơn 10.000 thí sinh tham gia, trong đó chỉ có khoảng hơn 4000 là nữ. Nữ lại phân 4 tổ, theo thứ tự 1, 2, 3, 4, mỗi tổ hơn ngàn người. Hạ Vũ và Đồng Tam ở tổ 2. Trong một tổ sẽ lại phân ra năng lực vừa đủ để lọt vòng 2, năng lực cấp trung và học sinh đặc biệt bồi dưỡng. Xét theo năng lực Hạ Vũ chính là đặc biệt có thể bồi dưỡng rồi.

1025.... 1038... 1068... 1080... 1085....

Bảng đầu tiên có số của Đồng Tam rồi. Vậy là nàng ta vừa đủ điều kiện vượt qua. Bảng đầu tiên có khoảng 500 cái tên. Hạ Vũ lướt nhìn bảng thứ hai, khoảng 50 cái, nhưng cũng không có số của nàng. Bảng thứ ba, vừa vặn có 3 số, 1086, 1093, 1997. Hạ Vũ vui vẻ. Vậy là nàng vượt qua.

“Ý, 1093 không phải số Hạ gì gì đó sao?” Đồng Tam ngạc nhiên. “Nàng ta cứ nhiên vượt qua? Thật biết thiên vị Hạ gia mà.”

Đồng Tam hơi tức giận, nhưng lại nhớ người đi cạnh mình cũng họ Hạ liền bịt miệng lại, xấu hổ không thôi.

“Vũ nhi, ta không nói nguoi nha.”

Hạ Vũ lắc đầu, cười đi qua. Hạ gia đầu tư nhân lực, đầu dễ từ bỏ như vậy. Nhưng mà phòng chừng, nàng ta ăn cũng không ít đau khổ đâu.

“Vũ nhi, muội thế nào?” Hạ Nguyệt hỏi

“Tốt. Muội ở đầu bảng 2, có ba người.”

“Ừ, ta và Đồng Nhất ở giữa bảng 2, có hơn 50 người. Vũ Dực hẳn cũng nằm trong đầu bảng 2, được 6 người.”

“Có muội là kém thôi à...” Đồng Tam xụ mặt. Vậy là vòng hai không thể đi cùng mọi người rồi...”

Vòng hai theo cấp bậc sẽ phân theo khu vực thi tiếp. Mỗi năm đề mục khác nhau. Địa điểm thực chiến lần này, những người đạt cấp vừa đủ sẽ đến Tây

Á thành, địa phương gần được cốc. Cấp vừa sẽ để Nam Á thành, địa phương gần các dong binh đoàn tụ họp. Còn cao hơn sẽ đến Bắc Á thành, rừng Táp Liên, trực tiếp đối đầu ma thú.

Đây cũng coi như lần kiểm tra thực chiến đầu tiên, sẽ được ghi vào sổ. Địa phương được cốc ma thú thấp, chủ yếu thử khả năng để giúp đỡ các được sư là chính. Gần các dong binh đoàn thì có được trợ giúp hơn. Lần này thì Hạ Nguyệt may rồi, trực tiếp trở về chốn cũ. Còn Hạ Vũ lại được về Bắc Á thành, gần Hạ gia thôn. Rừng Táp Liên nàng đi gần mòn gót rồi, sâu xa nàng cũng đã vào. Thật lâu cũng chưa trở về rồi.

“Danh sách đã được công bố. Ba ngày sau tất cả những ai ở cấp 3 sẽ tập trung phía bắc quảng trường, cấp 4 tập trung phía nam. Những người được đánh giá cao tập trung giữa quảng trường. Tất cả chú ý...”

“Chúng ta về thôi.” Hạ Vũ cao hứng “muội rất mong đến ba ngày sau.”

“Ta cũng vậy.” Hạ Nguyệt cười

“Vậy chúng ta đi ăn mừng thôi.” Đồng Tam hào hứng

Ba ngày sau

“Dực, người xem còn thiếu gì không?”

“Đủ rồi.” Vũ Dực thờ dài “Nàng hỏi ba lần rồi”

“Vũ nhi, lần này về Bắc Á thành, nếu còn gặp lại người quen nhớ hỏi thăm nhé.” Hạ Nam nhắc nhở “Con đó, kia, còn quà nữa...”

“Cha...” Hạ Phong bắt lặc. “Tiểu muội đi thi, không phải đi thăm họ hàng.”

“Được rồi được rồi. Chuẩn bị xong, mấy đứa đi thôi...”

Lần này tập trung đầy đủ, nhân thủ cực kì đông. Tuy nói năm nào cũng thi nhưng không dễ vào trường ngay được. Mỗi lần, thí sinh bị loại ở vòng hai phải quá nửa. Đương nhiên có tên trong hai bảng trên chắc chắn vào rồi. Chỉ là số lượng tam cấp vào được bị loại rất nhiều vì không đáp ứng được yêu cầu của trường học. Cấp cao hơn sẽ được phân chia tiếp và bồi dưỡng tốt hơn, đãi ngộ cũng khác.

Hạ Vũ nhìn quanh. Số người đạt cấp từ 5 trở lên cũng rất ít. Nữ có 4 bảng tổng có 12 người. Nam có 7 bảng, loại được 20 người. Tổng lại chỉ có 32 người đạt ngũ cấp trở lên, tương lai sáng sủa, phần lớn con nhà thế gia bởi ngoại hình đều có con người hoặc tóc khác màu.

Một vị lão giả tu vi cấp bậc thống lĩnh tiến lên, hắng giọng khiến tất cả yên lặng lại. Lão vừa lòng, gật đầu rồi mới cất tiếng nói.

“Các người 32 học sinh ưu tú nhất trong đợt kiểm tra lần này, trường học rất trông mong biểu hiện của các người. Sắp tới là bài kiểm tra thực chiến. Tất cả mọi người sẽ được truyền tống đến Bắc Á thành, rừng Táp Liên. Ở đó sẽ có người thông báo thể lệ cho các người.”

Sau đó, 32 người đạt ngũ cấp trở lên được truyền tống đến bìa rừng Táp Liên. Hạ Vũ trở về chốn cũ mà vui vẻ không thôi. Bồng tay nài của nàng cựa quậy.

“Ngao, tiểu Cầu. Lát sẽ cho em ra.” Hạ Vũ để lại cái bao, thấp giọng nói

Trong bao của nàng chính là tiểu Cầu béo ú cùng với quả trứng mà nữ vương nhân ngư giao cho. Để trứng ở nhà nàng có chút lo lắng, tốt nhất cứ cầm đi. Mà Cầu Cầu thì dứt khoát bám nàng rồi.

“Thể lệ cuộc thi như sau: Ở đây có 32 người, chia làm 8 tổ. Các người sẽ bốc thăm lựa chọn tổ viên của mình, đương nhiên mỗi tổ phải có đủ nam và nữ. Trường học sẽ kiểm tra đồ các người mang đến, sau đó đưa từng tổ vào một. Trong Táp Liên này, các người phải thu thập đủ mỗi người một ma hạch ngũ cấp của hệ mình có, bằng cách gì nhà trường không quản nhưng không được đánh nhau đến chết. Nhà trường sẽ cử người theo dõi nhất cử nhất động, nếu ai gian dối sẽ bị giáng cấp xuống học cùng với tứ cấp. Hạn chót là bảy ngày sau. Bây giờ lựa chọn người đi.”

“Vũ, đề thi này có phải quá dễ không?” Vũ Dực khó hiểu

“Ngốc. Đây là rèn luyện thực chiến và đoàn kết. Thứ nhất, không được quyền chọn đội viên tránh gây chia bè kết phái. Thứ hai, không được để bị thương hoặc chết là để mọi người hợp lực. Tất cả cái này đánh vào một thứ, người biết không? Là ngạo khí. 32 người ở đây phần lớn là thế gia danh môn, trẻ nhất 12, mà lớn nhất cũng đã 20. Mọi người ai cũng ngũ cấp trở lên, sẽ có chút ngạo khí. Trong trường hợp tìm được thủ lĩnh đứng đầu không sao, nhưng nếu cãi nhau, không ai chịu ai sẽ có chút rắc rối. Ma hạch ngũ cấp không phải dễ kiếm. Bình thường, một người đánh với ma thú bằng cấp sẽ có chút khó khăn. Hơn nữa, nếu hợp lực lại, đánh được, nếu khác hệ không sao, nhưng cùng hệ sẽ chia cho ai chính là vấn đề. Cái này tưởng chừng dễ nhưng lại rất dễ gây mâu thuẫn. Hơn nữa, thời gian là bảy ngày, lại bị tịch thu hết đồ. Đây chính là luyện cách sinh tồn nơi hoang dã.”

Vũ Dực suy nghĩ kĩ chút, gật đầu. Hắn mong mình cùng tổ với Hạ Vũ.

“Kia, bốc thăm đi.”

Mọi người bốc thăm xong, tìm tổ đã tự làm quen. Hạ Vũ tiến lên xếp hàng, thấy Hạ Tiểu Mẫn ánh mắt sâu xa nhìn mình. Hai ánh mắt gặp nhau, nàng ta hừ lạnh quay mặt đi. Hạ Vũ có chút buồn cười. Rõ trẻ con. Mong không cùng tổ nàng ta.

“Số 1086 phải không? Bốc đi.”

Hạ Vũ thò tay bốc đại một phiếu, dở ra. Số 4. Tứ. Là tử sao? Hạ Vũ sờ mũi. Thật không may mà.

“Hừ”

Không phải chứ? Đừng nói nàng ta cũng số 4. Hạ Vũ thấy số mình đúng là con rệp. Hạ Tiểu Mẫn đúng là số 4. Lại nói, nữ có 12, chia ra mỗi tổ đều có nữ đã là 8, còn dư bốn người vào những tổ còn lại. Nàng như vậy mà cùng tổ với nàng ta.

Tổ 4 còn 2 nam. Vũ Dục may mắn cũng tổ 4. Cùng với một nam nhân nữa, thực sự không phải người lạ, mà là người quen ở Hạ gia thôn, Hạ Tiểu Quang – Hạ tiểu mập ngày nào. Thật đúng là ông trời trên người.

Vậy là tổ hợp quái dị của Hạ Vũ lên đường.

Đương nhiên Hạ Vũ không rảnh đi dây dưa với hai người kia. Nhưng Hạ Tiểu Quang lại muốn dây dưa. Hắn hỏi nàng chính là kẻ khiến Hạ Tiểu Mẫn chịu phạt phải không. Giọng nói quang minh chính đại đến mức nàng cũng nghi ngờ chính mình làm sai. Sau đó Hạ Tiểu Mẫn đi lên, đá hắn một cái bất hấn cảm miệng. Hắn lại rất oan ức kêu lên tiểu Mẫn. Sau đó.... Thôi đừng nói là hơn.

Hai bạn trẻ này, JQ từ nhỏ nhé! Hạ Vũ cười thâm.

Thực ra tính tình Hạ Tiểu Mẫn cũng không xấu. Chỉ là quá muốn khẳng định mình. Hạ Tiểu Quang cũng là đứa trẻ thật thà. Trước đây, hắn ngốc ngốc đi sau Hạ Tiểu Mẫn. Bây giờ vẫn vậy. Hai người này một đôi không có sai đâu.

Sau khi bị bắt nộp hết nhẵn không gian, đồ dự trữ, bị đưa vào rừng đã là giữa trưa. Hạ Vũ đề nghị ăn trước rồi tính. Cầu Cầu khi bị bỏ lại, đã tận dụng cơ hội ôm trứng chạy mất rồi. Hạ Vũ rất không hiểu, suốt ngày nó ôm trứng như ấp làm gì. Thực sự muốn ấp trứng nhân ngư sao? Nghe nói ít nhất 50 năm trứng mới nở. Mà ra đời, nó mới chỉ là con cá con. Tu luyện trăm năm mới thành người.

“Chúng ta trước tìm nguồn nước. Đi thôi. Ta biết chỗ.”

Hạ Tiểu Mẫn rất không phục. Nhưng xét thấy gia chủ dạy dỗ lần này, nàng lại thấy rừng mình. Gia chủ quả nhiên không nương tay với bất kì kẻ nào. Lại nhớ nhiệm vụ lần này của mình, đành nhẫn nhịn. Hạ Tiểu Quang nghe nói đến ăn, sớm đã hào hứng không thôi. Đây chính là sở trường của hắn nha.

“Sao ngươi biết rõ như vậy?” Hạ Tiểu Quang khó hiểu

“Ta đi 2 năm trong này, cũng có chút quen thuộc.” Hạ Vũ cười

Từ năm 5 tuổi đến bảy tuổi, ngày nào nàng cũng vào rừng Tập Liên. Có hôm đi liền vài ngày làm mọi người lo lắng. Nhưng như vậy, nàng lại càng đi sâu, càng có chút quen thuộc. Nay trở về, cảm giác vẫn vẹn nguyên như vậy.

“Phía trước có một suối nước. Ta và Vũ Dục đều là thủy nguyên tố. Hạ Tiểu Mẫn là hỏa nguyên tố, Hạ Tiểu Quang là thổ. Lát ta sẽ dẫn hai người đi đến một chỗ, rất nhanh sẽ tìm được ma hạch. Hỏa nguyên tố khá dễ kiếm. Sâu trong kia có một ngọn núi lửa, có ma thú Hỏa lang cấp 4 trở lên. Còn thổ, hơi lâu chút nhưng loài nhím đất này rất hiền. Chúng sẽ tự động giao ma hạch cơ.”

“Được, nghe ngươi.” Hạ Tiểu Quang gật đầu.

Bốn người xuôi dọc một đường, đến gần hồ nước. Hạ Vũ phân công Hạ Tiểu Quang nhặt củi, Hạ Tiểu Mẫn nhóm lửa. Vũ Dục tự động xuống suối bắt cá, còn nàng đương nhiên thành thoi rồi.

“Tại sao ngươi không làm gì?” Hạ Tiểu Mẫn bắt mắt

“Ta đâu có thổ nguyên tố có thể dễ dàng lấy củi, cũng không có hỏa nguyên tố đốt lửa. Vũ Dục bắt cá, hắn cũng làm phần đồ ăn của ta, tại sao ta phải làm nữa?” Hạ Vũ vô tội hỏi

“Ngươi... Thật quá đáng!” Hạ Tiểu Mẫn tức đến dậm chân

“Tiểu Mẫn, ta làm cá cho ngươi” Hạ Tiểu Quang khuyên nhủ. “Ngươi chỉ cần ăn thôi, làm cứ để ta lo.”

“Ngươi biết nướng cá?” Nàng ta nghi ngờ

“Không biết, ấy, nhưng ta có thể học, ngươi yên tâm.”

Hạ Vũ cười cười. Vũ Dục nhanh chóng làm sạch cá, tắm ướp đầy đủ rồi nướng. Trong khi đó Hạ Tiểu Quang chặt vật mỡ bụng cá đến khổ. Khi cá của Vũ Dục dậy mùi thơm phức, thì con cá của Hạ Tiểu Quang lại tỏa ra mùi kì lạ. Hạ Tiểu Mẫn bắt mắt nhìn chằm chằm con cá của Vũ Dục. Hắn còn cẩn thận rút xương ra, rồi mới đưa Hạ Vũ ăn. Hạ Vũ hí hóp mắt cười, hít một hơi dài.

“Vẫn là Dục làm đồ ăn ngon. Mời mọi người tự nhiên, ta ăn trước.”

Hạ Vũ không khách khí ăn làm Hạ Tiểu Mãn có chút khó khăn nuốt nước bọt. Song, nhìn con cá mà Hạ Tiểu Quang làm, thực không ra gì, nàng đành bắt lực tự mình xử trí. Vừa lúc này tên kia làm thế nào nhỉ? Mổ bụng cá? Thật kinh khủng. Hạ Tiểu Mãn nén kinh tởm trong lòng, tự mình động thủ.

Miễn cưỡng qua bữa ăn, Hạ Vũ đứng dậy đi đến bên bờ suối. Nàng nhìn mặt hồ một lúc, rồi suy tính.

“Ta và Dục đi một lúc, hai người cứ ngồi đây, đừng chạy loạn.”

Nói rồi, hai người nhảy xuống nước. Hạ Tiểu Mãn há miệng, không kịp ngăn cản. Nàng ta cực kì buồn bực. Lúc này ăn thực sự nuốt không trôi. Lại nhìn Hạ Tiểu Quang đang cố gắng thực hành làm cá, lại thấy có chút buồn cười. Nhìn quanh, nàng quyết định đi xung quanh nhặt thêm chút củi.

Khi quay trở về, Hạ Tiểu Mãn có chút không vui nhũn mảy. Tại sao bên kia lại có chút ồn ào? Nơi đó không phải Hạ Tiểu Quang đang ngồi sao? Bỗng dưng nàng cảm thấy tim đập nhanh một chút. Đường như có chuyện chẳng lành.

“Hừ, giao ma hạch ra đây, không dùng trách chúng ta không nể tình.”

Một nam nhân mắt xếch, mặt mụn, khoảng 18 tuổi đang dữ tợn đe dọa. Hắn ta mặc một thân đồ xanh, nhìn không khác gì một cái cây khô nhiều lá. Bên cạnh có thêm hai nam một nữ. Nữ tử mặt mày xấu xí, khoảng 13, thân mặc xiêm y hồng khiến người ta ghê tởm. Hai người này đều là thể gia, tóc xanh lá mắt vàng. Còn hai nam nhân còn lại, một kẻ thờ ơ, mặc bạch y. Y chừng 18 tuổi, nhăm nhắt, mái tóc đỏ rượu khê bay, dường như mọi chuyện chẳng liên quan đến y. Một nam tử còn lại cũng mỉm cười xem trò vui. Y khoảng 17, 18, mái tóc nâu và đôi mắt tím rất hút hồn. Tim Hạ Tiểu Mãn đập mạnh.

“Đây là của ta. Ma thú là ta đánh được. Là các ngươi đừng hòng cướp.”

“Hừ, đừng tưởng con nhím nhỏ đó chạy đến đây là ngươi có thể bắt. Chúng ta đuổi theo nó cả buổi rồi. Nó là của ta.”

Hai bên giằng co. Hạ Tiểu Quang lúc này đang bắt cá, mổ bụng chăm chỉ. Hắn không để ý Hạ Tiểu Mãn đã đi đâu. Đến khi đứng lên, không thấy người đâu, muốn đi tìm thì gặp con nhím đất mà Hạ Vũ miêu tả. Con thú này quả thực không thích đánh người, tự nguyện giao ma hạch của nó cho hắn. Nhưng mà đám người này đến, lại nhất định bắt hắn giao ra. Đừng tưởng hắn còn một mình mà dễ bắt nạt. Hai kẻ này đều là tay mơ mà thôi, chỉ có hai vị công tử kia, xem chừng không muốn động thủ mà chỉ xem diễn, hẳn đành liệu mình.

“Tiểu Quang...” Hạ Tiểu Mãn chạy lại “Các ngươi đây là sao? Ma hạch chính là bọn ta nhặt được đó.”

Trong đoàn người này, hai người này là người Bạch gia, vốn trường kì thù địch với Hạ gia. Hơn nữa, hai huynh đệ Bạch Vân và Bạch Tuyết này đều là hệ thổ, năng lực không cao, vừa qua tứ cấp. Nhưng hai người đều có đi cửa sau, được sửa chữa mà thành. Nghĩ bụng đến khi ghép tổ, lại quăng chút tiền cho hai kẻ kia kiếm nhưng không ngờ gặp phải cường nhân. Hai người sao có thể đã bại ma thú ngũ cấp cơ chứ. Nhưng vừa may, nhìn thấy cánh ma thú trao ma hạch cho người kia, kẻ kia lại có một mình nên tiến tới cướp. Trường học chỉ nói bằng bất cứ giá nào chứ không nói không được cướp mà.

Nhưng mà lại xuất hiện một Trình Giao Kim. Bạch Vân nhìn Hạ Tiểu Mãn có chút thất thần. Thật là nữ nhân xinh đẹp. Máu xấu lại nổi lên, muốn đem nữ nhân này về đại chiến mấy trăm hiệp còn gì bằng. Bạch Tuyết thấy nữ nhân xinh đẹp hơn mình, tức giận không thôi. Tiễn nhân, hồ li tình.

Hạ Tiểu Mãn quay lại trừng tên gốc kia. Thật là không hết chuyện. Nàng mới đi một lúc mà.

“Tiểu nữ nhân, bản công tử là người Bạch gia. Nếu nàng theo ta, sau này cơm no áo ấm không lo, vinh hoa phú quý có đây.”

Bạch Vân nhìn hai người. Tuy xinh đẹp nhưng lại chỉ là thường nhân, không có dấu hiệu gia tộc, không có con ngươi và tóc dị sắc. Như vậy còn lo lắng không về tay mình sao. Không để hắn cười xong, Hạ Tiểu Mãn tức giận ném thẳng quả cầu lửa vào người hắn. Bạch Vân giật mình, vội đẩy tiểu muội lên trước khiến Bạch Tuyết giật mình.

“Á... tóc của ta... tiễn nhân...”

Hai người này tuy là cấp thấp hơn, nhưng thổ nguyên tố vốn phòng thủ, Hạ Tiểu Mãn cũng không đánh được trúng nữa. Hai kẻ như con rùa rụt cổ khiến nàng tức điên lên, liên tiếp ném hỏa nguyên tố đến.

“Ta trả tiền, ta trả tiền. Hai ngươi cứu ta.” Bạch Vân thực sự không chống đỡ được, rống lên.

“Mỗi người một ngàn hai vàng.” Nam tử tóc vàng lạnh nhạt. “Giao tiền trước, thanh toán người sau.”

“Mẹ kiếp, cũng phải để con mụ điên kia ngừng lại đã.”

Hạ Tiểu Mãn không ngờ nam nhân kia tóc vàng kia gật đầu, nam nhân tóc nâu dùng thủy nguyên tố nhanh chóng khống chế nàng. Kẻ này mạnh hơn nàng. Hạ Tiểu Mãn vừa tức vừa vội, lại không rảnh ra tay. Nàng và Hạ Tiểu Quang thực sự chỉ ngang tay gãi, mà Bạch Tuyết còn xen vào góp vui.

“Kí giấy nợ. Còn một ngàn bốn. Đưa ngọc bội làm tin.” Nam nhân kia rất không lưu tình mà nói

“Được.” Bạch Vân tức giận “Cầm lấy. Nam sống không bằng chết, nữ bắt sống, khống chế đem đi.”

“Tốt.”

Hạ Tiểu Mẫn chưa bao giờ thấy bất lực như vậy. Bởi vì đòn tấn công của nam nhân kia càng thêm dồn dập. Nàng hiểu, nàng gặp phải nguy học sinh rồi. Đây rõ ràng là kẻ sẵn tiền mà. Đây chính là người Tiền gia.

Lại nói, người Tiền gia chính là những kẻ hợp tác với nhà trường. Một số kẻ đi cửa sau, đương nhiên không dễ dàng vào như vậy. Bởi vì Tiền gia đúng là hút máu người mà. Những kẻ này thường được ghép đôi với Tiền gia. Người Tiền gia chỉ cần tiền, mà số lượng không nhỏ, để giúp những kẻ vô học này hoàn thành. Trường học nhắm mắt cho qua. Còn yêu cầu của kẻ kia, Tiền gia chỉ cần Tiền, không quản cái khác.

“Khốn kiếp. Ta chính là người Hạ gia, ngươi đây là muốn chết?”

“Hạ gia? Ha ha ha... Tiệp nhân ngươi là người Hạ gia? Ca, cho nàng biết người Bạch gia không dễ chọc.”

“Được. Vậy nam phé nữ cường.” Ánh mắt Bạch Vân đậm tà quét qua người Hạ Tiểu Mẫn. “Ngươi nghe rõ chưa?”

“Chúng ta chỉ đã bại ngươi. Muốn thêm thì tăng giá. Mười ngàn vàng một người.”

“Được” Bạch Vân cắn răng “Cho Hạ gia biết thế nào là lễ độ.”

Hạ Tiểu Mẫn gần như tuyệt vọng. Bởi nam nhân kia ra tay ngày càng nhanh khiến nàng không chống đỡ được. Tinh thần lực của nàng có hạn, làm sao đối được với nam nhân kia. Người kia, ít nhất phải lực cấp.

“Tiểu Mẫn, cẩn thận.”

Một mũi tên nước bén nhọn bay đến. Hạ Tiểu Quang hấp tấp đẩy Hạ Tiểu Mẫn ra. Mũi tên xoẹt qua đùi hắn, một mảng máu chảy đầm dề, ướt đầm. Hắn chỉ cảm thấy chân đau nhói. Cẩn rằng hét

“Chạy đi.”

“Không...” Hạ Tiểu Mẫn run rẩy “Ngươi là tên ngốc.”

Hạ Tiểu Mẫn tập trung chút ít tinh thần lực cuối cùng, dùng hòa nguyên tố nghĩ hóa biến ra một con mèo lửa, hét một tiếng tấn công. Nghĩ hóa chính là chiêu thức Hạ gia có lực sát thương lớn nhưng tiêu tốn rất nhiều tinh thần lực. Nàng đánh cược, chính là muốn xem số mình thế nào.

“thực là nghĩ hóa...” Nam nhân kia vui vẻ “Lên. Ta sẽ cho ngươi thấy thủy triều là thế nào.”

Một màn nước lớn như thủy triều ập lên. Nước lửa tương khắc, vốn dĩ Hạ Tiểu Mẫn không bằng người, lại bị khắc chế, thật sự là vô cùng thê thảm. Nàng ôm chặt lấy Hạ Tiểu Quang, nhìn con mèo lửa bị nước nuốt chửng. Mà màn nước kia có xu thế ập lên nàng khiến nàng tuyệt vọng. Thì ra cảm giác sắp chết là như vậy.

Bỗng nàng thấy mình bị nhấc bổng. Cả người nhẹ bẫng được ôm vào một người khác. Hạ Tiểu Mẫn mở mắt. Ngạc nhiên nhìn Hạ Vũ. Nước mắt không khống chế được trào ra. Nàng như vậy mà được nàng ta cứu.

“Xin lỗi, chúng ta quay về muộn.” Hạ Vũ lúng túng để nàng ta xuống

“Ngươi... Ngươi là đồ khốn kiếp. Tiểu Quang, Tiểu Quang sao rồi?” Hạ Tiểu Mẫn gấp gáp

“Không sao. Dực đã cho hắn dùng thuốc. Chuyện gì vậy? Chúng ta đi có chút.”

“Hắn muốn cướp ma hạch của tiểu Quang.” Hạ Tiểu Mẫn chỉ Bạch Vân “Hắn thuê hai kẻ này muốn bắt chúng ta. Nam huy nữ cường. Hai kẻ này là người Tiền gia, hai người kia Bạch gia.”

Nam nhân kia bấy giờ dừng tay, quan sát người phá hủy được thủy triều đen của hắn. Hắn là người Tiền gia, tên Tiền Phương, năm nay 18 tuổi đã đạt đến cấp sáu kì cuối. Người ngăn cản được chiêu thức hắn rất ít, ắt hẳn tu vi cao hơn hắn. Nhưng không ngờ là một oa nhi. Nàng ta mạnh hơn hắn? Không thể. Tất cả tư liệu hắn đã xem rõ. Lần này cao nhất chỉ là lực cấp sơ kì, là một nam nhân đã 20 tuổi. Lại nhớ lại, lần này quả không ít nhân tài, nhưng nữ cao nhất cũng chỉ ngũ cấp trung kì mà thôi.

“Ngươi là Hạ Vũ, kẻ có khả năng song tu, ái đồ của Chiến lão sư?” rất nhanh hắn đã nghĩ ra một người

“Ta chính là Hạ Vũ” Nàng gật đầu “Nhưng ta chưa bái sư”

“Quả nhiên, người Chiến Huyền Thiên chọn đầu phải kẻ vừa” Có khi nàng còn che dấu thực lực. “Vụ này nhận không?”

“Không nhận. Làm một nửa. Đã đã thương ngươi. Giá ngàn hai trăm. Đừng thiếu. Chúng ta đi.” Tên kia rất không khách khí xách hai kẻ kia đi.

“Ách, thế là xong?” Hạ Vũ có chút không hiểu

“Oa nhi, ca tên Tiền Phương, hẹn gặp lại.”

Bốn người rất nhanh biến mất. Hạ Vũ quay lại, nhìn vết thương của Hạ Tiểu Quang nhũn mảy.

“Không sao, chỉ bị ngoài da thôi. Hai ngày nữa là lành.” Hạ Vũ cười

“Hai người các ngươi đi đâu vậy?” Hạ Tiểu Mãn bắt mắt

“Chúng ta đi kiếm ma hạch. Hoàn thành rồi. Còn hai người thôi.” Hạ Vũ cười

Hạ Tiểu Mãn rất không vui, lại có chút mệt mỏi. Vậy là mấy người trực tiếp nghỉ chân tại đây luôn.

Mấy ngày sau, chân Hạ Tiểu Quang lành. Hạ Vũ dẫn hai người đi kiếm ma hạch. Rất nhanh chóng. Bốn người là nhóm đầu tiên hoàn thành. Thời gian còn lại, Hạ Vũ cùng với cả nhóm trở về Hạ gia thôn một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuynh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 28: Đi học

Hạ gia thôn mấy năm nay không mấy thay đổi, đó là nhận xét của Hạ Vũ khi về đây.

Các nàng có 2 ngày để chờ các nhóm kia tập trung. Hạ Vũ và mọi người về Hạ gia thôn. Hạ Tiểu Quang và Hạ Tiểu Mãn đi xa nhà lâu, muốn về thăm người thân cũng không được. Vậy nên thật sự mong chờ.

“Cha, mẹ...”

Hạ Tiểu Mãn kêu lên. Phía bên kia, có một đôi nông phụ giật mình ngẩng lên. Thời gian cùng cực nhọc hằn in trên khuôn mặt họ. Nhìn thấy Hạ Tiểu Mãn, đôi vợ chồng xúc động, bồi hồi, có chút vui mừng. Bà mẹ chạy đến trước, gọi một tiếng nghẹn ngào “Tiểu Mãn”

Hai mắt Hạ Vũ có chút gợn. Nàng quay đi, không để ai nhìn ra tâm trạng. Hạ Tiểu Quang cũng lên tiếng chào hai người rồi hỏi thăm về gia đình mình, sau đó cáo từ trước. Hạ Vũ bấy giờ cũng bước đến chào hỏi.

“Đây là... Tiểu Mãn, con bị phạt trở về sao?” Cha Tiểu Mãn có chút lúng túng.

Nói cũng phải. Từ ngày con gái được tộc nhân mang đi, cũng chưa từng trở về. Hai vợ chồng an ủi, như vậy là nữ nhi có tương lai. Tuy xa con gái có thật nhớ nhưng, nhưng nếu để Tiểu Mãn có thể sung sướng hơn, họ càng vui vẻ. Nay, Hạ Tiểu Mãn trở về, phải chăng là bị vứt bỏ? Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

“Không phải.” Hạ Tiểu Mãn lau nước mắt lắc đầu “Cha, mẹ, chúng ta là tham dự khảo thí của trường học ma pháp gần rừng Táp Liên. Sớm hoàn thành liền về thăm nhà. Cha, mẹ, trước về nhà rồi nói chuyện.”

“Thật sự?” Mẹ Tiểu Mãn xúc động “Tạ ơn trời. Đúng rồi đúng rồi, chúng ta trước về nhà. A, tiểu cô nương này là...”

“Chào Hạ đại thúc, Hạ đại thẩm nương, con là Hạ Vũ.”

“Hạ Vũ, là Hạ Vũ nhà Tam lão gia sao?” Cha Tiểu Mãn ngạc nhiên “Cả nhà con vẫn tốt? Nhớ lại hỏa hoạn năm đó thật kinh người...”

“Dạ. Nhà con đều ổn.” Hạ Vũ cười “Mọi người về nhà đi, con cùng bằng hữu đi quanh thôn.”

“Ừ, nhớ đến nhà thăm chơi nhé.” Nàng cười

Mọi người chia tay. Chả mấy chốc mà cả thôn biết chuyện mấy đứa trẻ trở về. Lão trưởng thôn là đại quân gia đời trước của Hạ gia, quyết định mở một bữa tiệc lớn cả thôn góp gạo thổi cơm chung. Hạ gia thôn thực náo nhiệt.

“Mọi người thực nhiệt tình.” Hạ Vũ cảm thán “Vũ Dực, trước đây chỗ đó là nhà ta.”

Hạ Vũ chỉ cho Vũ Dực khu nhà cũ. Nơi đây đã mọc lên thành đồng lúa bát ngát. Thật hoài niệm ngôi nhà trước đây.

“Trước đây, cả nhà đều bận rộn. Cha ta suốt ngày ở đồng ruộng. Đại ca cả tuần chỉ về có một ngày. Mọi người đi học hết, chỉ có tứ ca ở nhà trông ta. Tứ ca rất thương ta. Ta là do hắn nuôi lớn đó.”

Hạ Vũ đắm chìm trong thế giới cũ, phát hiện những năm tháng trôi đi thật hạnh phúc.

“Vậy sau này chúng ta trở về đây sống là tốt rồi.”

Giọng Vũ Dực nhẹ lắm, nhưng nàng vẫn nghe thấy rõ. Khóe môi rõ ràng cong lên ý cười nhẹ nhẹ.

“Được.”

Ngày khai giảng, Hạ Vũ cùng mọi người đều đến sớm. Công khóa của mọi người không giống nhau nên sau này cũng khó gặp gỡ.

Học viện ma pháp này phân làm nhiều lớp, có thứ bậc đãi ngộ khác nhau. Chân chính bước vào lớp tài năng chỉ vẹn vẹn 25 người. Hạ Vũ đoán đúng một số thành phần vào lớp nhờ cửa sau sớm muộn vẫn bị đá ra thôi.

25 người này có vài người Hạ Vũ cảm thấy quen mắt. Tất cả được dẫn tới đại sảnh để chọn giáo viên. Học viên tài năng cũng có lợi thế của nó, được tùy tiện chọn giáo viên. Mà lớp thường, 50 người một lớp, khóa học cũng nghiêm khắc, bắt buộc hơn.

“Mọi người, được rồi.” Lão tiên sinh đưa học viên đến dừng lại “Cửa tiếp theo là do mọi người cố gắng, ta chỉ có thể dẫn đến đây thôi.”

Bấy giờ Hạ Vũ mới để ý xung quanh. Đại sảnh đã biến mất, tất cả mọi người đứng trước cổng lớn sơn son. Cánh cổng cao sừng sững, đằng sau có sương mờ giăng giăng. Hạ Vũ tò mò, rốt cục còn có thử thách gì nữa đây.

Cánh cửa nặng nề mở ra. Một sơn cước cao ngất khiến mọi người choáng ngợp. Chỉ ít cũng đến ba bốn ngàn bậc. Cảnh vật xung quanh mờ mờ, mờ mịt trong sương. Lại nghe tiếng tiên sinh dẫn đường nói.

“Mọi người không thể sử dụng ma pháp ở đây, sẽ phải leo lên trên ngọn núi đó. Quanh sơn đạo có không ít ma thú cùng nguy hiểm. Chúc mọi người may mắn.”

Rõ ràng có tiếng bắt mắt kêu lên. Có người trực tiếp sử dụng ma pháp nhưng không được. Cánh cửa sắt nặng nề đóng sầm lại, vị tiên sinh kia cũng biến mất.

“Chúng ta đi thôi.” Hạ Vũ nói.

Có vài người đã hùng hổ đi trước. Hạ Vũ lắc đầu. Quá xúc động. Đáng lẽ tất cả mọi người nên lên cùng nhau, như vậy cơ hội giúp đỡ cũng cao hơn. Lại nói, màn sương mờ dày đặc khác thường này, chỉ sợ có ẩn chứa trận pháp.

“Còn đứng sững ra đây, đi thôi.” Tiếng Hạ Tiểu Mẫn bắt mắt kêu lên.

Hạ Vũ cười thầm. Rõ ràng nàng ta muốn đi cùng, vẫn không bỏ được mặt mũi. Hôm đó khi đi, cha mẹ Hạ Tiểu Mẫn và Hạ Tiểu Quang biết chuyện còn rít rít cảm ơn Hạ Vũ và Vũ Dực. Khuôn mặt nàng ta cũng hòa hoãn hơn rồi mà.

Vì vậy, nhóm Hạ Vũ lại kết thành bốn người, đi rớt sau cùng.

“Ý, nam nhân kia đi một mình kia.”

Hạ Tiểu Quang thốt lên khiến Hạ Vũ chú ý. Đúng là như vậy. Nam nhân này mặc một thân hắc y, khoảng hai mươi. Hạ Vũ có chút ngoài ý muốn. Hắn từng này tuổi mới tham gia thi sao? Còn nữa, khuôn mặt cứng nhắc như vậy làm gì? Cứ như ai thiếu nợ hắn vậy.

“Ngươi là Hạ Vũ?”

Hạ Vũ có chút ngạc nhiên khi nam nhân này tiến đến trước mặt nàng. Ngũ quan thật tinh tế. Hạ Vũ nghĩ. Nhưng nàng thực sự không nhớ mình có quen ai như vậy.

Vũ Dực tiến lên, che trước Hạ Vũ. Hắn cảm nhận được nam nhân này mạnh cũng ngang ngửa hắn, còn có chút hơn. Hạ Vũ đằng sau thò đầu ra cười chào một tiếng.

“Đúng là ta.”

Ánh mắt nam nhân sâu kín liếc một cái rồi đi trước. Hạ Vũ lại khó hiểu. Đạo này đặc biệt nhiều người hỏi tên nàng nha. Không lẽ nàng bỗng dưng nổi tiếng rồi?

“Ngươi không biết sao? Tên Hạ Vũ của ngươi đạo này đúng là rất nổi bật.” Hạ Tiểu Quang bật cười. “Ngươi ta muốn biết Chiến Huyền Thiên thu cái loại đệ tử gì. Liệu có phải là một thiên tài sau Đồng Phương Cảnh Du không. Đáng tiếc, ai cũng không nhìn ra cái gì...”

Còn có chuyện này sao? Thì ra mình đã được nâng tầm với quốc bảo rồi. Hạ Vũ buồn cười nghĩ.

“AAAAAAAAAAAA”

Có chuyện xảy ra?

Hạ Vũ và Vũ Dực liếc nhìn nhau, thật ăn ý muốn vọt lên trước. Khổ nỗi hai vị đằng sau không sử dụng ma pháp, nhất định không kịp hai người. Vì vậy, mỗi người nhắc một người chạy nhanh lên trên núi.

Cảnh tượng xảy ra có chút ngoài ý muốn. Có ba người. Một nam nhân ôm mặt khóc tức tưởi. Một nam nhân khác lại nằm dưới đất, khuôn mặt như sợ hãi tuyệt vọng. Còn một nữ nhân, chính là cô gái phát ra tiếng hét chói tai ấy đang cười như điên dại, đánh vào gốc cây, còn dừ tợn cười, nói “chết đi, tiệt nhân”

“Cẩn thận, ở đây có mê chương.” Hạ Vũ hét lên.

Đáng tiếc vẫn muộn rồi. Nhìn khuôn mặt Hạ Tiểu Mẫn có chút mê đi, dần dần trở nên vụn vỡ thống khổ. Hạ Tiểu Quang có chút ngẩn ngơ, lại chỉ yên lặng rơi nước mắt, còn Vũ Dực, hai tay thống khổ, ôm trọn cả thân hình như bào thai, tiếng rít gào như con thú bị thương.

Tại sao nàng không bị ảnh hưởng?

Hạ Vũ hoang mang, chạy đến lay lay Vũ Dực, luôn miệng gọi, mong hắn tỉnh lại.

Trên đỉnh Hắc Nhai.

“Ái chà, nhìn xem, lần này lọt qua được 2 người.”

Một tiếng khàn khàn thích thú kêu lên.

Trên thủy tinh cầu là hình ảnh các nhóm vượt núi. Hình ảnh rõ nét đến vậy, người thi pháp phải có tinh thần lực cực kì thuần hậu. Đó là một lão nhân khoảng ngoài 80. Dường như lão chẳng muốn sử dụng bất cứ loại phép dư thừa nào để níu giữ thanh xuân. Khuôn mặt lão chảy ra, da đen đúa. Nhưng đôi mắt lại sáng quắc, ánh lên màu đỏ ma mị.

“Thật sự? Năm ngoái còn không có lấy một ai cơ. Lần này là ai?”

“Một oa nhi và một nam nhân.”

“A, kia không phải là...”

“Đúng hán rồi...”

“Thì ra hán thực sự chờ đến năm nay. Còn nữ oa kia. Di, có chút quen mắt.”

“Nàng là Hạ Vũ, người của lão Chiến đấy.”

“Hừ, ánh mắt lão ta vẫn thật tốt. Ta thích đứa trẻ này rồi.”

“Muốn tranh với lão sao?”

“Có sao. Dù gì hơn 100 năm nay chúng ta vẫn tranh giành đó thôi...”

Cuộc thảo luận này chính là của 10 vị lão sư xuất sắc nhất ma pháp học viện. Năm nay có hơn 20 mầm tốt, lại chỉ có hai người vượt qua bước đầu tiên. Đáng tiếc hai người kia trong số họ cũng không ai đủ bản lĩnh để dạy dỗ. Vẫn là phải xem ý trời thế nào.

“Di, nàng ta làm gì vậy?”

Mọi người ngạc nhiên khi thấy Hạ Vũ tự dũa thương mình. Sau đó không lâu, nam hài bên cạnh bốt đi về thống khổ mê man. Nữ hài kia vui mừng lay hán vài cái. Hán hoàn toàn tỉnh.

“A, thật có ý tứ. Thì ra vẫn còn người kí loại khế ước này.”

“Hai đứa nhỏ này đúng là không tầm thường.” Một lão khác vuốt râu.

“Nhìn xem, tên kia là ai?”

“Ừm, Vũ Dực, là người đi cùng với Hạ Vũ. Hán cũng là một kẻ khá đấy.”

“Không nhìn ra hán lại cũng là kẻ si tình.”

“Ngươi ổn chứ?” Hạ Vũ lo lắng hỏi

“Ta không sao.” Hắn có chút mệt mỏi lắc đầu “Thật xin lỗi.”

Nắm lấy cánh tay bị thương của nàng, hắn thật nhiều thương tiếc. Lại nhớ những chuyện vừa rồi, cứ ngỡ đã quên thì ra vẫn còn nhớ rõ đến vậy. Trong lòng lại lạnh lẽo một mảng.

“Mau, giúp ta tìm mắt trận.”

Theo hướng dẫn của Hạ Vũ, rất nhanh hai người tìm thấy hai điểm khả nghi. Hạ Vũ cùng Vũ Dực hợp lực lại, rất nhanh phá được trận đồ. Mọi người dường như đồng loạt cùng tê liệt ngã xuống. Hạ Vũ nháy Vũ Dực, đưa hai người kia đi trước.

“Ái chà, cũng có chút ý vị.”

“Ừm, đúng vậy. Trận pháp này nàng ta cũng có thể giải, chẳng lẽ lão Chiến nói?”

“Không thể nào. Nhìn cách con bé phá trận, lại có chút không giống của nhân tộc.”

“Đúng vậy...”

Nửa khắc sau, hai người dần tỉnh. Hạ Tiểu Mãn mê mang nhìn quanh. Hạ Tiểu Quang cũng ngốc ngốc nhìn. Hai người lại dường như chẳng nhớ chuyện gì đã xảy ra.

“Chúng ta ra khỏi trận pháp này thôi.” Hạ Vũ nói. “Mấy người nắm chặt tay nhau. Khi ta chém ra mắt trận, nhảy thật nhanh vào đó, chúng ta sẽ thoát.”

Đúng như Hạ Vũ nói, sau khi nhảy qua mắt trận, họ trực tiếp ở trên đỉnh núi, trong sơn rừng. Đón họ là 3 vị lão sư ăn mặc có chút quái dị. Nửa khắc sau, nam nhân áo đen kia cũng tới. Lần này, lại có vị lão sư nữa bước qua.

“Chào mừng các ngươi đến với ma pháp học viện. Các ngươi là những học viên đầu tiên và ưu tú nhất. Đến đây đi...”

Tiếng boong boong của chuông chùa như khiến người ta tỉnh thân lại. Hạ Vũ nghe lại có chút hoảng hốt. Vật nhỏ trong túi nàng khẽ động đậy. Hạ Vũ biến sắc.

“Dực, quả trứng muốn nở.”

Vũ Dực cũng kinh ngạc. Chẳng phải nói nhân ngư tộc ấp trứng không dưới 50 năm sao? Mới có mấy tháng...

“Chúng ta có cần tìm suối nước không?” Hạ Vũ nhăn nhó.

Hạ Vũ cuống đến phát ngốc rồi. Nàng đang cầm trứng của một con cá nha. Nếu vỡ ra ở đây nó liệu có chết không?

“Tiểu cô nương là muốn đi vệ sinh sao?” Một lão giả xấu xa cố ý cười hỏi

“Nếu có thể thì đúng là như vậy.” Hạ Vũ không khách khí nói

Mọi người cố nén cười nhìn khuôn mặt lão giả có chút vặn vẹo. Lão phát tay, có người tiến đến đưa Hạ Vũ đi.

“Tiểu tử kia, nàng muốn đi, ngươi cũng muốn theo sao?”

Thấy mọi người nhìn, Vũ Dực tái mặt, cũng có chút ửng đỏ. Hạ Vũ dùng khẩu hình nói “Yên tâm” hắn mới dừng bước.

Mọi người đi vào đại điện, còn Hạ Vũ xách theo tay nải, theo chân nha đầu nữ bộc kia đi vòng ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyên Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Trứng nở

Hạ Vũ tiến vào, đầu tiên tìm một chậu nước, bỏ quả trứng ra. Tiểu Cầu sống chết không thả. Nó ấp trứng như vậy, thực khiến Hạ Vũ dờ khóc dờ cười.

Hạ Vũ thấy quả trứng phát sáng, hơi nứt ra, dứt khoát lấy nó ra khỏi móng vuốt của Cầu Cầu. Cầu Cầu bắt mắt kêu “chiếp chớp” hai tiếng, nhưng vẫn thả ra. Hạ Vũ cho trứng vào trong nước, nín thở chờ đợi.

Đợi đến mười phút vẫn không thấy động tĩnh gì, Hạ Vũ sợ nha đầu kia đợi lâu, đi ra trước, cho Cầu Cầu trông trứng.

“Gần đây có suối nào không?”

“Sau hậu viện có một thác nước. Nhưng hậu viện là nơi các trưởng lão cắm vào. Cô nương có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Hạ Vũ nói, lại quay trở vào.

Bây giờ nên làm thế nào? Hạ Vũ có chút rầu rĩ.

“Cầu Cầu, em nói làm sao bây giờ?” Hạ Vũ chán nản

“chiếp chớp” chủ nhân, em sẽ trông nom nó mà

Cầu Cầu ưỡn bụng lên, đôi mắt lóe lên đắc ý. Hai cái tay ngắn tũn ôm vòng cái chậu nhỏ. Hạ Vũ cực buồn cười, cũng hiểu là nó sẽ trông tốt, liền dặn dò nó ấp trứng tiếp rồi theo hạ nhân đi ra.

“Đứa nhỏ, nguoi không phải bị tiêu chảy chứ? Tại sao lâu vậy?”

Mọi người lúc này cũng đã lên được hết. Số còn lại là nhờ các trưởng lão cứu ra khỏi trận pháp. Vừa nghe thấy lão trêu chọc liền quay lại, thấy Hạ Vũ, tất cả cũng không nén nhịn ý cười.

“Ha ha ha, nhóc con không phải do quá gấp nên phải tìm đường lên trước chứ?”

Gã mở miệng ra Hạ Vũ biết. Chính là nam nhân nằm dưới đất sợ hãi bị ma chướng điều khiển dưới chân núi. Chỉ thấy hắn một thân lam bào, trên mặt nụ cười đáng khinh. Đường nét thâm trầm, nhưng lại là thuần huyết gia tộc nên cực kì kiêu ngạo. Người như hắn, đáng lẽ không nên cứu mới đúng.

“Đa tạ lão quan tâm.” Hạ Vũ nhàn nhạt “Bụng dạ ta luôn không tốt.”

Bụng dạ có hai nghĩa nha. Nàng là muốn nói nàng cũng không tốt bụng lắm đâu.

“Oa nhi dứt sữa chưa sạch nên về nhà thì hơn.” Gã lại hừ lạnh một tiếng

“Muốn chết?” Vũ Dực ánh mắt lóe lên sát khí, đứng lên trước mặt Hạ Vũ

“Lại một con chó nịnh chủ a... Hừ, còn nhỏ tuổi đã dưỡng nam nhân. Đây, tiểu nương tử nguoi cần đàn ông vậy sao? Có cần ca ca an ủi không?”

Vũ Dực tức giận muốn tiến lên liền bị Hạ Vũ giữ lại. Những lời chó cắn bừa như vậy, nàng thực không quan tâm. Chỉ là một kẻ ghen ăn tức ở, so đo bây giờ người thiệt là nàng. Nàng có một ngàn lẻ một cách khiến hắn chịu thiệt mà không biết kêu ai cớ. Không nên để Vũ Dực bị liên lụy.

“Được rồi.” Một lão hủ già nua lên tiếng

Người này chính là trưởng lão của chính điện Tạ Từ Tâm, cũng là lão hủ già nhăn nhoe sử dụng tinh cầu lúc này. Chỉ thấy lão nhăn mặt đánh giá mấy người. Ai nha, tuổi trẻ khí thịnh. Cứ nghĩ đánh nhau rồi chứ. Đứa nhỏ kia cũng thực sự biết thiệt hơn, không so đo ăn thua. Ngược lại có chút ý tứ.

“Các nguoi đã lên đến đây, thì phải hiểu qui củ ở đây. Bây giờ đi lấy đồng phục và sách vở. Tối nay ở nhà ăn sẽ có người phổ biến qui củ. Sáng mai bắt đầu thử nhiệm thứ hai để chọn giáo sư và lớp học. Các nguoi rõ chưa?”

Giọng lão khàn khàn, uy nghiêm mà bức bách. Một số người tu vi không đủ cao cảm thấy như bị ép nghẹt thở, mồ hôi chảy ra. Mọi người hô rõ, rồi được phân đi lấy đồ.

Nữ lần này có sáu người, nam có mười chín. Hạ Vũ nhìn sơ qua để nhớ rõ. Nữ có Hạ Tiểu Mân là người quen. Bốn người còn lại, một là nữ nhân hồng y dừ tợn vừa rồi dưới chân núi tên Thẩm Ninh, thứ nữ họ Thẩm, khoảng 15 tuổi, không thuần huyết. Một người có vẻ tĩnh lặng, như một cái bóng, cực kì bình thường, khoảng 20. Nàng làm nguoi có cảm giác gần như không tồn tại, tên Niệm. Một cặp song sinh khoảng 13 tuổi, nhìn cực kì xinh đẹp, lại có con nguoi hai màu. Nếu không phải đồng tử các nàng khác màu, Hạ Vũ cũng không phân biệt được. Tỷ tỷ tên Đan Niên, mắt trái màu vàng, mắt phải màu trà, muội muội là Đan Nhiên, mắt phải màu vàng, mắt trái màu trà. Hai người này lúc nào cũng tươi cười.

Bên nam có mười chín người. Ngoại trừ Hạ Tiểu Quang và Vũ Dực, Hạ Vũ cũng chỉ ấn tượng với nam nhân hắc bào tên Thí Thiên. Cả cái nam nhân thích gây chuyện kia, Thẩm Tích, trưởng nam họ Thẩm, là ca ca vị Thẩm Ninh kia. Hai người quả là tuyệt phối rồi.

“Mỗi người một phòng. Đây gọi là Mặc viện. Các cô nương nghỉ ngơi trong phòng, đừng nên đi ra khỏi viện trước khi trời tối.”

“Hừ, chỉ là hạ nhân mà cũng dám ngăn cản ta.” Thẩm Ninh tức giận “Ta muốn ra ngoài xem”

“Cũng được. Có điều, trong núi rất nhiều cơ quan bẫy rập. Thẩm cô nương đi ra mà trở về toàn mạng được thì cứ việc.”

“Ngươi...”

Hạ Vũ lắc đầu, lựa chọn cho mình một căn phòng trong Mặc viện. Nàng để ý thấy cô nương tên Niệm kia sớm tự tìm phòng rồi vào rồi.

Căn phòng cực kì sạch sẽ và đơn sơ. Hạ Vũ rất vừa lòng. Không tồi. Bấy giờ mới nhớ ra, quay người muốn đi tìm Cầu Cầu về thì nó lù lù xuất hiện ở trên bàn.

“Em bê nó đến tận đây sao? Không bị ai phát hiện chứ?”

“Chiếp chiếp” đương nhiên rồi, cũng không nghĩ xem em là ai...

“Vật nhỏ, không nên quá kiêu ngạo...”

Hạ Vũ lại phát hiện quả trứng có dị động liền quay sang. Một tầng sáng mỏng manh bao lấy quả trứng. Vỏ trứng khẽ nứt ra rắc rắc. Cả quá trình, Hạ Vũ không dám buông lỏng chút nào. Nàng nhận ra, không khí xung quanh quả trứng dao động.

“Nó đang hấp thu nguyên tố?” Hạ Vũ cực kì kinh ngạc

“Chiếp chiếp” đúng vậy chủ nhân

Cũng không thể trách tại sao Hạ Vũ lại có phản ứng như vậy. Bình thường, sách ghi chép về nhân ngư tộc rất ít thấy. Phần lớn lại được cất giữ trong hoàng cung hoặc thư viện trường học ma pháp. Nhưng muốn vào trường đã khó, lên thư viện đọc sách lại càng khó khăn. Vậy nên tri thức này cũng là tuyệt đối bí mật.

Nhưng Hạ Vũ trong không gian một thời gian, có loại sách nào chưa xem qua. Hơn 5 năm trời, Hạ Vũ đọc rất nhiều sách có thông tin liên quan tới Tô Vũ Á đại lục, các tộc sinh sống, các đất nước. Trong đó đương nhiên có nhân ngư tộc. Chỉ có điều nó không được chi tiết và cụ thể cho lắm.

Giả như trường hợp này. Rõ ràng trứng nhân ngư ít nhất 50 năm mới nở, quả trứng này mới gần 1 năm đã muốn nở. Hay như việc hấp thu nguyên tố. Nếu quả thực chưa nở trứng đã hấp thu nguyên tố, thì quả trứng này quả thực không bình thường. Hoặc có thể nói, nó sinh ra chính là để làm vương. Một vương giả từ trong trứng.

“Này cũng quá cường hãn rồi!” Hạ Vũ cảm thán

Rắc rắc...

Tiếng vỡ vụn rất nhỏ. Cả quá trình yên lặng chờ đợi, Hạ Vũ hơi sốt ruột. Cuối cùng, trứng cũng bóc tách. Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh... Bất ngờ, một ánh sáng lục sắc từ trong trứng bật tung ra. Sau đó, dường như một làn sóng lớn mang uy áp không nhỏ làm rung chuyển mọi thứ. Hạ Vũ thất kinh, ôm lấy Cầu Cầu muốn tạo ra một kết giới bảo vệ nhưng không kịp. Kì lạ là, làn sóng đó đánh vào người nàng rồi biến mất.

Trong đại điện.

Một màn vừa rồi kinh động không nhỏ đến các bậc trưởng giả ở đây. Đỉnh Hắc Nhai gặp phải chấn động, mấy vị trưởng lão biến sắc ngay lập tức bày trận pháp để chế trụ uy áp. Khoảng thời gian một phút sau đó, Hắc Nhai mới yên tĩnh lại. Cũng trong lúc này....

“Điều này sao có thể...?”

“Uy áp phát ra từ phía Mặc viện.”

“Không thể nào... Uy áp này rõ ràng không phải người thường hay ma thú bình thường có thể phát ra. Chẳng lẽ vương tộc tiếp theo đã ra đời?”

“Theo tình hình hiện nay, ma tộc từ lâu đã phong ấn. Thần tộc cũng đã ngủ say mấy ngàn năm. Tinh linh tộc chưa nghe nói có việc vui. Còn nhân ngư... không phải nói không lâu trước đã phong ấn tộc, quyết không tham gia tộc chiến sắp tới sao? Và lại...”

“Vương tộc đời kế tiếp, là bạn hay thù còn chưa rõ...”

Tiếng bàn tán mấy lão nhân ngày càng thấp. Người hầu trong Mặc viện chạy đến thưa không xác định được uy áp từ đâu. Lần này, đại điện có chút trầm mặc.

Đây là...

Hạ Vũ nghĩ những gì mình thấy nằm ngoài hiểu biết rồi. Xem đi, tại sao một con cá nở ra lại có thể biến dị tới bậc này? Quá trình tu luyện của nhân ngư

có thể nói là dài dòng nhất. Đầu tiên là trứng hấp thu dinh dưỡng từ dịch nhầy sau khi sinh. 50 năm sau mới nở. Sau đó tu luyện thêm 100 năm nữa mới hóa thành nhân ngư. Tổng cộng hơn 150 năm nữa hoàn toàn có thể hóa thành người. Như vậy, cả quá trình phải hơn 200 năm. Vậy mà nhân ngư trước mắt nàng lại là dị biến. Vương giả dị biến.

Một nhân ngư bé bằng bàn tay của nàng đang nửa dựa nửa nằm lên thành chậu. Đôi mắt xanh lúng liếng ướt nước đang nhìn quanh. Bất gặp ánh mắt của nàng, nó thích chí cười rộ lên khanh khách, giờ tay ra đòi bế. Hai cánh tay nhỏ xíu, trắng nõn. Miệng I I nha nha chưa nói được. Bộ dạng cực độ khả ái đáng yêu.

Nó cư nhiên trở thành nhân ngư luôn rồi?

Hạ Vũ tròn mắt nhìn bé con trong chậu, cực kì thích chí. Thực sợ hãi chạm vào sẽ hỏng mắt con bé. Miệng nó sau một hồi phát âm không ra gì, bắt đầu nói bập bẹ.

“Mẹ... mẹ... bế...”

Hạ Vũ hoàn toàn khiếp sợ rồi. Ai nói cho nàng biết chuyện gì xảy ra đi.

“Chiếp chiếp” ta bế

Cầu Cầu nhanh chóng vươn bộ vuốt ra tóm lấy nhân ngư kia. Bây giờ, Cầu Cầu to bằng quả bóng, thân hình vẫn tròn trịa trắng muốt. Bộ lông xù đã bị ướt nhẹp. Hai cái tay cùn cùn của nó chìa ra bế cực cứng nhỏ bằng lòng bàn tay thực sự dọa Hạ Vũ hết hồn. Nó... như vậy còn có thể sống được trên cạn?

QUả nhiên là dị biến chi vương. Nhân ngư này sinh ra chính là vương giả.

“Cha cha...”

“Chiếp chiếp” Không đúng, phải gọi là...

“Cha cha...”

“Chiếp chiếp”

“Cha cha...”

Hạ Vũ đen mặt —II ai nói cho nàng Cầu Cầu muốn dưỡng cô dâu từ nhỏ là sao? Thật không khoa học. Không đúng, kể từ lúc nàng được sinh ra đã không có khoa học rồi. Thế giới quan của nàng ầm ầm đổ trong lòng. Thật là...

“Hạ cô nương, có sao không?”

“Ta không sao” Hạ Vũ nhét Cầu Cầu và nhân ngư kia vào giường rồi ra mở cửa “Vừa có chuyện gì vậy?”

“Các vị đại nhân nói mong mọi người yên tâm, không có chuyện gì.” Nữ tì mỉm cười. “Song, phải làm phiền các cô nương chuyển đi để điều tra rồi.”

“Không sao. Ta cũng chưa dọn đồ ra.” Hạ Vũ cười ngọt ngào “chờ chút”

Nàng quay lại, xác định Cầu Cầu đã đưa nhân ngư kia đi mới yên tâm cầm túi đồ của mình. Phần lớn đồ trong nhẫn không gian rồi nên nàng không có đồ. Cái tay nài trong đó có trứng nhân ngư và Cầu Cầu, nay trông rỗng nên nàng đành bỏ tạm gì đó vào. Xác định không có bất ổn mới đi ra. Mới ra đến cửa đã nghe tiếng mắng nhiếc của Thẩm Ninh.

“Cái trường rách rưới này, chỗ ở cũng không an bài tử tế. Chúng ta ăn không của các người chắc. Đóng một khoản học phí khổng lồ để tiến đến một nơi mà chê qui hờn. Vừa vào đã xảy ra chuyện. Trường này thực có thực lực sao?”

“Ngươi đừng tưởng có tí thiên phú mà lên mặt. Mẹ kiếp, ai lên được đến đây chẳng có thiên phú tốt. Đừng tưởng ngươi họ Thẩm thì muốn làm gì thì làm. Họ Thẩm thì sao chứ? Cũng chỉ là 1 trong 10 họ sáng lập ra học viện ma pháp này. Đến đời ngươi không một trăm thì cũng một ngàn người rồi. Còn phách lối?”

“Tiện nhân. Ngươi cũng chỉ là một thôn nữ được nhặt từ biệt trang họ Hạ thôi. Lớn lối cái gì?”

“Ngươi... Một thứ nữ do nô tì sinh ra cũng đến thế mà thôi.”

“Tiện nhân”

Thấy hai người sắp sửa xông vào động thủ, một giọng nói già nua bỗng vang đến. Hai người lập tức xanh mặt.

“Muốn đánh nhau thì rời khỏi học viện trước đi.”

Hạ Vũ nhìn ra cổng. Cả đoàn trưởng lão đến. Phía sau là các nam sinh của trường. Hạ Vũ thấy Vũ Dực đang lo lắng nhìn qua, mỉm cười vẫy tay.

“Còn chưa dọn đi sao?”

“Thưa trưởng lão, các cô nương đều cả sẽ chuyển ngay ạ.” Nữ nô cung kính đáp

“Đến Liên viện đi. Chỗ đó cũng gần sát Hoàng viện. Cũng gần ngay thư viện, tiện cho họ đi lại.”

“Dạ...”

Mọi người đi ra. Rõ ràng Hạ Vũ thấy mấy trưởng lão có vẻ sốt ruột tiến vào xem xét. Dư quang thấy Vũ Dực đang canh cánh bên kia, nàng dùng tâm thức nói với hắn “Là trứng nhân ngư”

“Ngươi không sao chứ?”

“Không sao. Uy áp của nó không ảnh hưởng đến ta”

“Vậy thì tốt.”

Tâm thức là một môn bí truyền của huyết ước. Dùng nó khá tốn tinh thần lực. Mà muốn thành thạo, không chỉ tinh thần lực cao mà còn phải có độ tâm lý tương thông cao. Như hai người này, Vũ Dực thì đã rịn ra một tầng mồ hôi, còn Hạ Vũ chỉ hơi khó chịu, chứng tỏ luyện tâm thức không tồi.

“Ngươi về đi. Ta không sao.”

“Tốt, có gì hãy gọi ta.”

Vì vậy, Hạ Vũ chuyển sang phòng mới, còn Cầu Cầu dẫn theo nhân ngư đi nuôi dưỡng chốn nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Vũ Khuyết Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.